AGATHA CHRISTIE

Hercule'ün On İki Görevi

AGATHA CHRISTIE

Hercule'ün On İki Görevi

Altın Kitaplar Yayınevi

Tarama: Kitappiri

Düzenleme: ORXXAN

Hercule

Yunan mitolojisinde Herakles, Roma Mitolojisi'nde Hercule olarak bilinir, Zeus ile Miken kralının kızı Alkmene'nin oğludur. Kadına aşık olan Zeus ona kocası kılığında yaklaşmıştır. Herakles'in Zeus'un çocuğu olduğunu anlayan Hera onunla sürekli uğraşmış ve ölümüne neden olmuştur. Herakles doğduğu günden itibaren tanrısal bir kuvvete sahiptir. Hera'nın gönderdiği iki zehirli yılanı öldürdüğünde henüz birkaç günlük bebektir.

Herakles üstün bir eğitim görmüştür. En iyi yaptığı işler ok atmak, at sürmek ve güreşmektir. 18 yaşına geldiği zaman Kitharion ormanlarında yaşayan ünlü canavarı öldürmüştür. Kendisine ödül olarak Thebai kralının kızı Megara verilmiştir. Bu kızdan üç oğlu olmuştur. Hera işe karışarak Herakles'i çıldırtmış, Herakles de kendi karısını ve çocuklarını öldürmüştür. Suçlarından arınması için Miken kralının hizmetine girip, onun her istediğini yapması gerekmiştir. Kralın Herakles'e yaptırdığı 12 işe mitolojide Herakles'in 12 görevi veya işleri denir.Ayrıca çok güçlü bir karakter olarak da bilinir. Hercule'ün 12 görevi şunlardır:

1.Nemean arslanı'nı yenmek (efsaneye göre aslanın postu sadece kendi pençesiyle kesilebilir).

2.Lerna gölündeki Hydra'yı öldürmek.

3.Artemis'in kutsal hayvanlarından Kyreneia Geyiğini yakalamak.

4.Erymanthian dağında yaşayan büyük yaban domuzunu ağla tutmak.

5.Augeas'ın ahırlarını bir günde temizlemek. (İki büyük ırmağın yataklarını değiştirip ahırlardan geçirerek.)

6.Stymphalos'da yaşayan ve o bölgedeki insanların rahatını kaçıran Stymphalian Kuşları Athena'nın yardımıyla kovmak.

7.Girit'e gidip Poseidon'un Minos'a verdiği azgın Girit Boğası'nı getirmek

8.Troya kralı Diomedes'in emrine girip troya halkına eziyet çektrien , hellospontos boğazında yaşayan deniz canavarını öldürerek troya halkını beladan kurtarmış ancak diomedes in ona , azarlayıcı tutumu karşısında cezalandırıp öldürmüş ve troyanın yanması için lanetler savurmuştur .

9.Amazonlar kraliçesi Hippolyta'dan kemerini almak. Kemeri almak için kraliçe ile anlaşmış, ancak Hera'nın kışkırtmasıyla Amazonlar, Herakles'e saldırmış, Herakles de kraliçeyi öldürmek zorunda kalmıştır.

10.Okeanos'un bir adasında bulunan 3 gövdeli dev Geryoneus'un sığırlarını çalmak.

11.Hesperidler'in altın elmalarını getirmek. Elmaları almak için altın elma ağacını koruyan kızları ve daha da önemlisi onların ejderini geçmesi gerekiyordu. Bunun için Herakles altın elmaların koruyucusu olan kızların babası Atlas'a gider ama o da biraz kurnaz davranarak Herakles'le bir anlaşma yapar.

12.Hades'in ölüler ülkesini koruyan Kerberos adlı köpeği yeryüzüne çıkarmak.

Önsöz

Hercule Poirot'nun dairesi modern bir şekilde döşenmiş ve kromun parlaklığı göz alacak biçimde her tarafa yayılmıştı. Sıradan koltukları, rahat ve konforlu minderlerine rağmen köşeli ve keskin hatlı bir tarzı vardı.

Bu koltuklardan birinde tüm zarafetiyle Hercule Poirot, karşısındaki koltukta ise All Soul'dan (Bir Anglikan kilisesi) tanıdığı yakın bir dostu Doktor Burton oturuyordu. Poirot bir taraftan da arkadaşının doldurduğu Chateau Mouton Rothschild şarabını yudumluyordu. Doktor Burton'un zarafetle uzaktan yakından bir ilgisi olduğu söylenemezdi. Şişman ve hantaldı, giyimi özensizdi ve beyaz gür saçlarının altından al yanaklı, iyi huylu çehresi ışıldıyordu. Derin ve hırıltılı gülümsemesiyle hem kendini, hem etrafını sigara külü altında bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı. Hatta Poirot'nun onun çevresini kül tablalarıyla sarmış olması bile yetersiz kalıyordu.

Doktor Burton, "Söyleyin bana, neden Hercule?" diye sordu.

"Vaftiz adımı mı soruyorsunuz?"

"Bunun bir vaftiz adı olduğu pek söylenemez," dedi Doktor Burton. "Daha çok pagan bir ad bu. Peki, ama neden? Benim asıl bilmek istediğim bu. Babanızın fikri miymiş, yoksa annenizin mi? Aile ile ilgili nedenler mi? Eğer yanılmıyorsam -hafızam artık eskisi gibi değil-

kardeşinizin de adı Achille'di (Truva Savaşı'nın ünlü mitolojik kahramanı. Ölümsüz bir yarı tanrıdır.) değil mi?"

Poirot'nun gözlerinin önünden bir an için Achille Poirot'nun kısa yaşamı gelip geçti. Bütün bunlar gerçekten yaşanmış mıydı?

"Yalnızca çok kısa bir süre için," dedi.

Doktor Burton ustaca konuyu hemen değiştirdi.

"İnsanların çocuklarına isim verirken çok daha dikkatli olmaları gerekir," dedi. "Biliyorsunuz benim de vaftiz çocuklarım var. Onlardan birinin adı Blanche (Beyazlamak, ağartmak, beti benzi atmak.) ama kız bir Çingene kadar esmer. Diğerinin adıysa Deirdre -çilelerin kadını Deirdre- ama kız, bir kuş kadar neşeli. Genç Patience'e (Sabır) gelince, adı aslında Impatience (Sabırsızlık) olabilirdi ve ona daha çok uyardı. Ve Diana,(Mitolojide avcı, ince, bakire tanrıça) evet Diana..." Yaşlı bilim adamı hafifçe ürperdi. "Daha şimdiden yetmiş kiloyu geçti, üstelik daha on beş yaşında! Bunun ergenlik döneminde olabileceğini söylüyorlar, ama bana hiç de öyle gelmiyor. Diana! Ona Helen (Yunan mitolojisine göre Truva Savaşı'na neden olan dünyanın en güzel kadını) ismini vermek istemişlerdi, ama bu konuda ağırlığımı koydum. Babasının ve annesinin nasıl tipler olduğunu bilen biri olarak buna asla izin veremezdim. Üstelik bir de büyükannesi var... Martha, Dorcas ya da daha uygun isim olması için oldukça uğraştım, ama başarılı olamadım; boşa nefes tükettim. Şu ebeveynler tuhaf insanlar..."

Hafifçe kıkırdayınca, küçük tombul yüzünde kırışıklar belirdi. Poirot, onu meraklı bakışlarla süzüyordu.

"Zihnimde bir sohbet canlanıyor. Anneniz ve merhum Bayan Holmes baş başa vermiş oturuyorlar, bebek kıyafetleri örüyor ya da dikiyorlar: 'Achille, Hercule, Sherlock, Mycroft...'"

Poirot, dostunun bu keyifli anına ortak olmakta zorlanıyordu.

"Anladığım kadarıyla fiziksel olarak Hercule'e hiç benzemediğimi söylemek istiyorsunuz, değil mi?"

Doktor Burton; Hercule Poirot'nun, çizgili pantolon, siyah ceket ve papyonlu kıyafetler içindeki ufak tefek bedenini; yumurta biçimindeki kafasını ve üst dudaklarının neredeyse tamamını kaplayan bıyıklarını baştan aşağıya süzdü.

"Gerçekten de Poirot, dürüst olmak gerekirse," dedi Doktor Burton. "Ona hiç benzemiyorsunuz." Ve ekledi. "Anladığım kadarıyla şimdiye dek klasik mitolojiyle ilgilenmeye pek zamanınız olmamış."

"Bu doğru."

"Çok yazık! Çok şey kaçırmışsınız. Bana sorarsanız herkes klasikleri okumalı."

Poirot omuzlarını silkti.

"Eh bien (Pekâlâ, işte.) onlar olmadan da çok rahat idare ettim."

"İdare etmek! Sorun bu değil. Bu çok yanlış bir bakış açısı. Klasikler, modern iletişim teknikleri kursları gibi kolayca, kısa yoldan başarıya ulaşmanızı sağlayacak bir yöntem değildir. Klasikler insanın işteki saatlerini değil, boş zamanlarını değerlendirmesi içindir. Bu hepimizin yaptığı bir hata. Örneğin sizi ele alalım, işinizde çok başarılı oldunuz ve artık işten elinizi eteğinizi çekip, huzurlu, rahat bir

yaşam sürmek istiyorsunuz; peki boş zamanlarınızda ne yapacaksınız?"

Poirot'nun yanıtı hazırdı.

"En kısa zamanda -ciddi bir biçimde- kabak yetiştirmeyi düşünüyorum."

Doktor Burton çok şaşırmıştı.

"Kabak mı? Neden söz ediyorsunuz? Şu tadı, suyu anımsatan büyük tombul yeşil şeylerden mi?"

"Ah," dedi Poirot heyecanla. "Asıl sorun da bu zaten. Onların tadı her zaman su gibi olmuyor."

"Oh! Biliyorum; peynir, küçük küçük doğranmış soğan ya da beyaz sosla servis ediliyor."

"Hayır hayır, yanılıyorsunuz. Bence kabağın doğal tadında değişiklik yapıp, daha iyi olmasını sağlamak mümkün olabilir. Örneğin..." sözünü tamamlamadan gözlerini düşünceli bir biçimde havaya dikti. "Bir Buket..."

"Aman Tanrım, dostum, bu bir bordo şarabı değil ki." Buket sözcüğü Doktor Burton'a hemen yanındaki şarap kadehini anımsatmıştı. Bir yudum alarak ağzında gezdirdi. "Bu çok iyi bir şarap. Gerçekten kaliteli! Evet." Başını beğeniyle salladı. "Ama şu kabak işi, bu konuda ciddi değilsiniz sanırım. Bununla..." Sesinde şaşkınlıkla karışık hafif bir korku seziliyordu. "Söylemek istediğiniz gerçekten de," ellerini ona acıdığını ifade eder biçimde tombul karnında gezdirdi. "Düşünceniz toprağa eğilip, bu bitkileri

gübrelemek, ıslak pamuk altında çimlendirmek filan olamaz, değil mi?"

Poirot, "Kabak yetiştiriciliği hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunuz anlaşılıyor," dedi.

"Taşrada kaldığım sırada çiftçileri izlemiştim. Gerçekten de Poirot, bu çok tuhaf bir hobi! Şunu bir düşünsenize..." Sesi bundan zevk aldığını belli eden bir fısıltıya dönüştü. "Bir an her tarafı kitaplarla çevrili, dikdörtgen, hoş bir odada şöminenin karşısında oturduğunuzu hayal edin. Bu kesinlikle dikdörtgen bir oda olmalı, asla kare değil. Her tarafta kitaplar var. Elinizde bir kadeh kırmızı şarap ve önünüzde açık bir kitap! Okumak zamanı geriye sardırır." Ve okuduğu bir kitaptan bir alıntıyı yüksek sesle önce Yunanca söyledi, sonra da tercüme etti:

"Ve kaptan ustalıkla karanlık denizlere yöneltti,

Rüzgârın kamçıladığı hızlı gemisini."

"Tabii tercüme orijinalinin tadını asla veremez."

Bir an için bu coşkuya kendisini öylesine kaptırdı ki Poirot'yu bile unuttu. Onu izleyen Poirot birden endişelenmeye ve tuhaf bir huzursuzluk hissetmeye başlamıştı. Kaçırdığı bir şey mi vardı? Ruhunu zenginleştirecek bir şeyleri atlamış olabilir miydi? İçini üzüntü ve karamsarlık kaplamaya başlamıştı. Evet, mitoloji konusunda bilgi sahibi olması gerekirdi... Önceden hem de çok önceden... Şimdi bunun için artık çok geçti...

Bu melankolik havadan onu çıkaran yine Doktor Burton oldu.

"Gerçekten de emekliye ayrılmayı düşünüyor musunuz?"

"Evet."

Doktor Burton kıkırdadı.

"Bunu yapamazsınız."

"Emin olun ki kararlıyım."

"Bunu yapamayacaksınız dostum. Siz işinize çok bağlısınız."

"Hayır, gerçekten de gerekli tüm ayarlamaları yaptım. Birkaç ufak vaka daha alacağım, anlıyorsunuz değil mi, karşıma çıkan herhangi bir iş değil. Bana cazip gelen, beni çeken olaylar."

Doktor Burton gülümsedi.

"Bu hep böyle olur. Önce yalnızca birkaç sorun, sonra son bir sorun daha; sizin de bildiğiniz gibi bu böyle sürüp gider. Primadonna'nın son veda gösterisi, sizinki de öyle bir şey Poirot!"

Beyaz saçlı sempatik adam kıkırdayarak yavaşça ayağa kalktı.

"Sizin görevleriniz Hercule'ün görevlerine benzemez, Poirot," dedi. "Sizinkiler sevgiye dayalı görevler. Haklı olduğumu göreceksiniz. On iki ay sonra hâlâ aynı yerde, aynı noktada olacağınıza ve kabakların da halen aynı lezzette ve nitelikte kalacaklarına bahse girerim." İrkildi. "Sıradan kabaklar!"

Ev sahibiyle vedalaşan Doktor Burton kare biçimli odadan ayrıldı.

Böylece bu romanın sayfalarından da bir daha dönmeyecek şekilde ayrılmış oluyordu. Zaten bizi asıl ilgilendiren de onun geride bıraktığı, bu yeni düşünce.

Hemen ardından Poirot düşüncelere dalmış, hayallerde yaşayan bir adam havasında yeniden koltuğuna oturdu ve mırıldandı:

"Hercule'ün görevleri... Mais oui, c'est une idee, ça.. (Evet ama bu da bir fikir.)”

Ertesi sabah Poirot deri ciltli kalın bir kitapla birlikte, birkaç tane ince kitabı heyecan içinde okumaya başladı. Arada sırada tedirgin bakışları daktilo ile yazılmış çeşitli kâğıtlara kayıyordu.

Sekreteri Bayan Lemon'da Hercule hakkında bulabildiği her türlü bilgiyi toplayıp, kendisine getirmesini istemişti.

Bayan Lemon hiç ilgisini çekmese de (asla bir şeyin neden öyle olması gerektiğini soran tiplerden değildi) büyük bir titizlikle kendisine verilen görevi yerine getirmişti. Böylece Poirot kendini, "ölümünden sonra tanrılar katma yükselen ve ölümsüzlükle birlikte tanrısal saygı kazanıp onurlandırılan kahraman Hercule" ile ilgili büyük efsaneler denizinin ortasında bulmuştu.

Aslında buraya kadar sorun yoktu, ama işin bundan sonrası bu kadar kolay olmayacaktı. Poirot iki saat boyunca büyük bir dikkatle bütün efsaneleri okudu, notlar aldı, kaşlarını çattı, aldığı notları ve kaynakçaları gözden geçirdi. Sonunda yeniden koltuğuna gömülüp başını sallamaya başladı. Geçen akşamki o keyifli hali tamamıyla yok olmuştu. Bu efsanelerde ki kahramanlar, nasıl insanlardı böyle!

Örneğin şu ünlü kahraman! Kahraman Hercule! Ne yani o iriyarı, kaslı, zekâsı kısıtlı, canice eğilimleri olan biri değil de bir kahraman mıydı? Poirot'ya 1895 yılında Lyon'da tutuklanıp yargı önüne çıkarılan Adolfe Durand adındaki bir caniyi anımsatıyordu; birçok çocuğun ölümüne sebep olan öküz kadar güçlü o yaratığı... Her ne

kadar bunun bir grand mal (Şiddetli epilepsi krizi. mı, yoksa petit mal (Yalnızca vücudun bir kısmını etkileyen epilepsi krizi.) mı olduğu günlerce tartışılmış olsa da, adamın mahkemedeki tek savunması epilepsi hastası olduğunu söylemesiydi. Bu antik kahraman Hercule de muhtemelen grand mal etkisindeydi. Hayır, Poirot başını salladı, eğer eski Yunanların kahraman kavramları bu kadarla sınırlıysa, modern ölçütlerde bu asla yeterli olamazdı. Klasik mitoloji Poirot'yu çok şaşırtmıştı. Bu tanrılar ve tanrıçaların hepsinin de modern haydutlara benzer kötü isimleri vardı. Bunlar gerçek anlamda haydutlara benziyorlardı. İçki, sefahat, çapkınlık, ensest, tecavüz, yağma, cinayet ve hile... yasa koruyucuları sürekli meşgul etmek için yeterliydi. Düzenli bir aile yaşamı kesinlikle söz konusu bile değildi. Ne düzen, ne yöntem... Hatta cinayetlerde bile, ne bir düzen vardı, ne de yöntem!

"Hercule, aman Tanrım!" Poirot gözlerini, açarak ayağa kalktı.

Sonra memnuniyetle etrafına bakındı. Kare bir oda; yalın, düzenli, modern ve köşeli mobilyalarla döşenmişti, hatta modern bir heykel bile vardı; üst üste konmuş küpler ve bunların en üstünde de bakırdan yapılmış geometrik bir tasarım. Üstelik bu parlak ve düzenli odanın ortasında kendisi duruyordu! Aynada kendine baktı. Modern Hercule işte böyle olmalıydı; antik dönemin kaslı, yumruklarını savuran o sevimsiz çıplak figüründen tamamen farklı. Bunun yerine modern giysiler içinde, ufak tefek, bıyıklı bir tip... Antik Hercule'ün düşünde bile asla göremeyeceği, muhteşem, bakımlı bir bıyık.

Yine de Hercule Poirot ile antik Hercule arasında bir benzerlik vardı. Her ikisi de hiç kuşkusuz yaşadıkları dünyayı kötülüklerden kurtarıyorlardı.

Doktor Burton'un giderken ona söylediklerini düşündü bir an. "Seninkiler Hercule'ün görevleri değil..."

Ah, işte bu konuda yanılıyordu, yaşlı dinozor. Bunlar öyle olmalıydı, yeni Hercule'ün görevleri, modern Hercule'ün görevleri. Dâhice, inanılmaz bir fikirdi bu! Emekliye ayrılmadan önce on iki görev üstlenecekti, ne bir fazla, ne bir eksik. Ve bu on iki görev, antikçağ Hercule'ün on iki göreviyle bir şekilde bağlantılı olacaktı. Evet, bu yalnızca eğlenceli ve hoş değil, gösterişli hatta tinsel olacaktı.

Poirot, klasik mitoloji hakkındaki kitabını alıp Yunan mitolojisi bölümünü okumaya daldı. Kendi prototipini birebir taklit etmek gibi bir niyeti yoktu.

Kadınlar olmayacaktı, Nessus gömleği de... Görevler ve yalnızca görevler olacaktı.

Öyleyse, birinci görev, Nemea Aslanı olmalıydı.

"Nemea Aslanı," diye yineledi sözcüğe alışmak için.

Tabii ki karşısına içinde canlı bir aslanın olacağı bir vaka çıkmasını beklemiyordu. Bir hayvanat bahçesi müdürünün birdenbire gerçek bir aslanla ilgili bir sorunu çözmesi için onu ziyaret etmesini beklemek düşünülmeyecek kadar uzak bir olasılıktı.

Hayır, bu noktada sembolik yaklaşım gerekliydi.

Birinci görev çok ünlü bir kişiyle ilgili, sansasyonel ve büyük önem taşıyan bir görev olacaktı. Çok usta bir sahtekâr ya da toplumun gözünde aslanla özdeşleştirilmiş biri olabilirdi! Çok tanınan bir yazar, politikacı, hatta belki kraliyet ailesinden biri?...

Kraliyet ailesi fikri hoşuna gitmişti...

Acelesi yoktu, sabırla bekleyecekti; kendine verdiği Hercule görevlerinin birincisini yerine getirmek için buna değecek kadar önemli bir olay çıkmasını bekleyecekti.

1. Bölüm

1. Görev: Nemea Aslanı'nı öldürüp derisini yüzmek

Nemea Aslanı'nı öldürüp derisini yüzmek, Hercule'e, kuzeni Eurystheus tarafından verilen on iki görev içerisinde ilk sırada yer alır. Nemea Aslanı o dönemde Nemea Bölgesi'ne dehşet saçmaktadır. O dönemdeki herhangi bir silahla hayvaı öldürmek mümkün delildir. Aslanla ilk karşılaştığında Hercule, önce bir odun, daha sonra ok ve yay, son olarak da bronz bir kılıç ile hayvanı öldürmeye çalışsa da başarılı olamaz. Baha sonra aslan ile saatlerce güreştikten sonra onu kolları ile bozarak öldürür.

Ancak saatlerce uğraşmasına rağmen, aslanın derisini yüzemez. Hercule'ün yardımına, yaşlı bir kadın kılıcına bürünen Athena yetişir ve Hercule'e bu postu yüzmek için en iyi aletin, aslanın kendi pençeleri olduğunu anlatır. Bu küçük ilahi yardım ile ilk görevini başarı ile yerine getiren Hercule, Nemea Aslanı'nı her türlü kesici silahtan koruyan postunu daha sonra bir zırh gibi kuşanarak diğer görevlerinde kullanır.

NEMEA ASLANI

Poirot ertesi sabah odasına girerken ilk sorusu, "Bu sabah ilginç bir şey var mı, Bayan Lemon?" oldu.

Bayan Lemon'a çok güveniyordu. Kadının hayal dünyası geniş değildi, ama içgüdüleri oldukça kuvvetliydi. Eğer o bir konuyu üzerinde konuşulmaya değer bulursa bu gerçekten de konuşulmaya değer bir şeye dönüşürdü. Doğuştan ideal bir sekreterdi o.

"Pek bir şey yok, Mösyö Poirot. Yalnızca ilginizi çekebileceğini düşündüğüm bir mektup var. Masanızın üzerindeki evrak yığınının üstüne bıraktım."

Poirot bir adım atarak, "Ne yazıyor?" diye sordu.

"Karısının pekinez cinsi köpeği kaybolan bir adam, onu bulmanızı istiyor."

Poirot şaşkınlıktan olduğu yerde donakalmıştı. Bayan Lemon'a büyük bir sitemle, kınayarak baktı. Kadın bunu fark etmedi bile. Yeniden daktiloda bir şeyler yazmaya başlamıştı. Makineli tüfek hızıyla ve hatasız yazıyordu.

Poirot hayal kırıklığına uğramıştı, sarsılmış ve gücenmişti. Becerikli, Bayan Lemon, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir köpek, hem de bir pekinez. Üstelik bir gece önce gördüğü düşten sonra! Uşağı sabah çikolatasıyla onu uyandırmak için odasına girdiğinde, o düşünde tam da tebrikleri kabul ediyordu ve Buckingham Sarayı'ndan ayrılmak üzereydi.

Nükteli, sitemli, iğneleyici sözler dilinin ucuna kadar gelmişti. Ama bunları söylememişti, nasıl olsa kendini daktilo yazmaya kaptırmış olan Bayan Lemon bunları duymayacaktı.

İsteksizliğini açıkça belirten bir homurdanmayla kâğıt yığının en üstünde duran mektubu aldı.

Evet, bu mektup kesinlikle Bayan Lemon'un söylediği gibiydi. Şehirde bir iş adresi, kısa, öz ve tam bir iş mektubu. Konu, bir pekinez köpeğin kaçırılması. Hani şu zengin kadınların gözdesi olan patlak gözlü, besili, tüy yumağı, şımarık kucak köpeklerinden biri. Hercule Poirot'nun dudakları mektubu okudukça daha çok büzüldü.

Bu mektupta tuhaf bir şey yoktu. Dikkati çekecek bir durum da... Ama evet evet, küçük bir ayrıntıda Bayan Lemon kesinlikle haklıydı. Küçük bir ayrıntı da olsa kesinlikle bir tuhaflık vardı.

Poirot oturup mektubu yavaşça ve dikkatle okudu. Bu istediği gibi bir olay değildi, umut ettiği türde bir olaysa hiç değildi. Önemli bir olay da değildi, hatta son derece önemsizdi. Bu asla -ki karşı çıkmasının asıl nedeni de buydu- gerçek bir Hercule görevi olamazdı.

Ama ne var ki bu konu onun ilgisini çekmişti...

Evet, meraklanmıştı...

Sesini Bayan Lemon'un daktilosunun yüksek tondaki tıkırtısını bastıracak şekilde yükseltti.

"Mektubun sahibi Sir Joseph Hoggin'i telefonla ara," diye seslendi. "Ve onunla önerdiği şekilde bürosunda buluşmam için bir randevu ayarla."

Her zamanki gibi Bayan Lemon yine haklıydı.

"Ben sıradan bir insanım, Mösyö Poirot," dedi Sir Joseph Hoggin.

Sağ eliyle kaçamak bir hareket yaptı Poirot. Bu (eğer öyle algılanmak istenirse), Sir Joseph'in kariyeri ve kendini böyle

tanımlamaktaki alçakgönüllülüğüne hayranlığı ifade eden bir hareket olarak algılanabilirdi. Aynı şekilde bu iddianın nazik bir şekilde reddi anlamına da gelebilirdi. Her durumda Poirot, Sir Joseph'in gerçekten de (sözcüğün en basit anlamında) çok sıradan bir adam olduğunu düşünmüyordu. Hercule Poirot, adamın dolgun yanaklarını, domuzu andıran küçük gözlerini, geniş burnunu, ince dudaklı ağzını eleştirel bir gözle süzdü. Adam, ona birini ya da bir şeyi anımsatıyordu, ama o an için bunun kim ya da ne olduğu aklına gelmiyordu. Sonra birden belli belirsiz bir anı canlandı kafasında. Çok uzun zaman önceydi... Belçika'da... bir şey, evet kesinlikle, sabunla ilgili bir şeydi bu...

Sir Joseph konuşmaya devam ediyordu.

"Sözü daha fazla uzatmak istemiyorum, ben lafı ağzında geveleyen tiplerden değilim. Benim yerimdeki birçok insan Mösyö Poirot, bu işi oluruna bırakırdı. Zarar hanesine yazar ve unuturdu. Ama bu Joseph Hoggin'e yakışır bir davranış değil. Ben zengin bir adamım, aslında iki yüz sterlin benim için önemli bir miktar değil."

Poirot hemen araya girdi.

"Tebrikler."

"Nasıl yani?"

Sir Joseph bir an için sustu ve küçük gözleri daha da küçüldü. Sonra sert bir tonda ekledi:

"Ama bu hiçbir şekilde parayı sokağa atmak gibi bir alışkanlığım olduğunu da göstermez. İstediğim şeyi bedelini öder ve alırım. Ama piyasadaki değeri neyse onu öderim, bir kuruş bile fazlasını değil."

Hercule Poirot, "Benim ücretimin yüksek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Sir Joseph, Poirot'yu kurnazca süzerek, "Evet evet. Ama bu çözülmesi çok basit bir olay," dedi.

Hercule Poirot omuzlarını silkti.

"Ben pazarlık etmem. Ben bir uzmanım. Bir uzmanın hizmetinin karşılığını da ödemelisiniz."

Sir Joseph, "Sizin bu gibi konularda uzman olduğunuzun farkındayım," dedi ciddiyetle. "Araştırdım ve bana alanınızda en iyisi olduğunuz söylendi. Sonuç olarak ben, araştırmanızı istediğim olayın nedenini öğrenmek istiyorum ve bunun için masraftan kaçınmak gibi bir niyetim de yok. Sizi buraya çağırmamın nedeni de bu."

Poirot, "Şansınız varmış," dedi.

Sir Joseph yeniden, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Çok şanslısınız," diye yineledi Poirot kararlı bir tavırla. "Mesleğimin zirvesinde olduğumu söylemekle sanırım küstahlık etmiş olmam, hatta alçakgönüllü davranmış bile sayılabilirim. Çok kısa bir süre önce emekliye ayrılmaya karar vermiştim; taşraya yerleşmek, arada sırada dünyayı tanımak üzere seyahatlere çıkmak, ama çoğunlukla bahçemle ilgilenip kabak yetiştirmek istiyordum. Bunlar muhteşem sebzeler, ama tatlarında sanki bir eksiklik var. Neyse, konumuz bu değil. Asıl anlatmak istediğim, emekliye ayrılmadan önce, kendi kendime bazı görevler verdim.

Tam on iki vaka daha alıp çözmeye kararlıyım, bir fazlasını bile değil. Eğer isterseniz bunları Hercule görevleri, olarak

nitelendirebilirsiniz. Sizin olayınız ise bu on iki görevin birinci, Sir Joseph. "Bunda beni asıl cezbeden ise," diye ekledi iç çekerek. "Dikkat çekmeyecek kadar önemsiz olması."

Sir Joseph şaşkınlıkla, "Önemli mi?" diye sordu.

"Hayır, önemsiz dedim. Şimdiye dek birçok olayda yardımım istendi; benden cinayetleri, nedeni bilinmeyen ölümleri, soygunları, mücevher hırsızlıklarını araştırmam istendi. Çalışma hayatım boyunca ilk kez bir vakada benden bir pekinez köpeğinin kaybolmasına açıklık getirmem isteniyor."

Sir Joseph homurdandı.

"Beni şaşırtıyorsunuz," dedi. "Aslında bugüne dek birçok kadının sizi sevgili köpekleri için rahatsız etmiş olabileceklerini düşünmüştüm."

"Evet, haklısın. Ama ilk kez bir kadının eşi tarafından böyle bir olayı araştırmak için çağrıldım."

Sir Joseph'in küçük gözleri artık görünmeyecek kadar kısılmıştı.

Neden sonra sözlerine devam etti.

"Şimdi bana neden sizi önerdiklerini daha iyi anlıyorum, Mösyö Poirot. Siz çok zeki bir adamsınız."

Poirot mırıldandı.

"Evet, şimdi bana lütfen olayla ilgili gerçekleri anlatır mısınız? Köpek ne zaman kayboldu?"

"Tam olarak bir hafta önce."

"Sanırım o zamandan beri karınız da neredeyse aklını kaçırmak üzere, değil mi?"

Sir Joseph gözlerini dedektife dikerek yanıt verdi.

"Beni anlamıyorsunuz sanırım. Köpek geri getirildi."

"Geri mi geldi? Peki o zaman, ben size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sir Joseph kızardı.

"Çünkü kandırılmış olmak beni deli eder, Mösyö Poirot. Neyse, şimdi size olayı başından itibaren anlatayım. Köpek bir hafta önce Kensington Bahçeleri'nde kaçırıldı, karımın oda hizmetçisi tarafından dolaştırıldığı sırada kayboldu. Ertesi gün karımdan köpek karşılığında iki yüz sterlin istendi. Ne dersiniz buna, tam iki yüz sterlin! İnsanın ayaklarına dolanan, küçük, lanet, sürekli havlayan bir canavar için iki yüz sterlin!"

Poirot mırıldandı.

"Tabii siz de bu parayı ödemeyi reddettiniz?"

"Tabii ki ödemedim, daha doğrusu haberim olsaydı asla ödemezdim. Milly, yani karım da bunu biliyordu. Bu yüzden bana hiçbir şey söylemedi. Hemen parayı göndermiş, hem de kendisine söylendiği gibi hepsi bir sterlinlik banknotlar halinde."

"Ve köpek geri geldi, öyle mi?"

"Evet. Bugün akşam kapı çalındı ve açtığımızda küçük şımarık şey paspasın üzerindeydi. Etrafta da hiç kimse yoktu."

"Anlıyorum. Devam edin lütfen."

"Tabii, Milly daha sonra bana her şeyi anlattı, bir an öfkeden kendimi kaybettim. Ama sonradan sakinleşip kendime geldim, olan olmuştu ve zaten bir kadından da aklı başında davranması beklenemezdi. Eğer kulüpte ihtiyar Samuelson ile karşılaşmamış olsaydım bu olayın peşini bırakacaktım."

"Yani?"

"Lanet olsun, bu organize bir şantaj işi olmalı! Kesinlikle aynı şey onun da başına gelmiş. Onun karısını da üç yüz sterlin dolandırmışlar. Bu kadarı da fazla artık. Bunun bir şekilde durdurulması gerektiğine karar verdim. Bu yüzden de sizi çağırdım."

"İyi de Sir Joseph, doğru olanı yapıp (ve de hiç kuşkusuz çok daha ucuz) polise başvurmanız gerekmez miydi?"

Sir Joseph burnunu kaşıdı.

"Evli misiniz, Mösyö Poirot?"

Poirot, "Maalesef," dedi. "Bu mutluluğu tadamadım."

"Hımm," dedi Sir Joseph. "Mutluluk olup olmadığını bilemem, ama eğer evlenmiş olsaydınız kadınların çok ilginç yaratıklar olduklarını bilirdiniz. Karım, polisin sözü geçtiğinde bile isteri krizleri geçiriyor, nedense polise gidersem değerli Shan Tung'unun başına bir şey gelebileceğini düşünüyor. Polis kelimesini duymak istemiyor, aslında sizin bu olaya karışmanıza da sempatiyle bakmadığını itiraf etmeliyim. Fakat bu konuda ısrar ettim ve sonunda ikna oldu. Ama yine de bu durumdan çok hoşlanmadığını da belirtmeliyim."

Hercule Poirot mırıldandı.

"Anladığım kadarıyla bu oldukça hassas bir konu. Belki de en iyisi saygıdeğer eşinizi, madamı ziyaret etmem; ondan diğer ayrıntılar hakkında bilgi almam ve bu arada da onu köpeğinin gelecekte de güvende olacağına ikna etmem olacak."

Sir Joseph başıyla onayladı ve ayağa kalktı.

"Haydi, sizi hemen kendi arabamla götüreyim."

Geniş, sıcak, oldukça gösterişli oturma odasında iki kadın oturuyordu.

Sir Joseph ile Hercule Poirot içeri girince küçük bir pekinez ileri doğru atıldı, öfke içinde tehditkâr bir biçimde havlamaya ve Poirot'nun ayaklarının etrafında dolanmaya başladı.

"Shan, Shan, buraya gel! Haydi yavrum, anneye gel. Onu alır mısınız Bayan Carnaby?"

İkinci kadın hemen köpeğe atıldı.

"Sahiden de gerçek bir aslan gibi," diye mırıldandı Hercule Poirot.

Shan Tung'u tutan kadın soluk soluğa onayladı.

"Evet, gerçekten de o iyi bir bekçi köpeği. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyor. Üstelik çok da sevimli."

Sir Joseph rutin tanıştırmayı yaptıktan sonra, "Evet Mösyö Poirot," dedi. "Artık sizi konuyu araştırmak üzere yalnız bırakabilirim."

Başıyla hafifçe selam verdikten sonra odadan çıktı.

Lady Hoggin, kızıl saçlı, iri yapılı, huysuz görünümlü bir kadındı. Yardımcısı Bayan Carnaby ise kırk ile elli yaşlar arasında balıketli, cana yakın, sevecen görünümlü biriydi. Lady Hoggin'e karşı oldukça saygılı davranıyor ve ondan ölesiye korktuğu açıkça anlaşılıyordu.

Poirot, "Evet, Lady Hoggin," dedi. "Şimdi bana bu iğrenç olayı ayrıntılarıyla anlatın."

Lady Hoggin kızardı.

"Sizin bu olayı böyle tanımlamanız beni çok mutlu etti Mösyö Poirot. Evet, bu gerçekten de iğrenç bir olay. pekinezler son derece duygusal, hassas canlılar; aynen küçük çocuklar gibi. Zavallı Shan Tung başka bir şey olmasa bile korkudan ölebilirdi."

Bayan Carnaby soluk soluğa atıldı.

"Evet, hain, çok hain bir olay bu. Vahşet!"

"Lütfen bana olanları anlatın."

"Evet, aynen şöyle oldu. Bayan Carnaby, Shan Tung'u parkta yürüyüşe çıkarmıştı."

"Ah, hepsi benim hatam," diye araya girdi oda hizmetçisi. "Nasıl bu denli aptal, böylesine dikkatsiz ve sorumsuz olabildim."

Lady Hoggin soğuk bir ifadeyle, "Sizi suçlamak istemem Bayan Carnaby," dedi. "Ama gerçekten de biraz daha dikkatli olabilirdiniz."

Poirot bakışlarını oda hizmetçisine çevirdi.

"Nasıl oldu?"

Lady Carnaby heyecan içerisinde anlatmaya başladı.

"Bu çok tuhaf ve inanılmaz bir olaydı! Tam çiçek tarhlarının arasından çıkmıştık, tabii ki Shan Tung'un tasması boynundaydı, çimenlerin arasında yeterince koşmuştu. Tam artık eve döneceğimiz anda arabasının içinde bana gülümseyen küçük bir bebek dikkatimi çekti; pembe yanakları, lüle lüle saçlarıyla o kadar şirindi ki, öylece durmuş bana gülümsüyordu. Kendimi onu gezdiren bakıcıyla konuşmaktan alıkoyamadım ve kaç aylık olduğunu sordum. Kadın on yedi aylık olduğunu söyledi. Onunla yalnızca bir ya da iki dakika konuştum, sonra birden etrafa bakındım, ama Shan orada değildi. Tasmasının ipi kesilmişti ve..."

Lady Hoggin söze karıştı.

"Eğer sorumluluklarını yerine getirseydin hiç kimse yanına o kadar yaklaşıp ipi kesemezdi."

Bayan Carnaby ağlamak üzereydi. Poirot hemen araya girdi.

"Peki ya sonra ne oldu?"

"Şey, tabii hemen her yeri aradım köpeğe seslendim. Parktakilere yanında pekinez köpeği olan birini görüp görmediklerini sordum, ama kimseden olumlu bir yanıt alamadım. Ne yapacağımı bilemeden parkta oradan oraya koşturdum, her yeri aradım, ama sonuçta, tabii ki eve dönmem gerekiyordu."

Bayan Carnaby birden sustu. Poirot eve döndükten sonraki sahneyi gözünde canlandırabiliyordu. Sorgulamayı sürdürdü.

"Peki, mektup ne zaman geldi?"

Anlatma sırası Lady Hoggin'e gelmişti.

"Ertesi sabah ilk postadan çıktı. Eğer Shan Tung'u canlı olarak görmek istiyorsam bir sterlinlik banknotlardan oluşan iki yüz sterlini, üzerine hiçbir şey yazmadan bir zarfın içine koyup, Bloomsbury Road Meydanı 38 numaraya, Yüzbaşı Curtis diye birine göndermem gerektiği yazıyordu. Eğer paralar işaretli olur ya da polise haber verecek olursak Shan Tung'un kulaklarını ve kuyruğunu kesip..."

Bayan Carnaby burnunu çekmeye başladı.

"Ne korkunç," diye mırıldandı. "İnsanlar nasıl böylesine kötü olabiliyorlar."

Lady Hoggin sözlerini sürdürdü.

"Mektupta parayı hemen gönderecek olursak, Shan Tung'un o gün öğleden sonra sağ ve iyi durumda geri geleceğini, ama eğer... eğer daha sonra bile polise gidecek olursak, bunun bedelini Shan Tung'un ödeyeceği..."

Bayan Carnaby gözyaşları içinde mırıldandı.

"Aman Tanrım, şimdi bile onun için öyle çok korkuyorum ki, tabii Mösyö Poirot tam olarak polis sayılmaz, ama..."

Lady Hoggin endişeyle, "Gördüğünüz gibi Mösyö Poirot," dedi. "Çok dikkatli olmanız gerekiyor."

Hercule Poirot hemen onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Ama madam, ben polis değilim ki. Ben araştırmalarımı tam bir gizlilik içinde, sessizce ve kimsenin haberi olmadan yürütürüm. Shan

Tung' un kesinlikle güvende olacağından emin olabilirsiniz. Bunu size garanti edebilirim."

Her iki kadın da bu büyülü sözlerin etkisiyle rahatlamış görünüyordu.

Poirot, "Mektup yanınızda mı?" diye sordu.

Lady Hoggin başını sallayarak, "Hayır, benden mektubu parayla birlikte geri göndermem istenmişti," dedi.

"Bunu yaptınız mı?"

"Evet."

"Hımm, işte bu kötü, yazık."

Bayan Carnaby odadan çıkınca, Hercule Poirot, onun yokluğunu daha ayrıntıya giren sorular sormak için fırsat bildi.

"Amy Carnaby mi? Ah, o kesinlikle çok dürüst biri. Biraz aptal ama çok iyi bir insan. Daha önce de birçok oda hizmetçim oldu, ama onlar çok daha aptaldılar. Shan Tung'a kalpten bağlıdır, Tung'un kaybolması onu da perişan etti, suçluluk duygusu altında ezildi; aslında haksız da değil, bir bebeğe takılıp, küçük sevimli yavrumu ihmal etmek, olacak iş değil! Bu yaşlı hizmetçilerin hepsi aynı, bebek görünce deliye dönüyorlar! Ben, onun bu olayla bir ilgisi olmadığından kesinlikle eminim."

"Ben de ilgisi olmadığını düşünüyorum," diyen Poirot, bu görüşü onayladı. "Yine de köpek onun yanındayken kaybolduğuna göre öncelikle onun suçlu olmadığından emin olmalıyım. Uzun zamandır mı yanınızda çalışıyor?"

"Yaklaşık bir yıl. Çok iyi referansları vardı. Merhum Lady Hartingfield'in yanında, o ölene dek, sanırım on yıl çalışmış. Ondan sonra da çok hasta, yatalak iki kız kardeşe bakmış. Gerçekten iyi bir hizmetçi, ama daha önce de söylediğim gibi biraz aptal!"

O anda Amy Carnaby odaya girdi, yine soluk soluğa kalmıştı. Kesik tasmayı büyük bir ciddiyetle, törensel bir havada Poirot'ya uzattı ve umutlu bir bekleyişle dedektifi süzmeye başladı.

Poirot tasmayı dikkatle inceledi.

"Mais oui...(Doğru)" dedi. "Bunun kesilmiş olduğu apaçık ortada."

İki kadın umutla bakıyordu.

Evet, ama...

Poirot, "Bu bende kalsın," dedi.

Tasmayı büyük bir özenle cebine yerleştirdi. İki kadın derin bir soluk alarak rahatladı. Poirot kendisinden bekleneni yapmıştı.

Hercule Poirot'nun öğrendiği her şeyi test etmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Her ne kadar ilk bakışta Bayan Carnaby'nin göründüğü kadar aptal ve düşüncesiz biri olmaması olasılığı çok uzak olsa da; Hercule Poirot merhum Lady Hartingfield'in yeğeni olan, oldukça itici ve sevimsiz bayanla konuşmaya karar verdi.

"Amy Carnaby mi?" dedi Bayan Maltravers. "Onu tabii ki çok iyi anımsıyorum. İyi bir insandı, Julia Teyze'me ölene dek hizmet etti. Köpekleri severdi ve yüksek sesle çok güzel kitap okurdu. Kibar

biriydi, teyzemi asla incitmez, ona karşı asla kırıcı olmazdı. Ne oldu ona? Umarım bir sorunu yoktur. Bir yıl kadar önce ona yanında çalışmak istediği bir bayan için referans mektubu yazmıştım; bayanın adı da sanırım H ile başlıyordu."

Poirot hemen Bayan Carnaby'nin hâlâ orada çalıştığını ancak kaybolan pekinez cinsi bir köpek nedeniyle küçük bir sorun yaşadığını belirtti.

"Amy Carnaby köpekleri çok sever. Teyzemin de bir pekinezi vardı ve öldüğünde onu Bayan Carnaby'ye bırakmıştı, Bayan Carnaby, ona çok bağlıydı. Sanırım hayvan öldüğünde çok üzülmüştü. Ah, o gerçekten çok iyi bir insan, ama pek akıllı olduğu söylenemez fakat..."

Hercule Poirot da Bayan Carnaby'nin pek akıllı biri sayılmadığı konusunda hemfikirdi.

Hercule Poirot'nun bir sonraki ziyaret ettiği kişi Bayan Carnaby'nin o uğursuz öğleden sonra konuştuğunu söylediği park bekçisi oldu. Onu bulmakta pek zorlanmadı. Adam bu olayı çok iyi anımsıyordu.

"Orta yaşlı bir bayan pekinezini kaybettiği için çok korkmuştu. Onu sık sık burada gördüğüm için çok iyi tanıyorum, genelde öğleden sonraları köpeğini gezmeye getirir. O gün de buraya geldiklerini gördüm. Onu kaybedince perişan olmuştu. Koşa koşa yanıma gelip, yanında pekinez olan birini görüp görmediğimi sordu. Peki ben bunu nasıl bilebilirdim ki? Bakın, park köpek dolu her cins köpek var hem de; Terriyerler, pekinezler, Alman Dackel'ları, hatta Borzoi'ler akla gelebilecek her cins köpek. Bana gelince, ben pekinezleri diğerlerinden ayırt bile edemem."

Hercule Poirot düşünceli bir halde başını sallayarak oradan ayrıldı.

Daha sonra Bioomsbury Road Meydanı 38 numaraya gitti. 38, 39 ve 40 numaralı binaların hepsi Balaclava Pansiyonu'na aitti. Poirot merdivenlerden çıkıp, kapıyı çaldı. İçeride loş bir ortam vardı ve mutfaktan kahvaltı için hazırlanan karnabahar ve füme somon kokuları yayılıyordu. Hemen sağındaki maun masada içinde solmuş kasımpatıların olduğu bir vazo duruyordu. Masanın üzerinde büyük, yeşil çuha kumaşla kaplı bir posta kutusu vardı. Poirot eşikte durup, bir dakika kadar düşünceli bir halde kutuyu inceledi. Sonra sağ tarafındaki kapıyı açtı. Bu kapıdan, küçük masanın ve iç karartıcı bir desende kreton kumaşla kaplanmış koltukların bulunduğu salona geçiliyordu. Üç yaşlı bayanla ters bakışlı yaşlı bir adam kafalarını kaldırıp, içeri giren bu yabancıyı düşmanca süzmeye başlayınca Poirot kızararak geri çekildi.

Sonra koridor boyunca ilerleyip, merdivenlere çıktı. Sağda koridor ikiye ayrılıyordu ve biri muhtemelen yemek odasına gidiyordu. Koridordaki kapılardan birinin üzerinde "Ofis" yazıyordu. Poirot bu kapıyı çaldı, yanıt alamayınca da kapıyı açarak içeri baktı. Odada üzeri kâğıt dolu büyük bir masa vardı, ama içeride hiç kimse yoktu. Poirot geri dönerek kapıyı arkasından kapadı ve yemek salonuna doğru ilerledi.

Kirli önlüklü, mahzun bakışlı genç bir kız elinde çatal bıçak dolu bir sepetle masaların arasında dolaşarak çatalları masalara yerleştiriyordu.

Hercule Poirot özür dilercesine, "Affedersiniz, acaba buranın yöneticisiyle görüşebilir miyim?" diye sordu.

Genç kız, onu yorgun bakışlarla süzerek, "Maalesef bu konuda yardımcı olamam, çünkü bilmiyorum," dedi.

Poirot, "Bürosunda kimse yok da," diye açıklama gereği duydu.

"Maalesef nerede olduğunu bilmiyorum, bundan emin olun."

"Belki," dedi Hercule Poirot sabırla ve ısrarla. "Benim için nerede olduğunu öğrenebilirsiniz?"

Kız iç çekti. Zaten kötü ve zor bir gün geçirmişti, üstelik bir de bu adam ondan bir şeyler istiyordu.

Sıkıntıyla, "Tamam, elimden geleni yapmaya çalışırım," dedi.

Poirot teşekkür ederek yeniden antreye döndü, oturma odası sakinlerinin düşmanca bakışlarıyla yeniden karşılaşacak cesareti yoktu. Ağır bir menekşe kokusu yönetici bayanın geldiğini hissettirene kadar çuha kaplı posta kutusunu inceledi.

Bayan Harte son derece içten ve nazik biriydi. Hemen konuşmaya başladı.

"Büromda bulunmadığım için çok özür dilerim. Oda mı istiyordunuz?"

Poirot, "Şu an için hayır," diye mırıldandı. "Yakın bir dostumun son zamanlarda burada kalıp kalmadığını sormak istiyordum. Yüzbaşı Curtis?"

"Curtis," diye yineledi Bayan Harte. "Curtis? Bu ismi nerede duymuş olabilirim?"

Poirot, ona yardımcı olmadan sıkıntılı bir şekilde başını salladı.

"Yani Yüzbaşı Curtis diye birinin burada kalmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Şey, son zamanlarda bu isimde birinin burada kalmadığından eminim. Ama her nedense isim bana hiç yabancı gelmedi. Arkadaşınızı biraz tarif eder misiniz?"

"Şey," dedi Poirot. "Bu biraz zor." Sonra ekledi. "Sanırım... aslında burada kalmayan kişilere ait mektupların buraya gelmesi sık rastlanılan bir durum."

"Tabii bu bazen olabiliyor."

"Bu gibi durumlarda bu mektupları ne yaparsınız?"

"Şey, onları bir süre saklarız. Bakın, bu, mektup gelen kişinin kısa bir süre içinde buraya geleceği anlamına da gelir. Tabii ki mektup ya da paketler burada uzun süre kalır da sahibi çıkmazsa onları postaneye geri göndeririz."

Hercule Poirot düşünceliydi, başını salladı.

"Anlıyorum." Sonra ekledi. "Aslında arkadaşım için buraya bir mektup göndermiştim."

Bayan Harte'ın yüzü birden aydınlandı.

"Bu durumu açıklıyor. Söz ettiğiniz ismi zarfın üstünde görmüş olmalıyım. Aslında burada kalan ya da arada sırada uğrayan o kadar çok emekli subay var ki, izin verirseniz bir bakmak isterim."

Masanın üstüne baktı.

Hercule Poirot, "Burada yok," diye atıldı.

"O halde postaneye geri gönderilmiş olabilir. Çok üzgünüm. Umarım önemli bir şey değildir."

"Hayır hayır, önemli değildi."

Poirot kapıya doğru ilerlerken Bayan Harte da ağır menekşe kokusuyla onu izledi.

"Arkadaşınız gelirse..."

"Pek sanmıyorum. Yanılmış olmalıyım."

"Fiyatlarımız, koşullarımız," diye ekledi Bayan Harte. "Son derece uygundur. Fiyatlara yemekten sonraki kahve de dahil. Size yatak ve oturma odalarımızdan birkaçını göstermek isterim."

Hercule Poirot, ondan güçlükle kurtulup oradan ayrıldı.

Bayan Samuelson'un salonu Lady Hoggin'inkinden daha büyüktü ve daha şık, pahalı mobilyalarla döşenmişti, ayrıca merkezi kalorifer sistemi sayesinde çok daha sıcaktı. Hercule Poirot konsollar, sehpalar ve büyük heykel grupları arasında korkuyla ilerledi.

Bayan Samuelson, Lady Hoggin'den daha uzun boyluydu ve saçları da daha açık sarıya boyanmıştı, pekinezinin adı Nanki Poo idi. Hayvan patlak gözleriyle Hercule Poirot'yu süzdü. Bayan Samuelson'un oda hizmetçisi Bayan Keble ise toplu, Bayan Carnaby'nin aksine ufak tefek, hatta sıskaydı, ama oldukça konuşkan ve biraz da tıknefesti. O da Nanki Poo'nun kaybolmasından sorumlu tutulmuştu.

"İnanın Mösyö Poirot, bu gerçekten inanılmaz bir olaydı. Her şey bir saniye içinde olup bitti. Harrods'un hemen dışında yürürken bir

hemşire bana saati sordu..."

Poirot sözünü kesti.

"Bir hemşire mi? Yani bildiğimiz hastanelerde çalışan hemşire mi?"

"Hayır hayır, çocuk bakıcısı. O kadar şirin bir bebekti ki! Çok tatlı ve pespembe yanakları vardı. Londra'daki çocukların hep sağlıklı görünmediklerini söylerim, ama eminim ki..."

"Ellen!" dedi Bayan Samuelson öfkeyle.

Bayan Keble kızarıp kekeleyerek sustu.

Bayan Samuelson soğuk bir ses tonuyla ekledi.

"Bayan Keble kendisini hiç ilgilendirmeyen bir bebek arabasına eğilip sevmek istediği sırada hain biri, Nanki Poo'nun tasmasının ipini kesip, onunla ortadan kaybolmuş."

Bayan Keble ağlamaklı bir halde fısıldadı.

"Her şey bir saniye içinde olup bitti. Her tarafa baktım, ama sevgili yavrucak ortadan kaybolmuştu; elimde kalan yalnızca onun kesilmiş tasmasının ipiydi. Belki de ipi görmek istersiniz, Mösyö Poirot?"

"Hayır hayır, asla," dedi Poirot aceleyle. Kesik tasma ipi koleksiyonu yapmayı düşünmüyordu. "Anladığım kadarıyla," diye ekledi. "Hemen bu olayın ardından da bir mektup almışsınız?"

Öykünün devamı tamamen aynıydı; mektup ve Nanki Poo'nun kulakları ve kuyruğuna ilişkin tehditler. Yalnızca iki farklılık vardı; istenilen paranın tutarı -üç yüz sterlin- ve paranın gönderileceği

adres: Bu olayda paranın gönderileceği adres Harrington Hotel, 76 Clonmel Gardens, Kensington'dı ve adamın ismi ise Binbaşı Blackleigh'dı.

Bayan Samuelson ekledi.

"Nanki Poo sağlıklı bir şekilde geri döndükten sonra hemen o adrese gittim, Mösyö Poirot. Ne de olsa üç yüz sterlin az para değil."

"Gerçekten de öyle."

"Orada gönderdiğim zarfın antredeki posta kutusunda durduğunu gördüm. Mektubu kimin alacağını beklerken zarfı cebime soktum. Maalesef..."

Poirot, kadının cümlesini tamamladı.

"Maalesef zarfı açtığınızda paranın orada olmadığını gördünüz, değil mi?"

"Demek bunu biliyorsunuz?" Bayan Samuelson saygıyla karışık bir korkuyla Poirot'ya baktı.

Poirot omuzlarını silkti.

"Açıkçası, chere madame (Sayın Bayan) hırsızın köpeği geri göndermeden önce parayı güvenli bir şekilde almış olması son derece normal. Tabii ki mektubun alındığının dikkati çekmemesi için paraların yerine boş kâğıtlar koyup, zarfı yerine bırakacaktı."

"Orada Binbaşı Blackleigh diye biri de kalmıyordu."

Poirot gülümsedi.

“Sevgili madam.”

"Tabii kocam bu olayı duyunca çok sinirlendi. Bir anda kıpkırmızı oldu."

Poirot ihtiyatla mırıldandı.

"Siz... şey... parayı göndermeden önce ona konudan bahsetmiş miydiniz?"

"Tabii ki hayır," dedi Bayan Samuelson kararlılıkla.

Poirot, onu meraklı bakışlarla süzdü. Kadın açıklamaya devam etti.

"Böyle bir riske asla girmezdim. Para söz konusu olduğunda erkekler çok değişiyorlar. Jacop, polise gitmemiz konusunda ısrar ederdi. Bunu göze alamazdım. Sevgili köpeğim Nanki Poo. Onun başına her şey gelebilirdi. Tabii kocama daha sonra söylemek zorunda kaldım, çünkü bir şekilde bankadan çektiğim parayı açıklamak zorundaydım."

Poirot mırıldandı.

"Tabii tabii."

"Aslında onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Ah erkekler," diye yineleyen Bayan Samuelson pahalı bilekliğini düzeltti ve parmaklarındaki değerli yüzükleri çevirdi. "Paradan başka bir şey düşünmüyorlar."

Hercule Poirot, Sir Joseph Hoggin'in bürosuna çıkan asansöre bindi, içeri kartvizitini gönderdi, ama ona o anda Sir Joseph'in

meşgul olduğu, en kısa sürede onunla görüşeceği belirtildi. Nihayet eli kolu kâğıt dolu kibirli bir sarışın Sir Joseph'in odasından çıktı. Kız, Poirot'nun yanından geçerken küçük, ilginç bu adamı kibirli bakışlarla süzdü.

Sir Joseph büyük maun masasının arkasında oturuyordu, ama çenesinde ruj izleri vardı.

"Buyurun Mösyö Poirot, oturun lütfen. Bana yeni haberleriniz mi var?"

Hercule Poirot, "Tüm bu olay inanılmayacak kadar basit görünüyor. Her iki olayda da para, kapıcısı olmayan, ağırlıklı olarak emekli subayların oturduğu, sakinleri sık sık değişen, giren çıkanın belli olmadığı pansiyonlara gönderilmiş. Herhangi birinin böyle yerlerde içeri girip posta kutusundan bir mektubu alması ya da mektuptaki parayı alıp yerine boş kâğıtlar koyması kadar kolay bir şey olamaz. Bu yüzden de her iki olayda da elimizde hiçbir ipucu yok, çıkmaza giriyoruz."

"Yani bunu yapanın kim olabileceği konusunda hiçbir fikriniz olmadığım mı söylüyorsunuz?"

"Aslında bazı fikirlerim var, evet. Ancak bunları kanıtlamam birkaç gün alacak."

Sir Joseph, onu meraklı bakışlarla süzdü.

"İyi o zaman. Eğer bana rapor edecek bir şeyiniz olursa..."

"Size raporumu evinizde sunacağım."

Sir Joseph, "Eğer bu işi kimin, neden yaptığını çözebilirseniz bu mükemmel olacak," dedi.

"Yanılmak ya da başarısızlık diye bir şey benim için söz konusu olamaz. Hercule Poirot başarısız olmaz."

Sir Joseph Hoggin, küçük adama bakıp sırıttı.

"Kendinize çok güveniyorsunuz, değil mi?"

"Bunun için pek çok neden var."

"Oh, güzel!" Sir Joseph Hoggin yeniden koltuğuna yaslandı. "Biliyorsunuz kibir bazen gerçeği görmenizi engeller."

Elektrik sobasının karşısında oturan Hercule Poirot (sobanın düzgün geometrik şeklinden içten içe mutluluk duyarak) uşağına talimatlar yağdırıyordu.

"Anladın değil mi, George?"

"Kesinlikle efendim!"

"Bir daire ya da küçük bir ev olmalı, ama şuralarda olmalı: Parkın güneyinde, Kensington Kilisesi'nin doğusunda, Knightsbridge Barracks'ın batısında ve Fulham Caddesi'nin kuzeyinde."

"Kesinlikle anladım efendim!"

Poirot mırıldandı.

"İlginç, küçük bir olay. Ama bu olayda çok iyi organize olan bir çete olduğunu hissediyorum. Ve tabii, eğer bu şekilde tanımlayacak olursam, başrol oyuncusunun -yani Nemea Aslanı'nın- şaşırtıcı

görünmezliğini. Evet, ilginç küçük bir olay. Aslında müşterime daha fazla yakınlık duyabilmiş olmayı isterdim, ama maalesef o Liege'de sarışın sekreteriyle evlenmek için karısını zehirleyen fabrikatöre çok benziyor. Eskiden çözdüğüm olaylardan biriydi bu."

George başını salladı ve karamsarlıkla fikrini belirtti.

"Ah bu sarışınlar, efendim, her olayda onların parmakları vardır."

Benzersiz uşak Georges, "İşte istediğiniz adres," diyerek döndüğünde bu konuşmanın üzerinden yalnızca üç gün geçmişti.

Hercule Poirot kendisine uzatılan küçük kâğıdı aldı.

"Olağanüstü bir başarı George. Peki haftanın hangi günü?"

"Perşembeleri efendim."

"Perşembeleri. Bugünün perşembe olması ne şans ama! Böylece hiç beklememize gerek kalmayacak."

Yirmi dakika kadar sonra Hercule Poirot bir caddeye açılan dar bir sokağın ücra köşesindeki köhne evin merdivenlerinden çıkıyordu. Rosholm Apartmanı 10 numara en üst, yani üçüncü kattaydı ve binanın asansörü yoktu. Poirot, oflayıp puflayarak dik, dar, dönemeçli merdivenlerden çıktı. Son katın aydınlığında soluk almak için mola verdi. O sırada 10 numaralı daireden gelen bir gürültü, sessizliği böldü; bir köpek havlıyordu.

Hercule Poirot gülümseyerek başını salladı ve 10 numaranın ziline bastı. Köpeğin havlaması gittikçe arttı ve peşinden kapıya yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Ardından kapı açıldı...

Bayan Amy Camaby birden panik içinde geri çekildi, eli ister istemez büyük göğüslerine gitti.

"Girmeme izin verir misiniz?" diye soran Hercule Poirot yanıtı beklemeden içeri girdi.

Hemen sağda oturma odasının kapısı vardı, Poirot doğruca o tarafa gitti. Bayan Carnaby de adeta bir kâbustaymışçasına onu izliyordu.

Oda çok küçük ve doluydu. Mobilya kalabalığının arasında birinin olduğu hissediliyordu, yaşlı bir kadın gazlı şöminenin önüne kadar çekilmiş koltuğun üzerine uzanmıştı. Poirot'nun içeri girmesiyle birlikte koltuktan aşağı atlayan bir pekinez kuşkuyla, acı acı havlayarak ileri doğru atıldı.

"Ah işte!" dedi Poirot. "Başrol oyuncusu! Seni kutlarım, küçük dostum!"

Poirot eğilerek elini uzattı. Köpek, dedektifin elini koklayarak, zeki bakışlarını bu yeni gelen adamın yüzüne dikti.

Bayan Carnaby fısıldayarak, "Demek biliyorsunuz?" dedi.

Hercule Poirot başıyla onayladı.

"Evet, biliyorum." Koltuktaki kadına baktı. "Sanırım kız kardeşiniz?"

Bayan Carnaby, "Evet," dedi. "Emily, bu Mösyö Poirot."

Emily Carnaby hafifçe gülümsedi. "Oh!" dedi.

Amy Carnaby seslendi.

"Augustus..."

Pekinez, ona doğru bakıp kuyruğunu oynattı, sonra Poirot'nun elini koklamayı sürdürdü. Sonra kuyruğunu daha ağır salladı.

Poirot hafifçe eğilerek köpeği kucakladı.

"Böylece Nemea Aslanı'nı bulmuş oldum. Görevim tamamlandı."

Amy Carnaby sert, ona kuru bir sesle sordu.

"Gerçekten her şeyi biliyor musunuz?"

Poirot başıyla onayladı.

"Öyle sanıyorum. Bu işi siz organize ettiniz, tabii Augustus'un yardımıyla. Hanımınızın köpeğiyle her zamanki yürüyüşünüz için evden çıkıp, doğruca onunla birlikte buraya geldiniz ve Augustus ile parka gittiniz. Tabii park bekçisi sizi her zamanki gibi bir pekinezle gördü. Eğer onu bulacak olsak, çocuk bakıcısı da onunla konuşurken yanınızda bir pekinez olduğunu doğrulayacaktı. Sonra onunla konuşurken gizlice köpeğin tasmasının ipini kestiniz ve Augustus öğretildiği şekilde hemen oradan ayrılıp doğruca eve döndü. Birkaç dakika sonra da siz köpeğinizin çalındığını söylediniz."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Bayan Carnaby birden dokunaklı bir ağırbaşlılıkla yerinden doğruldu ve, "Evet, hepsi doğru!" dedi. "Benim söyleyecek bir şeyim yok."

Koltuktaki hasta kadın o sırada ağlamaya başladı.

"Bir şey mi oldu, matmazel?" diye sordu Poirot.

Bayan Carnaby, onun yerine yanıtladı.

"Hayır. Hırsızlık yaptım ve şimdi de yakalandım."

Poirot, "Bir şey söylemeyecek misiniz, kendinizi savunmayacak mısınız?" diye ısrar etti.

Amy Carnaby'nin solgun yanakları bir an için kızardı.

"Ben," dedi. "Ben yaptıklarımdan pişman değilim. Sanırım siz adil, iyi kalpli bir insansınız ve büyük olasılıkla beni anlayacaksınız. Bakın, öyle çok korkuyordum ki?"

"Korkuyor muydunuz?"

"Evet, sizin gibi bir centilmen için bile bunu anlamanın çok zor olduğunu farkındayım. Ama bakın, ben akıllı bir kadın değilim, eğitimli de sayılmam, giderek yaşlanıyorum ve beni bekleyen gelecekten çok korkuyorum. Bir birikim yapmayı başaramadım, Emily'ye bakmam gerekiyordu, bu koşullarda nasıl para biriktirebilirdim ki? Üstelik yaşlanınca beni işe almak da istemeyecekler. Benim yerime genç ve çevik birini tercih edeceklerdir. Benim... benim durumumda o kadar çok insanla karşılaştım, kimse sizi istemiyor, bir odada yaşamak zorunda kalıyorsunuz, ocağınızı yakıp odanızı ısıtıcak olanağınız bile olmuyor, yeterli yiyecek almakta zorlanıyorsunuz ve sonuçta odanızın kirasını bile ödeyemez duruma geliyorsunuz... Tabii bu durumdakilere yardımcı olan kurumlar var, ama insanın tanıdıkları olmadıkça oralara gitmek de kolay değil ve benim de hiç yakınım yok. Hiç kuşkusuz benimle aynı durumda olan pek çok kadın var; eğitimsiz, zavallı, mutsuz, Tanrı korkusundan başka hiçbir şeyleri olmayan kadınlar..."

Sesi titriyordu.

"Ve sonuçta -birkaçımız bir araya geldik- benim aklıma bu fikir geldi. Aslında bu fikri aklıma sokan Augustus oldu. Bakın birçok insan pekinezleri birbirinden ayırt edemez (aynen Çinlileri olduğu gibi). Aslında bu gerçekten de komik! Bu konuda bilgili birinin Augustus'u, Nanki Poo, Shan Tung ya da herhangi bir başka pekinezden ayırt edememesi olanaksız. Birincisi o diğerlerinden çok daha akıllı, sonra çok daha güzel, ama daha önce de söylediğim gibi insanların çoğu için pekinez pekinezdir, aralarında hiçbir fark yoktur. Bu yüzden bunu aklıma getiren Augustus oldu ve tabii zengin kadınların çoğunluğunun pekinez sahibi olmaları gerçeği."

Poirot hafifçe gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Bu oldukça kazançlı bir şantaj yöntemi olmalı! Şimdiye dek kaç kişi bu işe bulaştı? Ya da aslında size, şimdiye dek başarıyla sonuçlandırdığınız kaç operasyon olduğunu sormalıyım."

Bayan Carnaby hemen yanıt verdi.

"Shan Tung on altıncıydı."

Hercule Poirot kaşlarını kaldırdı.

"Sizi kutlarım. Bu arada bu işi gerçekten kusursuz organize etmiş olduğunuzu belirtmeliyim."

Emily Carnaby söze karıştı.

"Amy organizasyon konusunda her zaman çok başarılıdır. Kellington'da rahip olan babamız da hep Amy'nin planlama konusunda bir dâhi olduğunu söylerdi. Sosyal toplantıların ve kermeslerin organizasyonunu hep o yapardı."

Poirot hafifçe eğilerek onayladı.

"Doğru. Bir dolandırıcı olarak gerçekten birinci sınıf olduğunuzu söylemeliyim."

Amy Carnaby haykırdı.

"Dolandırıcı mı? Aman Tanrım, evet, sanırım öyleyim. Ama... ama ben kendimi hiç böyle hissetmemiştim."

"Peki nasıl hissediyordunuz?"

"Tabii ki haklısınız. Bu yaptığım yasadışı. Ama bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Bizi çalıştıran bütün bu kadınlar öyle kaba ve terbiyesizler ki. Örneğin Lady Hoggin, bana ağzına geleni söylemekten asla çekinmez. Daha geçen gün ilacının tadında bir tuhaflık olduğunu söyledi ve beni bir şeyler yapmakla suçlamaya çalıştı. Böyle şeyler işte." Bayan Carnaby kızardı. "Bu gerçekten çok tatsız. Bir şey söyleyememek ve yanıt veremeyip her şeyi içine atmak zorunda kalmak, bu da insana çok dokunuyor, bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Neyi kastettiğinizi anlıyorum," dedi Poirot.

"Ve sonra paranın nasıl sorumsuzca harcandığını, çarçur edildiğini görmek, bu da insanın moralini daha çok bozuyor. Üstelik Sir Joseph de arada sırada şehirde verdiği büyük partilerden bahsedip duruyor (tabii aslında bunu yalnızca kadın aklıyla yorumladığımın ve finanse etmekten anlamadığımın bilincindeyim) ama bazen bunlar bana nedense ahlaksız işler gibi görünüyor. Bakın Mösyö Poirot, bütün bunlar... bunların hepsi beni tabii ki tedirgin etti, ama kesinlikle yokluğundan etkilenmeyecek ve zaten elde etmekte de zorlanmayan

bu insanlardan biraz para almamın, gerçekte pek de yanlış olmayacağını düşündüm."

Poirot mırıldandı.

"Modern bir Robin Hood! Bayan Carnaby, söyler misiniz, hiç mektuplarınızdaki tehditleri gerçekleştirmeniz gerekti mi?"

"Tehditleri mi?"

"Bu hayvanlara mektuplarda bahsettiğiniz şekilde zarar verme durumunda kaldınız mı?"

Bayan Carnaby, onu dehşet içinde süzdü.

"Böyle bir şeyi asla düşünmezdim, rüyamda bile aklıma gelmezdi. Bu yalnızca korkutmak içindi."

"Fazlasıyla korkutucu! İşe yaradı da!"

"Şey, işe yarayacağının farkındaydım. Aynı durumda kalsam Augustus için neler hissedeceğimi biliyordum ve tabii ki bu bayanların parayı ödeyene dek kocalarına bir şeyden bahsetmemelerini de garantilemek zorundaydım. Plan her defasında mükemmel işledi. On denemeden dokuzunda para zarfa konulup postaya verilmek üzere bu işte ortağım olan oda hizmetçisine verildi. Her defasında zarfı buhara tutup açıyor, içine boş kâğıtları yerleştiriyorduk. Bir ya da iki kez ise kadınlar parayı kendileri postaya verdi. Bu durumda da ortağımın otele gidip, mektubu posta kutusundan alması gerekiyordu. Bu da oldukça kolaydı."

"Peki ya çocuk bakıcısı? O da her defasında aynı kişi miydi?"

"Şey, bakın Mösyö Poirot, yaşlı hizmetçilerin bebeklere dayanamadıkları, bebekler için deli oldukları herkesin bildiği bir gerçektir. Dolayısıyla bakıcıların bebeğe dalıp, etraflarında olup biteni görmemeleri öyküsü de son derece doğal karşılanıyordu."

Hercule Poirot içini çekti.

"Felsefeniz mükemmel, organizasyonunuz birinci sınıf ve siz de son derece iyi, kusursuz bir artistsiniz. Geçen gün Bayan Hoggin ile konuştuğum zamanki performansınız gerçekten mükemmeldi. Hiçbir şekilde kendinizi hafife almayın Bayan Carnaby! Eğitimsiz, cahil bir kadın olarak sınıflandırılabilirsiniz, ama zekânız ve cesaretiniz konusunda hiçbir şey söylenemez."

Bayan Carnaby hafifçe gülümseyerek, "Ama yine de kendimi ele verdim, Mösyö Poirot," dedi.

"Yalnızca bana karşı! Bu kaçınılmazdı! Bayan Samuelson'la konuştuğum anda Shan Tung'un kaçırılmasının seri bir olayın yalnızca bir parçası olduğunu anladım. Size bir pekinez kaldığını ve hasta bir kız kardeşiniz olduğunu öğrenmiştim. Bu durumda tek yapmam gereken değerli uşağımdan belirlediğim bir bölgede pekinez köpeği olan, haftada bir gün kız kardeşi tarafından ziyaret edilen, yatalak bir kadının yaşadığı ufak bir dairenin adresini bulmasını istemekti. Bu kolay oldu."

Amy Carnaby doğruldu.

"Çok nazik ve iyi yürekli bir insansınız, Mösyö Poirot. Bu da bana sizden bir şey rica etme cesareti veriyor. Bu yaptığımın karşılığında alacağım cezadan kaçmamın mümkün olamayacağını biliyorum. Sanırım hapse atılacağım. Ama eğer elinizden gelirse Mösyö Poirot,

sizden bu haberin basına yansımamasını sağlamanızı rica edeceğim, Mösyö Poirot. Bu Emily için çok üzücü olur ve bizi tanıyanlar için. Acaba hapse sahte bir isimle gönderilmem mümkün olabilir mi? Yoksa bunu istemem çok mu yanlış?"

Hercule Poirot, "Sanırım bundan çok daha fazlasını yapabilirim," dedi. "Ama her şeyden önce bir konuya kesinlik kazandırmam gerekiyor. Bu şantaj işi artık son bulmalı. Artık köpek kaybolması diye bir şey olmamalı. Bütün bunlar bitmeli!"

"Evet. Oh evet!"

"Ayrıca Lady Hoggin'den aldığınız para da geri verilmeli."

Amy Carnaby odanın diğer tarafına gitti, yazı masasının çekmecesini açtı ve elinde bir tomar banknotla geri dönerek Poirot'ya uzattı.

"Bunu bu sabah ortak havuza götürecektim."

Poirot banknotları aldı ve saydı. Ayağa kalktı.

"Sanırım Sir Joseph'i şikâyetçi olmaması konusunda ikna edebilirim, Bayan Carnaby."

"Ah, Mösyö Poirot."

Amy Carnaby ellerini çırpınca Emily bir sevinç çığlığı attı ve Augustus havlayarak kuyruğunu salladı.

"Size gelince mon ami (Sevgili dostum.)" dedi Poirot, Amy'ye dönerek. "Sizden bir isteğim olacak. Görünmezlik zırhınıza ihtiyacım var. Bütün bu olaylarda hiç kimse bir an bile bu olaya ikinci bir

köpeğin karışmış olabileceğinden kuşkulanmadı. Augustus, aslanın görünmezlik zırhına sahipti."

"Tabii ki Mösyö Poirot, efsaneye göre pekinezler bir zamanlar aslanmış. Onlarda halen aslan yüreği vardır."

"Sanırım Augustus, Lady Hartingfield'in size bıraktığı ve öldüğünden bahsedilen köpek? Onun trafiğin içinde eve dönemeyeceğinden hiç korkmadınız mı?"

"Oh hayır, Mösyö Poirot, Augustus trafik konusunda çok akıllı. Onu çok iyi eğittim. Hatta tek yönlü yollar konusunu bile kavradı."

"Bu durumda," dedi Hercule Poirot. "O pek çok insandan daha üstün."

Sir Joseph, Hercule Poirot'yu çalışma odasında karşıladı.

"Evet, Mösyö Poirot? Büyük vaatlerinizi yerine getirebildiniz mi?"

Poirot otururken, "Önce size bir şey sormak istiyordum," dedi. "Suçlunun kim olduğunu biliyorum ve sanırım onun tutuklanmasına yetecek kadar kanıt da bulabilirim. Ama bu durumda korkarım paranızı asla geri alamazsınız."

"Paramı geri alamam mı?"

Sir Joseph kızardı.

Hercule Poirot ekledi.

"Ama ben polis değilim. Bu olayda yalnızca sizin talimatınızla, sizin çıkarlarınızı korumaktan sorumluyum. Eğer resmi bir şikâyet olmazsa ödediğiniz parayı eksiksiz kurtarabilirim."

"Hımm?" dedi Sir Joseph. "Bu konuyu biraz düşünmeliyim."

"Karar tamamıyla size ait. Sanırım sadece kamuoyuna çıkarma davası açılmasını yeğlersiniz. Birçok insan da sizden bunu beklerdi."

"Öyle düşünecekleri kesin," dedi Sir Joseph sert bir tonda. "Tabii ne de olsa uçup gidecek olan onların parası değil. Hayatta en nefret ettiğim şey dolandırılmak. Şimdiye kadar hiç kimse beni dolandırıp sıvışamadı."

"Peki, öyleyse, kararınız?"

Sir Joseph yumruğunu masaya indirdi.

"Paramı istiyorum. Hiç kimse onların beni dolandırıp, iki yüz sterlinimi alarak kaçtıklarını söylememeli."

Hercule Poirot ayağa kalkıp masanın yanına gitti, iki yüz sterlinlik bir çek yazdı ve adama uzattı.

Sir Joseph zayıf bir sesle mırıldandı.

"Lanet olsun! Kim bu herif?"

Poirot başını sallayarak, "Eğer parayı kabul ederseniz, soru sormayacaksınız," dedi.

Sir Joseph çeki katlayıp cebine koydu.

"Bu kötü işte, yazık! Ama önemli olan para. Bu arada size olan borcum ne kadar, Mösyö Poirot?"

"Ücretim yüksek olmayacak. Daha önce de söylediğim gibi bu basit ve önemsiz bir olay." Bir an sustuktan sonra ekledi. "Son

günlerde çözdüğüm yaklaşık tüm olaylar cinayet vakalarıydı..."

Sir Joseph hafifçe irkildi.

"Bu ilginç olmalı," dedi.

"Evet, ilginç ama bana uzun yıllar önce Belçika'da çözdüğüm ilk cinayet olaylarından birini anımsatıyorsunuz; olayın başkarakteri fiziksel açıdan size öyle çok benziyor ki. Varlıklı bir fabrikatördü. Sekreteriyle evlenebilmek için karısını zehirlemişti... Evet, benzerlik çok ilgi çekici..."

Sir Joseph bir an bir şey söyleyecek gibi oldu, ilginçti, ama dudakları morarmıştı. Yanaklarının pembesi tamamen kaybolmuştu. Yerinden fırlayan gözleri Poirot'ya dikilmişti. Sandalyesine gömülmüş, adeta küçülmüştü.

Sonra, titreyen elini cebine götürdü. Çeki çıkarıp yırttı ve parçaladı.

"Bu konu kapandı, anlıyor musunuz? Bu parayı ücretiniz olarak kabul edin."

"Ama Sir Joseph bu para beklentilerimin çok üstünde."

"Sorun değil, hak ettiniz bunu. Sizde kalsın!"

"Bunu bir yardım kuruluşuna bağışlayacağım."

"Nereye isterseniz bağışlayın. Ne isterseniz yapın!"

Poirot öne doğru eğildi.

"Sanırım sizin durumunuzdaki birinin çok dikkatli olması gerektiğini belirtmeden edemeyeceğim, Sir Joseph."

Sir Joseph neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle fısıldadı.

"Hiç endişe etmeyin. Yeterince dikkatli olacağım."

Hercule Poirot merdivenlerden inerken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Evet, demek haklıydıml"

Lady Hoggin, kocasıyla konuşuyordu.

"İlginç bu ilacın tadı tamamen değişti. O acı tat artık yok. Acaba neden?"

Sir Joseph homurdanarak, "Şu eczacılar, dikkatsiz tipler! Aynı şeyi farklı zamanlarda farklı şekilde yapıyorlar," dedi.

Lady Hoggin kuşkuyla, "Öyle mi dersin?" diye sordu.

"Tabii, başka neden olabilir ki?"

"Adam, Shan Tung olayıyla ilgili bir şeyler bulabildi mi?"

"Evet. Paramı tam olarak geri getirdi."

"Peki, bunu yapan kimmiş?"

"Söylemiyor. Hercule Poirot çok sıkı bir adam! Ama hiç endişelenme!"

"İlginç bir küçük adam, öyle değil mi?"

Sir Joseph hafifçe ürperdi ve bir an Hercule Poirot'nun görünmez varlığını sağ omzunun arkasında hissederek yan gözle yukarı baktı. O günden sonra onu hep orada hissedecekmiş gibi bir duyguya kapıldı.

"Korkunç derecede zeki, küçük bir şeytan o!"

Bu arada kendi kendine, Greta'nın cehenneme kadar yolu var. Bundan böyle kendimi hiçbir sarışın için riske edecek değilim, diye düşündü.

"Oh!"

Amy Carnaby inanamayarak elindeki iki yüz sterlinlik çeke baktı. Ve bağırdı.

"Emily!".

Emily! Şunu dinlesene.

Sevgili Bayan Carnaby

Tamamen dağılmadan önce küçük değerli fonunuza küçük katkıda bulunmama izin verin.

Saygılarımla Hercule Poirot

"Amy," dedi Emily Carnaby. "Gerçekten çok şanslısın. Düşünsene şu anda nerede olabilirdin."

Amy Carnaby, "Wormwood Scrubbs mu, yoksa Holloway miydi?" diye mırıldandı. "Ama artık bu tamamen bitti, değil mi Augustus?

Bundan böyle parkta annen, annenin arkadaşları ve makasla gezmeye çıkmak yok."

Gözlerinde belli belirsiz bir özlem belirdi. İç çekti.

"Sevgili Augustus! Çok yazık! O kadar akıllı ki... Ona neler neler öğretilebilir..."

2. Bölüm

2. Görev: Lerna Gölü'ndeki Hydra Ejderi'ni öldürmek

Hydra, Lerna Gölü'nde yalayan dokuz başlı bir ejderin adıdır. Babası Titan Tifon ve annesi canavarların tanrıçası Ehidna olan Hydra'nın Lerna Gölü'ndeki yuvası, ölümden sonraki dünya ile insanların dünyası arasındaki kapının tam arasında yer almaktadır. Bu kapının bekçiliğini Hydra yapmaktadır. Hydra' nın öldürülmesinin çok zor olmasının nedeni ise, kesilen her bir başının yerine hemen bir yenisinin çıkmasıydı.

Hercule bu canavar ile karşılaşmadan önce bataklıktaki zehirli gaz ve dumanla kaplı Hydra'nın yuvasının girişinde, ağzını ve yüzünü bir örtü ile örterek kendini korumuştur. Canavar ile karşılaşıp savaşmaya başlayan Hercule bir süre sonra, kestiği kafaların yerine devamlı yenilerinin çıktığını görünce umutsuzluğa kapılmış, ancak yardımına Iolaos (Hercule'ün yeğeni) yetişmiştir.

Iolaos o anda -Athena'nın da yardımı ile- canavarın kesilen başlarının bir daha çıkmaması için boyunlarının meşale ile yakılmasını söyler ve hemen orada yaktığı meşaleyi Hercule'e uzatır. Bu meşale sayesinde kestiği başların yerini dağlayarak canavarı öldürmeyi başaran Hercule, Hydra'nın kestiği başlarından birini bir torbada saklayarak, onun zehirli kanını daha sonraki görevlerinde oklarında kullanmış ve böylece bu okların açtığı yaraların kapanmaz bir hale gelmesini sağlamıştır..

HYDRA EJDERİ

Hercule Poirot karşısında oturan adama cesaret vermek istercesine baktı. Doktor Charles Oldfield kırk yaşlarındaydı. Şakaklarındaki saçları ağarmıştı. Mavi gözleri endişe doluydu ve konuya girmekte zorlandığı anlaşılıyordu.

Kekeleyerek söze başladı.

"Sizden çok özel, tuhaf bir istekte bulunmak için geldim, Mösyö Poirot. Ama şimdi buraya gelince bunun anlamsız bir istek olduğunu daha çok hissettim. Çünkü şimdi daha net bir şekilde bu durumda hiç kimsenin bir şey yapamayacağını görebiliyorum."

Hercule Poirot mırıldanarak, "Bu konuda kararı bana bırakmalısınız," dedi.

Oldfiled ekledi.

"Bilmem ki neden sizin bana..."

Sonra birden sustu.

Cümleyi tamamlayan Hercule Poirot oldu.

"Yardımcı olabileceğimi mi düşündünüz? Eh bien, belki de gerçekten yardımcı olabilirim. Sorununuzu anlatın lütfen bana."

Oldfield oturduğu yerden doğruldu. Hercule Poirot yeniden adamın çok bitkin, hatta bezgin göründüğünü düşündü.

Oldfield anlatmaya başladı, ama sesindeki umutsuzluk açıkça seziliyordu.

"Bakın, bunun için polise gitmenin hiçbir anlamı yok... Onların da yapabilecekleri bir şey yok. Üstelik durum her gün daha da kötüye gidiyor. Ben... ben ne yapmam gerektiğini bilemiyorum..."

"Kötüye giden ne?"

"Söylentiler... Ah durum çok açık, Mösyö Poirot. Bir yıl kadar önce karım vefat eti. Uzun yıllardır zaten hastaydı. Ama herkes, onu benim öldürdüğümü söylüyor, onu zehirlediğimi."

"Aha," dedi Poirot. "Peki, onu zehirlediniz mi?"

"Mösyö Poirot!" Doktor Oldfield ayağa fırladı.

"Sakin olun!" dedi Poirot. "Oturun. Karınızı sizin zehirlemediğini kabul edelim. Ama sanırım muayenehaneniz bir kasabada."

"Evet. Market Loughborough, Berkshire'da. Oradaki insanların dedikoduya meraklı olduklarını hep biliyordum, ama bu boyutlara ulaşabileceği hiç aklıma gelmemişti." Sandalyesini biraz yaklaştırdı. "Mösyö Poirot, neler yaşadığımı tahmin edemezsiniz. Başlangıçta olanların ben de farkında değildim. İnsanların bana karşı eskisi kadar samimi davranmadıklarının, benden uzaklaşmaya başladıklarının farkındaydım; ama bunu hep yasta olmama bağlıyordum. Ama sonra durum daha da belirginleşti. Sokakta karşılaştığım insanlar bile benimle konuşmamak için yollarını değiştiriyorlar. Muayenehanemde işlerim giderek kötüleşiyor. Nereye gidersem kötü bakışların, fısıldaşmaların üzerimde yoğunlaştığını fark ediyor ve en iğneleyici, zehirden bile daha öldürücü sözlerin hedefi oluyorum. Hatta bir iki mektup da aldım; iğrenç, hakaret dolu şeyler yazıyordu."

Bir an için sustu, sonra devam etti.

"Ve... ve ben bu durum karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. Bununla nasıl savaşabilirim; tüm bu iğrenç yalan ve kuşkulara karşı. İnsan açıkça yüzüne karşı söylenmeyen bir şeyin yanlış olduğunu nasıl kanıtlayabilir ki? Gücüm kalmadı, bir bataklığın ortasındayım ve ağır ağır, acımasızca dibe doğru batıyorum."

Poirot düşünceli bir halde başını salladı.

"Evet. Söylenti dokuz başlı Hydra Ejderi gibi bir şeydir, yok edilmesi neredeyse olanaksızdır, çünkü kesilen her başın yerinde iki tane çıkar."

Doktor Oldfield, "Aynen öyle," dedi. "Yapabileceğim bir şey yok, hem de hiçbir şey! Son bir umut olarak size geldim, ama korkarım sizin de yapabileceğiniz bir şey olmayacak."

Hercule Poirot bir iki dakika kadar bir şey söylemeden sustu. Sonra açıkladı.

"Bundan pek emin değilim. Öykünüz ilgimi çekti, Doktor Oldfield. Bu çok başlı canavarı yok etmek için şansımı denemek istiyorum. Ama her şeyden önce bana bu korkunç söylentilere yol açan nedenlerden biraz daha söz etmelisiniz. Karınızın yaklaşık bir yıl kadar önce öldüğünü söylemiştiniz. Ölüm nedeni neydi?"

"Ülser."

"Otopsi yapıldı mı?"

"Hayır. Uzun bir süredir zaten gastrit sorunu vardı."

Poirot başını salladı.

"Aslında ilerlemiş ülserle arsenik zehirlenmesinin belirtileri yaklaşık aynıdır, bu günümüzde herkesin bildiği bir durum. Son on yıl içinde en az dört sansasyonel cinayet vakasında kurbanın en ufak bir kuşku duyulmadan ölüm nedeni olarak ülser olduğu söylendi. Karınız sizden genç miydi, yoksa yaşlı mı?"

"Benden beş yaş büyüktü."

"Kaç yıldır evliydiniz?"

"On beş yıl."

"Miras kaldı mı?"

"Evet. Oldukça varlıklı bir hanımdı. Yaklaşık olarak otuz bin sterlin değerinde bir miras bıraktı."

"Gerçekten hatırı sayılır bir miktar bu. Peki, bu miras size mi kaldı?"

"Evet."

"Karınızla iyi anlaşır mıydınız?"

"Kesinlikle."

"Kavga? Tartışma? Geçimsizlik?..."

"Şey..." Charles Oldfield konuşmakta tereddüt ediyordu. "Karım kelimenin tam anlamıyla zor bir kadındı. Hastaydı ve aklını sağlığına takmıştı; bu yüzden huysuz, mutlu edilmesi çok güç birine dönüşmüştü. Ne yapsam ona yaranamıyordum."

Poirot başıyla onayladı.

"Ah evet, bu tipleri bilirim," dedi. "Büyük olasılıkla sürekli ihmal edildiğinden, değerinin anlaşılmadığından, sevilmediğinden yakınıyor; sizin ondan bıktığınızdan, ölümüne sevineceğinizden söz ediyordu."

Oldfield'in şaşkın yüz ifadesi Poirot'nun söylediklerinin doğruluğunu onaylar gibiydi.

Acı acı gülümseyerek yanıtladı.

"Tam olarak anladınız durumu."

Poirot ekledi.

"Ona bakan deneyimli bir hemşire var mıydı? Bir hastabakıcı ya da oda hizmetçisi?"

"Hemşiresi vardı, özel bakımını da o yapıyordu. Son derece aklı başında ve yetenekli bir kadındı. Onun hakkında dedikodu yaptığını hiç sanmıyorum."

"Bon Bien (Pek iyi), aklı başında ve yetenekli insanlar da konuşabilirler ve onlar da her zaman akıllıca konuşmayabilirler. Hemşirenin, uşakların hatta herkesin bu konuda konuştuklarından hiç kuşkum yok. Herkesin zevk alabileceği bir kasaba skandalinin çıkması için yeterince malzeme sunmuşsunuz onlara. Evet, şimdi size bir şey daha sormak istiyorum. O kadın kim?"

Tanrım.

"Anlayamadım!" dedi Doktor Oldfield öfkeden kızarmış bir halde.

Poirot nazikçe açıkladı.

"Sanırım anladınız. Adınızın birlikte anıldığı kadının kim olduğunu sordum."

Doktor Oldfield ayağa kalktı. Yüz ifadesi donuk ve sertti.

"Bu olaya karışan 'başka bir kadın' filan yok. Çok üzgünüm Mösyö Poirot, zamanınızı aldım."

Kapıya doğru ilerledi.

Hercule Poirot arkasından seslendi:

"Ben de üzgünüm. Yaşadığınız olay ilgimi çekmişti. Size yardımcı olmak isterdim. Ama bana gerçek tam olarak anlatılmadığı sürece yapabileceğim bir şey yok."

"Size gerçeği anlattım."

"Hayır..."

Doktor Oldfield durup arkasına döndü.

"Neden bu konuya bir kadının karışmış olduğunda ısrar ediyorsunuz?"

"Mon cher (Sevgili) doktor! Bir kadının olabileceğini anlamadığımı mı sanıyorsunuz? Kasaba dedikoduları daima ama daima bu tür ilişkilerden kaymaklanır. Eğer bir erkek karısını Kuzey Kutbu'na gitmek ya da bekâr olmanın huzurunu yaşamak amacıyla zehirlerse bu o kasabadakileri hiç ilgilendirmez. Böyle bir dedikodu ancak adamın başka bir kadınla ilişkisi olduğunda ortaya çıkar ve yayılır. Bu basit, tanıdık psikolojiden başka bir şey değil."

Oldfield kızgınlıkla yanıtladı.

"Bir grup lanet dedikoducu kadının düşündüklerinin sorumlusu ben olamam."

"Elbette bu öyle de ifade edilebilir," diyen Poirot konuşmaya devam etti.

"Evet, artık geri dönüp oturabilir ve size sorduğum soruyu gönül rahatlığıyla yanıtlayabilirsiniz."

Oldfield yavaş yavaş, tereddüt içinde geri dönerek sandalyesine oturdu. Neredeyse saç diplerine kadar kızarmış bir halde açıkladı.

"Onların Bayan Moncrieffe nedeniyle böyle dedikodular çıkarmış olabileceklerini düşünüyorum. Bayan Moncrieffe yanımda çalışan kimyager ve oldukça hoş bir kız."

"Kaç yıldır yanınızda çalışıyor?"

"Üç yıldır."

"Karınız ondan hoşlanır mıydı?"

"Şey... yani, hayır, pek değil."

"Kıskanıyor muydu?"

"Saçmalık bu!"

Poirot gülümsedi ve yanıtladı.

"Kadınların kocalarını kıskandıklarını herkes bilir. Ama şunu da belirtmek isterim; meslek yaşamım boyunca kıskançlığın ne kadar nedensiz ve abartılı görünürse görünsün çoğunlukla gerçeklerden kaynaklandığını saptadım. Bir söz vardır, müşteri daima haklıdır.

Neyse, aynı şey kıskanç eşler için de geçerlidir. Her ne kadar geçerli sağlam bir kanıt bulunmasa da, temelde kıskançlığın daima haklı bir nedeni vardır."

Doktor Oldfield sert ve kararlı bir havada yanıtladı.

"Saçmalık! Hiçbir zaman Jean Moncrieffe'le aramda karımın duymasından korkacağım bir şey olmadı."

"Belki öyledir, ama bu yine de bu söylediğimin geçerli olmadığını göstermez." Hercule Poirot öne doğru eğildi. Sesi etkileyici ve kararlıydı. "Doktor Oldfield, bu konuyla ilgili olarak elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım. Ancak bunun için sizden kendi duygularınızı, diğer insanların düşüncelerini dikkate almadan, tüm gerçekleri tam bir dürüstlükle açıklamanızı isteyeceğim. Karınız ölmeden uzunca bir süre önce ona karşı tüm hislerinizin bitmişti, değil mi?"

Oldfield bir iki dakika sustu. Sonra yanıt verdi.

"Bu konuyu açıklamak beni öldürüyor. Umuda ihtiyacım var. Bir şekilde sizin benim için bir şeyler yapabileceğinizi hissediyorum. Size karşı dürüst olacağım Mösyö Poirot. Karıma karşı pek derin duygularım olduğunu söyleyemem. Sanırım ona karşı her zaman iyi bir koca olmaya çalıştım, ama hiçbir zaman ona âşık değildim."

"Peki ya şu kız, Jean?"

Doktorun alnında biriken ter tanecikleri artık belli oluyordu.

"Eğer bu skandal ve bu dedikodular olmasaydı, ben... ben ona çoktan evlenme teklif etmiş olurdum."

Poirot koltuğunun arkasına yaslandı.

"Neyse, sonuçta gerçekleri konuşmaya başladık! Eh bien, Doktor Oldfield, sizin sorununuzla ilgileneceğim. Ama şunu sakın unutmayın; ben gerçeği yalnızca gerçeği araştırıp, ortaya çıkarırım!"

Oldfield sıkıntıyla homurdandı.

"Beni bu kadar çok yıpratan, inciten şey gerçekler değil!" Sonra biraz da çekinerek ekledi. "Biliyor musunuz, iftiraya uğradığım için dava açmayı bile düşündüm. Eğer karşımda bu olanlar için doğrudan suçlayabileceğim biri olsaydı, kendimi savunmam da mümkün olabilirdi, değil mi? Sonuçta bazen böyle düşünüyorum... Bazen de bunun her şeyi daha da kötüye götüreceğini, olayın çok daha fazla insanın kulağına gideceğini biliyorum. Onların da büyük olasılıkla,'Belki kanıt yok ama ateş olmayan yerden duman çıkmaz,' diye düşünecekleri geliyor aklıma."

Poirot'ya baktı.

"Bana dürüst olarak içinde bulunduğum bu cehennemden çıkmanın bir yolu olup olmadığını söyler misiniz?"

"Daima bir yol vardır," dedi Poirot.

Poirot, uşağına, "Bir kasabaya gidiyoruz, George!" diye seslendi.

"Gerçekten mi, sir?" diye sordu George soğukkanlı bir şekilde.

"Yolculuğumuzun amacı dokuz başlı bir canavarın kafalarını ezmek."

"Sahiden mi sir? Loch Ness Gölü canavarı gibi bir şey mi bu?"

"Onun kadar somut bir şey değil. Kanlı canlı bir hayvandan söz etmiyorum."

"O zaman sizi yanlış anladım efendim."

"Eğer öyle olsaydı işimiz çok daha kolay olurdu. Dünyada bir dedikodunun kaynağını saptamak kadar zor bir şey olamaz."

"Ah evet, gerçekten de öyle efendim. Çoğu kez böyle bir şeyin nasıl başladığını anlamak çok zordur."

"Kesinlikle."

Hercule Poirot kasabaya vardığında Doktor Oldfield'in evine gitmedi. Bunun yerine doğruca kasabadaki küçük bir pansiyona yerleşti. Vardığının ertesi günü de ilk görüşmesini Jean Moncrieffe ile yaptı.

Jean kızıl saçlı, donuk mavi gözlü, uzun boylu ince bir kızdı. Her an diken üstündeymişçesine tedirgin bir görünümü vardı.

"Demek Doktor Oldfield sonunda size başvurdu... Bunu yapmayı düşündüğünü biliyordum."

Ses tonundaki neşesiz ifade dikkat çekiciydi.

Poirot, "Ve siz bunu onaylamadınız, öyle mi?" diye karşılık verdi.

Gözlerini birbirine dikerek bakıştılar.

Kız soğuk bir ses tonuyla, "Bu konuda ne yapabilirsiniz ki?" diye sordu.

Poirot sakince yanıtladı.

"Durumu düzeltmenin bir yolu olabilir."

"Nasıl bir yol?" Ses tonundaki alaycı, küçümser tavır açıkça anlaşılıyordu. "Ne yani, etrafta dolaşıp dedikodu yapan tüm yaşlı kadınlara gidip, 'Lütfen artık bu şekilde konuşmayı bırakın. Zavallı Doktor Oldfield'e haksızlık ediyorsunuz,' demeyi mi düşünüyorsunuz? Yoksa onların size hemen şöyle yanıt vereceklerini mi sanıyorsunuz: 'Elbette, zaten bu hikâyeye hiç inanmamıştım.' İşin en kötü tarafı da ne biliyor musunuz, onlar zaten, 'Sevgili dostum, Bayan Oldfield'in ölümünün gerçekte göründüğü gibi olmayacağı hiç aklınıza gelmedi mi?' demiyorlar. Hayır, onlar, 'Dostum, elbette ki Doktor Oldfield ve karısı hakkındaki bu öyküye inanmıyorum. Onun böyle bir şey yapmadığından eminim, ama son zamanlarında zavallı kadını biraz ihmal ettiği de bir gerçek. Aslında çok genç bir kızı asistan olarak göreve alması da pek akıllıca bir davranış değildi. Tabii ki ikisi arasında yanlış bir şeyler olduğunu düşünmüyorum. Ah, her şeyin doğru olduğundan kesinlikle eminim...' diyorlar." Sustu. Yüzü kızarmıştı. Daha hızlı soluk alıp veriyordu.

Hercule Poirot, "Söylenenleri çok iyi bildiğiniz anlaşılıyor," dedi.

Kızın ağzı büzüldü ve acıyla yanıt verdi.

"Harfi harfine..."

"Peki ya sizin çözümünüz ne?"

Jean Moncrieffe, "Onun için en iyisi buradaki muayenehanesini satıp başka bir yerde yeniden başlamak olacak," dedi.

"Bu öykünün onu izlemeyeceğini mi sanıyorsunuz?"

Kız omuzlarını silkti.

"Bu riski göze almalı."

Poirot bir iki dakika kadar sessiz kaldı. Sonra ekledi.

"Doktor Oldfield ile evlenmeyi düşünüyor musunuz, Bayan Moncrieffe?"

Kız bu soruya şaşırmışa benzemiyordu, öyle bir havaya da girmedi. Yanıtı kısa ve özdü.

"Bana evlenme teklif etmedi."

"Neden?"

Mavi gözleri bir an için dedektifinkilerle karşılaştı. Gözleri parlıyordu. Sonra yanıt verdi.

"Çünkü ona fırsat vermedim."

"Açık ve dürüst olan biriyle konuşmak ne büyük bir şans!"

"Size karşı beklemediğiniz kadar dürüst ve açık olacağım. İnsanların Charles'ın benimle evlenmek için karısından kurtulduğunu söylediklerini duyduğumda, evlendiğimiz takdirde bu söylentilerin çok daha yayılacağını düşündüm. Eğer evlenmediğimiz görülürse, bu aptal skandalın kendiliğinden sönüp gideceğini umuyordum."

"Ama öyle olmadı, değil mi?"

"Olmadı."

"Bu gerçekten de biraz tuhaf," dedi Poirot.

Jean sıkıntıyla söylendi.

"Buradakilerin kendilerini oyalayabilecekleri pek bir şeyleri yok."

Poirot sordu.

"Charles Oldfıeld'le evlenmek istiyor musunuz?"

Kız gözünü bile kırpmadan, kararlılıkla yanıt verdi.

"Evet, istiyorum. Onu tanıdığım andan beri istiyorum bunu."

"Öyleyse karısının ölümü sizin açınızdan iyi oldu?"

Jean Monncrieff, "Bayan Oldfield son derece sevimsiz bir kadındı," dedi. "Açıkçası, o öldüğünde sevinmiştim."

"Evet," dedi Poirot. "Gerçekten açık sözlü bir insansınız."

Kız küçümser bir havada gülümsedi.

Poirot, "Size bir önerim olacak," dedi.

"Buyurun?"

"Burada birinin ağırlığını koyması gerekiyor. Kanımca bu kişi siz olmalısınız. Belki de İçişleri Bakanlığı'na yazabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsunuz, Tanrı aşkına?"

"Bence bu hikâyeye bir an önce noktayı koymanın en iyi yolu cesedin mezardan çıkarılarak otopsi yapılması."

Kız bir adım geri çekildi. Dudakları aralandı sonra yeniden kapandı. Poirot onu izliyordu.

"Evet, matmazel, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Jean Moncrieffe yavaşça mırıldandı.

"Sizinle aynı fikirde değilim."

"Peki, ama neden. Resmi makamlarca onaylanacak bir ölüm nedeni hiç kuşkusuz herkesin çenesini kapatacaktır."

"Böyle bir karar alınırsa, evet."

"Neyi ima ettiğinizin farkında mısınız, matmazel?"

Jean Moncrieffe sabırsızlıkla yanıtladı.

"Neden bahsettiğimin farkındayım tabii ki. Arsenik zehirlenmesi iddiaları yüzünden otopsi yapılıp aksinin kanıtlanmasını istiyorsunuz. Ama başka zehirler de var; bitkisel alkaloitler. Eğer bunlar kullanılmışsa bir yıl sonra onların izine rastlamanın mümkün olabileceği konusunda ciddi kuşkularım var. Ve ben bu otopsileri yapan uzmanların nasıl insanlar olduklarını çok iyi biliyorum. Ölüm nedeninin saptanmasını sağlayacak bir ize rastlanmadığı gibi, bağlayıcı olmayan bir rapor verirler ve bu da söylentilerin şimdikinden daha fazla yayılmasına yol açar."

Hercule Poirot bir iki dakika kadar düşündü.

"Sizce köydeki en dedikoducu kişi kim?"

Kız düşündü.

"Bence ihtiyar Bayan Leatheran dedikoducuların başını çekiyor."

"Ah! Acaba beni bu Bayan Leatheran'la tanıştırmanız mümkün mü? Tabii onun dikkatini çekmeden, bir rastlantıyla."

"Bundan daha kolay bir şey olamaz. Şu sırada tüm bu acuzeler sabah alışverişlerini yapmak üzere yoldadırlar. Ana caddede yürüyüşe çıkmamız yeterli."

Jean'ın da söylediği gibi tanıştırma sırasında hiçbir zorluk yaşanmadı. Jean postanenin önünde durarak, ince uzun, orta yaşlarda, uzun burunlu ve meraklı bir kadınla konuşmaya başladı.

"Günaydın, Bayan Leatheran."

"Günaydın, Jean! Ne güzel bir gün, değil mi?"

Kadın bir yandan da keskin gözleriyle Jean Moncrieffe'e eşlik eden kişiyi süzüyordu.

"Size, Mösyö Poirot'yu tanıştırayım, kendisi burada birkaç gün kalacak."

Hercule Poirot bir çay fincanını dizinin üstünde dengelerken, bir yandan da kendisine sunulan enfes pastayı ısırıyordu. Bu arada ev sahibiyle de samimi bir sohbete girişmişti. Bayan Leatheran onu ısrarla çaya davet etmişti ve şimdi de bu egzotik küçük yabancının aralarında ne aradığını öğrenmeye çalışıyordu.

Dedektif, onun iştahını daha da kabartacak şekilde kadının meraklı sorularını birkaç kez üst üste ustalıkla geçiştirmişti. Sonra uygun zamanın geldiği kanısına varınca öne doğru eğildi.

"Ah sevgili Bayan Leatheran," dedi. "Sizin bana göre çok zeki olduğunuzun farkındayım. Küçük sırrımı hemen keşfettiniz. Buraya İçişleri Bakanlığı'nın talimatıyla geldim. Ama lütfen," sesini alçalttı. "Bu bilgiyi kendinize saklayın."

"Tabii tabii!" Bayan Leatheran son derece heyecanlanmış, tam can evinden vurulmuştu. "İçişleri Bakanlığı mı? Yoksa siz zavallı merhum Bayan Oldfield için mi buradasınız?"

Poirot başını yavaşça birkaç kez salladı.

"E-evett!" Bayan Leatheran'ın duyduğu bu tek sözcük içindeki tüm mutluluk duygularını uyandırmıştı.

Poirot ekledi.

"Bakın bu çok hassas bir konu, anlıyorsunuz değil mi? Cesedin mezardan çıkarılmasına gerek olup olmadığını raporlamakla görevlendirildim."

Bayan Leatheran bir çığlık attı.

"Zavallıyı mezarından mı çıkaracaksınız? Ne korkunç!"

"Ne korkunç" yerine, "ne muhteşem" demiş olsaydı bu, çıkardığı sesle daha uyumlu olacaktı.

"Sizin bu konudaki görüşünüz ne, Bayan Leatheran?"

"Şey, yani Mösyö Poirot, elbette bu konunda çok söylenti var. Ama ben söylentilere asla kulak asmam. Etrafta dolaşan o kadar çok inanılmaz dedikodu var ki! Bu olaydan sonra Doktor Oldfield'in davranışlarının çok tuhaflaştığı bir gerçek, ama ben bunu bir suçluluk duygusuyla, vicdan azabıyla bağdaştırmamamız gerektiğini düşünüyorum. Bunun nedeni yalnızca yaşadığı derin acı olabilir, tabii aslında onunla karısı arasında pek bir sevgi bağı kalmamıştı, ama... Bundan eminim, bu bilgi kesin, birincil kaynaktan alınan bir bilgi bu. Bayan Oldfield'in ölümüne kadar, yaklaşık üç dört yıl onun bakımını

üstlenen Hemşire Harrison da bunu doğruladı, kadın bundan emin. Biliyor musunuz Hemşire Harrison'un hep bir şeylerden kuşkulandığını hissetmiştim; gerçi asla bu konuyla ilgili konuşmadı ama insanın davranışlarından da böyle şeyler anlaşılabilir, değil mi?"

Poirot üzgün bir tavırla, "Elimizde o kadar az şey var ki!" dedi.

"Evet, biliyorum, ama Mösyö Poirot, ceset mezardan çıkarılınca ne olduğu kesin olarak anlaşılacak, değil mi?"

"Evet," dedi Poirot. "O zaman kesin anlayacağız."

"Tabii bundan önce de bu tür olaylarla karşılaşmışsınızdır," diyen Bayan Leatheran'ın yaşadığı zevkin coşkusuyla burnunun ucu bile oynuyordu. "Örneğin Armstrong ve diğer adam -şimdi adını anımsayamayacağım- sonra tabii Crippen. Hep Ethel Le Neve'nin onun suç ortağı olup olmadığını merak etmişimdir. Elbette Jean Moncrieffe çok hoş, tatlı bir kız, bu kesin... Asla onun bunda etkili olduğunu söylemek istemem, ama erkekler genç kızlar karşısında aptallaşıp, kendilerini kaybedebiliyorlar, değil mi? Evet, gerçekten de, onlar birlikte çok fazla vakit geçiriyorlardı."

Poirot konuşmadı. Kadını, yeniden aralıksız konuşma başlamasını sağlayacak şekilde meraklı, saf bir ifadeyle süzüyordu. İçinden de kadının kaç kez "evet, tabii" sözcüklerini kullandığını sayarak eğleniyordu.

"Ve tabii, cesedin mezardan çıkarılması için yeni bir şeylerin, birilerinin ortaya çıkması gerekir, değil mi? Uşaklar filan. Uşaklar her zaman çok fazla şey bilirler, değil mi? Ve tabii, onların dedikodu yapmalarını önlemek de neredeyse olanaksızdır, değil mi? Oldfield'lerde çalışan Beatrice'in işine cenazeden hemen sonra son

verildi; hep bunun çok tuhaf olduğunu düşündük, özellikle de hizmetçi bulmanın çok zor olduğu bu günlerde. Bu da, Doktor Oldfield onun bir şeyler biliyor olabileceğinden korktuğu izlenimi uyandırıyor."

"Gerçekten de bir inceleme yapmak için yeterince neden varmış gibi görünüyor," dedi Poirot ciddiyetle.

Bayan Leatheran hafifçe irkildi.

"Düşüncesi bile ürpertici," dedi. "Sevgili küçük sakin kasabamız -gazetelere çıkacak- basının ilgi odağı haline gelecek."

Poirot, "Bu sizi tedirgin mi ediyor?" diye sordu.

"Biraz. Biliyor musunuz, ben biraz eski kafalıyım da."

"Söylediğiniz gibi bütün bunlar bir söylentiden öteye gitmeyebilir."

"Şey... açıkçası vicdanımın sesini dinleyecek olursam bunu pek söyleyemeyeceğim. Biliyorsunuz işte nasıl derler 'Ateş olmayan yerden duman çıkmaz' bu atasözünün doğruluğuna her zaman inanmışımdır."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi Poirot.

Ve ayağa kalktı.

"Sırrımı saklayacağınıza güvenebilirim, değil mi matmazel?"

"Ah, tabii kil Kimseye tek bir söz bile etmeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Poirot gülümsedi ve oradan ayrıldı.

Tam kapının eşiğinde paltoyla şapkasını tutan küçük hizmetçi kıza, "Buraya Bayan Oldfield'in ölümünü soruşturmaya geldim," dedi. "Eğer bu bilgiyi kendinize saklarsanız minnettar olurum."

Bayan Leatheran'ın hizmetçisi bu sözler üzerine şaşkınlıktan neredeyse şemsiyeliğin üstüne düşecekti.

"Ah efendim, demek onu doktor öldürdü?"

"Siz de aynı şeyi düşünmüştünüz, değil mi?"

"Şey efendim, aslında böyle düşünen ben değildim, Beatrice'di. Bayan Oldfield öldüğünde o evdeydi."

"Yani o, bu işin içinde." Poirot özellikle dramatik sözcükler seçiyordu. "Bir iş olduğunu mu düşünmüştü?"

Gladys heyecanla başını sallayarak onayladı.

"Aynen öyle. Hatta orada çalışan Hemşire Harrison'un da aynı şeyi düşündüğünü söyledi. Hemşire, Bayan Oldfıeld'e öylesine bağlıydı ki kadın ölünce gerçekten perişan oldu, çok üzüldü. Beatrice, Hemşire Harrison'un bir şeyler bildiğini, bildiği bir şeyler olmasa kadının ölümünden sonra doktorun aleyhine tavır almayacağını söylüyor. Peki sizce de bir şeyler bilmese doktora düşman olur muydu?"

"Hemşire Harrison şimdi nerede?"

"Bayan Bristow'a bakıyor, köyün sonundaki evde. Evi kolayca bulacağınızdan eminim. Sütunlu ve verandalı ev."

Kısa bir süre sonra Poirot, bu konu hakkında dedikodu çıkaranlardan hiç kuşkusuz çok daha fazlasını bilmesi gereken kadının karşısında oturuyordu. Bayan Harrison kırk yaşlarında olmasına rağmen hâlâ çok güzel bir kadındı. Buğulu siyah gözleri, Meryem'i andıran ince düzgün yüz hatları vardı. Dedektifi dikkatle dinledikten sonra yavaş ve sakin bir tonda konuşmaya başladı.

"Evet, bu konuda korkunç dedikodular dolaştığının farkındayım. Onları susturmak, bu söylentileri engellemek için elimden geleni yaptım. Ama faydasız. Bilirsiniz insanlar sansasyondan hoşlanırlar."

Poirot, "Evet ama bu dedikoduların çıkmasının yine de bir nedeni olmalı?" dedi.

Kadının yüzündeki endişeli ifadenin arttığını görebiliyordu. Kadın çaresizce başını salladı.

"Belki," dedi Poirot. "Doktor Oldfield ile karısı geçinemiyorlardı ve bu da insanların bu dedikoduyu çıkarmalarına fırsat verdi?"

Bayan Harrison kararlılıkla başını salladı.

"Hayır hayır, Doktor Oldfield karısına karşı her zaman son derece nazik ve sabırlı davranırdı."

"Onu gerçekten seviyor muydu?"

Kadın bir an tereddüt etti.

"Hayır, tam olarak öyle olduğunu söyleyemem. Bayan Oldfield çok zor bir kadındı, mutlu etmek hiç kolay değildi, sürekli olarak sevilmediğinden yakınır ve dikkat çekmek isterdi, üstelik nedensiz yere..."

"Yani sizce," diye sordu Poirot. "Durumunu abartıyor muydu?"

Bayan Harrison başıyla onayladı.

"Evet. Hastalığının çoğu da kendi kuruntularından kaynaklanıyordu."

"Ama buna rağmen," diye ekledi Poirot. "Öldü."

"Ah, biliyorum biliyorum..."

Poirot, onu bir süre izledi; kadının sıkıntısını, şaşkınlığını, belirgin kararsızlığını...

"Düşünüyorum da," dedi. "Hatta bundan eminim, siz bu dedikodulara neyin neden olduğunu biliyor olmalısınız."

Hemşire Harrison kızardı.

"Şey... yani, belki bu konuda bir tahmin yürütebilirim. Bence bunun nedeni hizmetçiydi, yani Beatrice, bütün bu söylentileri başlatan o, sanırım bunu onun kafasına neyin soktuğunu da biliyorum."

"Ne gibi?"

Hemşire Harrison'un kararsız olduğu anlaşılıyordu.

"Bakın, tesadüfen bir gün Doktor Oldfield ile Bayan Moncrieff'in tartıştıklarını duydum, Beatrice'in de duyduğundan eminim, ama bunu asla itiraf etmeyecektir."

"Bu tartışmanın konusu neydi?"

Hemşire Harrison kısa bir süre zihnini toparlamak istercesine susup düşündü, sonra açıkladı:

"Bayan Oldfield ölmeden, yani son krizi geçirmeden üç hafta kadar önceydi. İkisi yemek odasındaydı. Jean Moncrieffe'in sesini duyduğumda merdivenden iniyordum.

"'Bu daha ne kadar sürecek? Böyle beklemeye dayanamayacağım,' diyordu. Doktor şöyle karşılık verdi: 'Fazla uzun değil sevgilim. Söz veriyorum.' Sonra yine Jean Moncrieffe, 'Böyle beklemeye katlanamayacağını. Gerçekten de her şeyin yoluna gireceğine inanıyor musun?' diye sordu. Doktor, 'Elbette. Bir terslik olması imkânsız. Gelecek yıl bu günlerde evlenmiş olacağız,' dedi."

Hemşire sustu.

"Doktor ile Bayan Moncrieffe arasında bir şeyler olduğuna ilk kez tanık olmuştum. Doktorun onu beğendiğini ve iyi arkadaş olduklarını biliyordum, ama daha fazlasını bilmiyordum. Yeniden merdivenlerden yukarı çıktım, bu benim için gerçek bir şoktu. Bu arada mutfak kapısının açık olduğu dikkatimi çekti, Beatrice'in de onları dinlemiş olduğunu anladım. Bakın, onların arasındaki bu konuşmanın iki farklı şekilde yorumlanabileceğini siz de anlıyorsunuz, değil mi? Bu sadece doktorun karısının hasta olduğu ve zaten fazla yaşayamayacağını düşündüğü anlamına da gelebilir. Bana sorarsanız doktorun aslında kastettiği de kesinlikle buydu, ama Beatrice gibi biri bunu çok farklı yorumlamış da olabilir. Doktorun ve Jean Moncrieffe'in Bayan Oldfıeld'i ortadan kaldırmayı planladıklarım düşünmüş olabilir."

"Ama siz böyle bir şey olabileceğini düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır hayır, elbette hayır..."

Poirot onu ilgiyle, adeta sorgularcasına süzdü.

"Hemşire Harrison, bildiğiniz daha başka bir şey daha var, değil mi? Bana anlatmadığınız bir şey?"

Kadın kızardı ve hışımla yanıtladı.

"Hayır. Kesinlikle yok. Ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama bir şeyler olabileceğini düşündüm, herhangi bir şey?"

Kadın başını salladı. Yüzünde yine aynı eski endişeli ifade belirmişti.

Hercule Poirot, "İçişleri Bakanlığı, Bayan Oldfıeld'in cesedinin otopsi yapılmak üzere mezardan çıkarılmasını isteyebilir," dedi.

"Ah hayır!" Hemşire Harrison korkmuştu. "Bu ne korkunç bir şey!"

"Sizce bu kötü mü olur?"

"Bence bu akıl almaz bir durum! Çıkacak dedikoduların boyutunu düşünebiliyor musunuz? Bu, zavallı Doktor Oldfield için korkunç, kesinlikle çok korkunç bir şey olur!"

"Yani bunun, onun açısından iyi olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Ne gibi?"

Poirot açıkladı.

"Eğer masumsa, böylece masumiyeti kanıtlanmış olacak."

Sözlerine ara verip hemşirenin bu düşünceyi zihninde işlemesini izledi. Onun aklının karıştığını anlayabiliyordu; alnını bir süre kırıştırdıktan sonra yüzü yeniden aydınlandı.

Kadın derin bir soluk alıp ona baktı.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi kısaca. "Elbette, yapılabilecek en doğru şey bu."

Üst katın tabanında, birinin sabırsızlıkla yere vurduğu duyuluyordu. Hemşire Harrison ayağa fırladı.

"Bu yaşlı Bayan Bristow, uyanmış olmalı. Hemen yukarı çıkıp çay servisinden önce onu kaldırmalıyım, sonra da yürüyüşe çıkaracağım. Evet, Mösyö Poirot, bence kesinlikle haklısınız. Otopsi yapılması bu olayı temelden, sonsuza dek çözecektir. Her şeyi açığa çıkaracak ve zavallı Doktor Oldfield hakkındaki dedikoduların bitmesini sağlayacaktır."

El sıkıştılar ve hemşire Harrison hızla odadan çıktı.

Hercule Poirot postaneye girerek Londra'ya telefon etti.

Telefonun diğer ucundaki ses hırçındı.

"Bu işe burnunuzu sokmanız şart mı sevgili Poirot? Bunun bize uygun bir vaka olduğundan emin misiniz? Bu tür kasaba dedikodularını bilirsiniz; genellikle hiçbir şey çıkmaz."

Poirot, "Bu özel bir durum," dedi.

"Peki, neyse, öyle diyorsanız öyledir! Daima haklı olduğunuzu savunmak gibi bıktırıcı bir özelliğiniz var. Ama bütün bunun sonucunda ortaya hiçbir şey çıkmadığı takdirde, bundan mutluluk duyacağız."

Poirot kendi kendine gülümsedi ve mırıldandı.

"Hayır, bundan mutluluk duyan ben olacağım."

"Ne dediniz, duyamadım da!"

"Hiç... Hiçbir şey!"

Telefonu kapadı.

Postanedeki bankoya yaslandı ve en etkileyici ses tonuyla sordu.

"Acaba bana eskiden Doktor Oldfield'in yanında çalışan hizmetçi kız Beatrice'in şimdi nerede oturduğunu söyleyebilir misiniz, madam?"

"Beatrice King mi? O zamandan beri iki iş değiştirdi. Şu sıralar bankanın üstündeki evde, Bayan Marley'nin yanında çalışıyor."

Poirot ona teşekkür etti ve iki posta kartı, bir pul defteri, bir tane de yerel hediyelik eşya satın aldı. Bu alışveriş sırasında da bir şekilde konuşmayı Bayan Oldfield'in ölümüne getirmeye çalıştı. Bu arada postanede çalışan kadının yüzünde beliren tuhaf sinsi ifade gözünden kaçmamıştı.

"Çok ani oldu, değil mi? Bu konu çok konuşuldu, hiç kuşkusuz sizin de kulağınıza gelmiştir."

"Beatrice King'i aramanızın nedeni bu muydu?" diye soran kadının bakışlarındaki merak açıkça görülüyordu. "Beatrice'nin birdenbire işten çıkarılması hepimizin tuhafına gitmişti. Bazıları onun bir şeyler bildiğini düşündü, aslında biliyor da olabilir. Aslında bu konuda bazı imalı konuşmalar da yaptı."

Beatrice King kısa boylu, zeki görünümlü, sinsi bakışlı, guatrı olan bir kızdı. Gerçi aptal rolü oynamaya çalışıyordu, ama gözleri onun bu sahte davranışlarını ele veriyordu. Ancak yine de Beatrice King'den bir şey öğrenmenin zor olacağı anlaşılıyordu. Sürekli aynı sözcükleri yineliyordu.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum... Hiçbir konuda... Orada yaşananlar beni ilgilendirmez. Doktorla Bayan Moncrieff arasındaki konuşmayı duyup duymadığımı sorarken neden söz ettiğinizi anlamadım. Ben kapı dinleyecek biri değilim, ayrıca sizin de benim böyle bir şeyi yapmış olabileceğimi iddia etmeye hakkınız yok. Hiçbir şey bilmiyorum!"

Poirot, "Hiç arsenik zehirlenmesinden bahsedildiğini duydunuz mu?" diye sordu.

Birden kızın asık yüzünde bir merak ifadesi belirdi.

"Yani ilaç şişesinde o mu varmış?"

"Hangi ilaç şişesinde?"

Beatrice, "Bayan Moncrieffe'in bayan için hazırladığı ilaç şişelerinden birinde. Hemşire çok tedirgindi, bunu görebiliyordum. İlacı tadıp kokladı, sonra tamamını lavaboya boşaltıp, şişeyi suyla doldurdu. Zaten ilaç da su gibi renksizdi. Bir defasında da Bayan

Moncrieffe, bayana bir çaydanlık çay getirmişti, hemşire çaydanlığı aşağı getirip boşalttı ve yeniden çay demledi. Gerçi bana kaynar suyla demlenmediği için yeniden yaptığını söyledi, ama bu doğru değildi, kendi gözlerimle kaynar suyla yapıldığını görmüştüm. O an bunun hemşirelere özgü bir titizlikten kaynaklandığını düşünmüştüm, ama tabii çok daha farklı bir anlamı olabilir."

Poirot başıyla onayladı.

"Bayan Moncrieffe'den hoşlanır mıydınız, Beatrice?"

"Ona karşı hiçbir şey hissetmezdim. Gerçi biraz burnu büyüktü ama... Onun doktordan hoşlandığını hep biliyordum. Yalnızca ona nasıl baktığını görmek bile yeterliydi bunu anlamak için."

Poirot yeniden başıyla onayladı. Sonra kaldığı pansiyona döndü.

Ve oradan George'a bazı talimatlar verdi.

İçişleri Bakanlığı'nın uzman kimyageri Doktor Alan Garcia ellerini ovuştururken Hercule Poirot'ya göz kırptı.

"Evet, sanırım bu tam size göre Mösyö Poirot? Her zaman haklı olan adama!"

Poirot, "Çok naziksiniz," dedi.

"Bu konuyu neden araştırıyorsunuz? Dedikodular yüzünden mi?"

"Aynen dediğiniz gibi, söylentiler yüzünden bu konu gündeme geldi."

Ertesi gün Poirot bir kez daha Market Loughborough'a giden trene bindi. Market Loughborough aynen an kovanı gibi kaynıyordu.

Aslında mezardan çıkarma işlemlerinden sonra ortalık biraz daha sakinleşmişti, ama...

Şimdi otopsi sonuçları dışarı sızdığı için kaynaşma ve heyecan en üst düzeye ulaşmıştı. Poirot bir saattir kasabadaki pansiyonda bekliyordu. Bir kadının kendisiyle görüşmek istediği söylendiğinde, bir kadeh birayla birlikte bonfile ve elmalı turtadan oluşan zengin öğlen yemeği mönüsünü henüz midesine indirmişti.

Gelen Hemşire Harrison idi. Yüzü bembeyazdı ve bitkin görünüyordu.

Doğruca Poirot'nun yanına geldi.

"Bu doğru mu? Bu gerçekten doğru mu Mösyö Poirot?"

Poirot, ona kibarca karşısındaki sandalyeye oturmasını söyledi.

"Evet. Ölüme neden olacak miktardan da fazla arsenik bulundu."

Hemşire Harrison bir çığlık attı.

"Hiç düşünmemiştim, bir an için bile olsa düşünmemiştim!" Gözyaşlarına boğuldu.

Poirot nazikçe açıkladı.

"Biliyorsunuz gerçek eninde sonunda ortaya çıkmalıydı."

Kadın yutkunarak, "Onu asacaklar mı?" diye sordu.

Poirot yanıtladı.

"Daha kanıtlanması gereken birçok şey var: Zehrin nereden ve nasıl temin edildiği ve nasıl verildiği."

"Peki, ama Mösyö Poirot, diyelim ki onun bu olayla hiçbir ilgisi yok, en ufak bir ilgisi bile."

"Bu durumda," dedi Poirot omuzlarını silkerek. "Beraat edecektir."

Hemşire Harrison yavaşça mırıldandı.

"Bir şey var; aslında sanırım bunu size çok daha önce söylemem gerekirdi. Daha önce bunun bir anlamı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Yalnızca tuhaftı, o kadar."

"Bir şey olduğunu biliyordum," dedi Poirot. "Bunu bana şimdi anlatmanız çok iyi olacak."

"Bir gün bir şey almak için laboratuvara gittiğimde Jane Moncrieffe biraz şey, tuhaf bir şey yapıyordu."

"Yani?"

"Bu çok tuhaf, aptalca bir şey. Yani o... şey, yalnızca pudriyerini dolduruyordu; pembe pudriyerini..."

"Evet?"

"Ama pudra doldurmuyordu, yani yüz pudrası demek istiyorum. Zehir dolabındaki şişelerden birini pudriyere boşaltıyordu. Beni görünce ne yapacağını şaşırdı ve pudriyerini kapatıp, çantasına attı; şişeyi de aceleyle dolaba koydu. Aslında o zaman da bu bana anlamsız görünmüştü, ama şimdi Bayan Oldfield'in zehirlendiği ortaya çıktığına göre..." Konuşmasına ara verdi.

Poirot, "Bir dakika izin verir misiniz?" diye sordu.

Dışarı çıkarak telefonla Berkshire Polisi'nden Dedektif Grey'yi aradı.

Hercule Poirot yeniden salona döndü; o ve hemşire birlikte bir süre konuşmadan, sessizce oturdular.

Poirot'nun gözlerinin önünde kızıl saçlı, "Kabul etmiyorum!" diye haykıran genç kızın yüzü canlanıyordu. Jean Moncrieffe otopsi yapılmasını istememişti. Gerçi bunun için yeterince geçerli neden ileri sürmüştü, ama gerçek buydu: Yetenekli bir genç kızdı, becerikli ve azimli... Hemşire Harrison'a göre aslında Bayan Oldfield'in önemli bir rahatsızlığı yoktu, daha yıllarca yaşaması muhtemeldi. Sürekli yakınan hasta karısından yorgun düşmüş bir adama âşık bir kız vardı.

Hercule Poirot iç çekti.

Hemşire Harrison, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Aksilikleri..."

Hemşire Harrison, "Doktorun bu işten haberi olduğunu sanmıyorum," dedi.

Poirot, "Doğru," dedi. "Bundan ben de eminim."

Kapı açıldı ve Dedektif Grey içeri girdi. Elinde ipek mendile sarılmış bir şey vardı. Mendili açtı ve bu nesneyi dikkatle masanın üzerine koydu. Bu, açık pembe bir pudriyerdi.

Hemşire Harrison, "Evet, işte benim gördüğüm buydu," dedi.

Grey, "Bunu Bayan Moncrieffe'in masasının çekmecesinin arka tarafına sıkıştırılmış olarak bulduk. Bir mendil kutusunun içindeydi. Anladığım kadarıyla bunun üzerinde herhangi bir parmak izi yok ama yine de dikkatli davranacağım."

Elindeki mendille pudriyerin kilidini bastırınca kutu birden açıldı.

Grey hemen, "Bu yüz pudrası değil," dedi.

Parmağının ucunu ıslatıp toza batırdı ve dilinin ucuyla tattı.

"Bir tadı yok."

Poirot araya girdi.

"Beyaz arseniğin tadı yoktur."

Grey, "Bunu hemen analize yollayacağım," diye açıkladı. Sonra Hemşire Harrison'a bakarak ekledi. "Bunun aynı pudriyer olduğuna emin misiniz?"

"Evet, eminim. Bu Bayan Oldfield'in ölümünden bir hafta kadar önce laboratuvarda Bayan Moncrieffe'in elinde gördüğüm pudriyer."

Dedektif Grey derin bir nefes aldı ve Poirot'ya bakıp başıyla onayladı. Poirot zili çaldı.

"Lütfen bana bir uşak gönderir misiniz?"

Bulunmaz uşak George saygıyla ve alçakgönüllülükle içeri girdi ve soran gözlerle patronuna baktı.

Hercule Poirot, "Bu pudriyerin bir yıl kadar önce Bayan Moncrieffe'in elinde gördüğünüz pudriyer olduğuna tanıklık ettiniz,

Bayan Harrison," dedi. "Eğer size bunun birkaç hafta önce Woolworth Mağazası'ndan

satın alındığını ve üstelik de bu desen ve rengin ancak son üç aydır üretildiğini söyleyecek olsaydım, bu sizi şaşırtır mıydı?"

Hemşire Harrison yutkundu. Büyük, siyah gözlerini Poirot'ya dikmişti. Poirot konuşmaya devam etti.

"Bu pudriyeri daha önce gördünüz mü, George?"

George öne doğru bir adım attı.

"Evet, efendim. Hemşire Harrison'u ayın on sekizinde cuma günü Woolworth'te bu pudriyeri alırken gördüm. Talimatlarınıza uygun şekilde bayanı gittiği her yerde izliyordum. Sözünü ettiğim günde kendisi Darnington'a otobüsle gitti ve bu pudriyeri satın aldı. Sonra evine döndü. Aynı gün daha sonraki bir saatte Bayan Moncrieffe'in oturduğu eve gitti. Sizden aldığım talimat gereğince ben o sırada evdeydim. Onun Bayan Moncrieffe'in yatak odasına gidişini ve bunu masanın çekmecesine gizlemesini izledim. Kapıdaki aralıktan her şeyi net olarak görebiliyordum. Sonra Hemşire Harrison izlendiğini fark etmeden evden ayrıldı. Bu arada bu kasabada hiç kimsenin kapısını kilitlemediğini ve o sırada havanın da kararmakta olduğunu belirtmeliyim."

Poirot, Hemşire Harrison'a dönerek, sert ve ciddi bir ses tonuyla, "Evet Hemşire Harrison," dedi. "Bu duruma bir açıklama getirebilir misiniz? Hiç sanmıyorum. Woolworth'ten alındığında bu pudriyerin içinde arsenik yoktu, ama sonra Bayan Bristow'un evinde bulunduğunda vardı." Yumuşak bir tonda ekledi. "Yanınızda halen arsenik bulundurmanız çok akılsızcaydı, Hemşire Harrison."

Hemşire Harrison yüzünü ellerinin arasına gömdü. Kısık, ruhsuz bir sesle fısıldayarak konuştu.

"Bu doğru, hepsi doğru... Onu ben öldürdüm. Hem de bir hiç için, boşu boşuna... Çıldırmıştım."

Jean Moncrieffe, "Sizden beni bağışlamanızı isteyeceğim, Mösyö Poirot," dedi. "Size karşı çok sinirli davrandım, size o kadar çok kızmıştım ki... Bana işleri daha da zorlaştırıyorsunuz gibi gelmişti."

Poirot gülümseyerek açıkladı.

"Başlangıçta gerçekten de öyleydi. Bu mitolojideki Hydra Ejderi'nin öyküsü gibi bir şey. Her kesilen başın yerine iki tane yenisi çıkıyordu. Dolayısıyla, dedikodular her defasında katlanarak yayıldı. Ama benim görevim, aynen mitolojideki adaşım gibi, olayın temeline inmek, orijinal başı bulmaktı. Bu dedikoduyu kim çıkarmıştı? Bu söylentinin Hemşire Harrison'dan kaynaklandığını anlamam pek uzun sürmedi. Böylece onu görmeye gittim. Önceleri bana çok hoş bir hanım gibi göründü; akıllı, zeki ve sempatik. Ama daha başlangıçta çok önemli bir hata yaptı, bana sizinle doktor arasında geçen bir konuşmayı tesadüfen duyduğundan bahsetti, ama bu konuşmanın kurgusu kesinlikle temelden yanlıştı. Psikolojik açıdan doğru olması mümkün değildi. Eğer siz ve doktor birlikte Bayan Oldfield'i öldürmeyi planlamış olsaydınız, her ikiniz de böyle bir konuşmayı, merdivenden inen ya da mutfakta oyalanan birinin rahatlıkla duyabileceği, kapısı açık bir odada yapmazdınız. Çünkü her ikiniz de dikkatli ve zeki insanlarsınız. Üstelik size yakıştırılan sözler kişiliğinizle de kesinlikle uyuşmuyordu. Bunları söyleyen ancak sizden çok daha farklı karakterde ve çok daha yaşlı biri olabilirdi. Bunlar aslında, benzer koşullarda Hemşire Harrison'un kullanacağı türde sözlerdi.

"Bu noktaya kadar olay benim açımdan son derece basit ve açıktı. Hemşire Harrison orta yaşlarda ama halen oldukça güzel bir bayandı; yaklaşık olarak üç yıl boyunca Doktor Oldfield ile neredeyse iç içe yaşamıştı. Doktor, ona değer veriyor, nezaketinden ve fedakârlığından dolayı minnet duyuyordu. Hemşire Harrison ise her nedense Bayan Oldfield ölürse doktorun kendisiyle evlenebileceği hayaline kapılmıştı. Ama ne var ki Bayan Oldfield'in ölümüyle birlikte Doktor Oldfield'in size âşık olduğu ortaya çıktı. Öfke ve kıskançlığın etkisiyle Doktor Oldfield'in karısını zehirlediği dedikodusunu yaymaya başladı.

"Evet, daha önce de söylediğim gibi işin başlangıcında durumun bu şekilde olduğunu kavramıştım. Bu, kıskanç bir kadının bir işiydi ve gerçekle ilgisi olmayan bir dedikodudan öte bir şey değildi. Ama eski bir söz vardır, 'Ateş olmayan yerden duman çıkmaz' diye, işte bu atasözü de bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Hemşire Harrison'un dedikodu çıkarmaktan daha ileri gidip gitmediğini merak ediyordum. Söylediği bazı şeyler bana tuhaf gelmişti. Bana Bayan Oldfield'in hastalığının büyük oranda psikolojik olduğundan, pek fazla acı çekmediğinden söz etmişti. Ama doktorun, karısının hastalığının gerçekliği konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Bu yüzden ölümüne şaşırmamıştı. Ölümünden hemen önce başka bir doktor daha getirtmiş ve o da kadının durumunun ağır olduğunu söylemişti.

"Hemşireye cesedin mezardan çıkarılıp otopsi yapılması fikrinden bahsettim... Başlangıçta bu düşünce bile dehşete düşmesine yetti. Ama kısa bir süre sonra, kıskançlık ve kin onu kontrolüne aldı. Arsenik bulunsa ne değişirdi, hiç kimse onunla olay arasında bir bağlantı kurmayacaktı. Nasıl olsa suçlanan Doktor ve Jean Moncrieffe olacaktı.

"Bu durumda yalnızca bir tek çözüm vardı. Hemşire Harrison'u hata yapmaya zorlamak. Eğer Jean Moncrieffe'in kurtulma olasılığının olduğu ortaya çıkarsa, Hemşire Harrison'un onu da bu cinayete bulaştırmak için her yola başvuracağını tahmin ediyordum. Dolayısıyla sadık uşağım George'a onu izleme talimatını verdim. George, onu bir an olsun gözden kaçırmayacaktı ve George tanınmadığı için asla dikkat çekmeyecek tek kişiydi. Onu bir gölge gibi izleme talimatını almıştı ve böylece her şey mutlu sonla bitti."

Jean Moncrieffe, "Muhteşemsiniz!" dedi.

Doktor Oldfield söze karıştı.

"Evet, gerçekten. Size nasıl teşekkür edebileceğimi bilemiyorum. Ne kadar körmüşüm!"

Poirot merakla, "Siz de aynı şekilde körleşmiş miydiniz, matmazel?" diye sordu.

Jean Moncrieffe yavaşça mırıldandı.

"Ben aslında çok endişeliydim. Arsenik şişesindeki zehir miktarı olması gerektiği düzeyde değildi..."

Oldfield, "Jean, yoksa sen benim!..." diye haykırdı.

"Hayır hayır, sen değil! Bayan Oldfield'in bir şekilde şişenin içindeki zehirden bir miktarını almış olduğunu düşünüyordum; kendini olduğundan hasta göstermek, daha fazla ilgi toplamak için bunu kullandığını ve yanlışlıkla miktarı fazla kaçırdığını düşünüyordum. Dolayısıyla otopsi yapılıp da arsenik bulunursa, kimsenin bu gerçeği kabul etmeye yanaşmayacağından ve bundan, senin suçlu olduğun sonucunun çıkarılacağından korkuyordum. Bu

yüzden kayıp arsenikten asla söz etmedim. Hatta kayıtları bile yok ettim. Yine de bu konuda aklıma en son gelebilecek insan Hemşire Harrison idi!"

Oldfield onayladı.

"Benim de. Öylesine yumuşak, şefkatli biriydi ki!"

Poirot hüzünle, "Evet," dedi. "Büyük olasılıkla çok iyi bir eş ve anne olabilirdi... Ama öfke ve kıskançlık duyguları onu aşacak kadar baskındı." İçini çekerek, dudaklarının arasında fısıldadı. "Çok yazık!"

Ardından da karşısındaki mutlu görünen orta yaşlı adama ve hayat dolu, neşeli genç kıza gülümsedi ve yeniden kendi kendine mırıldandı.

"Bu iki kişi gölgeler arasından sıyrılıp güneşe çıktı ve ben... ben de Hercule'ün ikinci görevini tamamladım."

3. Bölüm

3. Görev: Artemis'in kutsal hayvanlarından Arkadia Geyiği'ni yakalamak

Arkadia adlı büyük Çeyik, Arkadia Ormanları'nda yalayan av ve avcılık tanrıçası Artemis'in kutsal hayvanıdır. Altın boynuzları ve bronz toynakları ile eşsiz bir hayvan olan ve yaydan çıkmış bir oktan daha hızlı koştuğu söylenen geyik dilden dile dolaşan efsanevi bir hayvandı.

Hercule'ün 12 görevi arasında 3. sırada yer alan Kyreneia Geyiği'nin yakalanması, gerçekleştirilen ilk 2 göreve göre çok daha zorlu bir vazifeydi. Bu görevleri Hercule'e veren Eurystheus'un, Hercule'ün ilk iki görevinden başarı ile dönmesi neticesinde kızgınlığı artmış ve çeşitli tehlike ve badireleri atlatan Hercule'e, bu sefer çok daha zorlu bir görev olan Kyreneia Geyiğini canlı olarak yakalama görevini vermiştir.

Geyiği bir sene boyunca Yunanistan ve Trakya'da takip eden Hercule, geyiği yorulup bir su pınarı başında dinlenirken yakalamış, kaçmak için gücü kalmayan geyik, çaresiz Hercule'e boyun eğmişti.

Eurystheus, bu görevde, Hercule'ün geyiği yakalaması sebebiyle, Artemis'in gazabından kurtulamayacağını planlamış, fakat bu plan Hercule'ün ; Artemis ve Apollo ile dönüş yolunda karşılaşıp,

durumunu anlatıp, merhamet dilemesi ve geyiği geri getireceğini dair söz vermesi ile suya düşmüştür.

Hercule, Eurystheus'un yanına gelip, geyiği kral için getirdiğini söylemiş, kral geldikten sonra, geyiği tam Eurystheus'e teslim etme sırasında ipini erken salıvermiş, göz açıp kapayıncaya kadar kaçan geyik ise Tanrıça Artemis'e geri dönmüştür. Hercule bunun üzerine kral'a, Eurystheus'un yeterince hızlı olmadığını ve bunun onun hatası olduğunu anlatarak, hem görevini başarı ile bitirmiş hemde Artemis'e verdiği sözünü yerine getirmiştir.

ARKADİA GEYİĞİ

Hercule Poirot biraz olsun ısınmak için ayaklarının üzerinde zıplıyor, ellerine üflüyordu. Bıyıklarının ucundan ise eriyen kar tanecikleri damlıyordu.

Kapı açılınca bir hizmetçi kız göründü. Kız şişman, hızlı nefes alan tipik bir taşra kızıydı ve Hercule Poirot'yu merakla süzüyordu. Daha önce hiç onun gibi birini görmemiş olma olasılığı yüksekti.

Kız, "Zili siz mi çaldınız?" diye sordu.

"Evet. Acaba şömineyi yakabilir misiniz?"

Kız dışarı çıkıp hemen kâğıt ve çıra parçalarıyla geri döndü. Büyük Victoria stilindeki şöminenin önüne diz çöktü ve ateşi canlandırmaya çalıştı. Poirot bu arada hâlâ ayaklarını yere vurmaya devam ediyor, kollarım sallıyor ve soluğuyla parmaklarını ısıtmaya çalışıyordu.

Bu çok tatsız bir durumdu. Pahalı Messaro Gratz arabası, Poirot'nun bir arabadan beklediği matematiksel mükemmellikte

çıkmamıştı. Hatın sayılır bir ücret alan, genç şoförü de arızayı gidermeyi başaramamıştı. Arabanın motoru en yakın yerleşim merkezinden bir buçuk kilometre kadar ötedeki bir yan yolda, tam da tipi başlarken son bir kez çalışmış sonra susmuştu. Ayağında her zaman olduğu gibi ince rugan ayakkabıları olan Hercule Poirot, nehir kıyısındaki Hartly Dene kasabasına ulaşabilmek için bir buçuk kilometreyi yürümek zorunda kalmıştı. Burası yaz aylarında cıvıl cıvıl olmasına rağmen kışın neredeyse ölü sayılabilecek bir yerdi.

Kasabanın tek oteli Black Swan'e bile bir konuğun gelmesi dehşetle karşılandı. Hatta otel sahibi bile bu saygın konuğuna ısrarla en yakın yerden kiralık bir araba bulup, yolculuğuna devam etmesini söyledi.

Hercule Poirot bu öneriyi geri çevirdi. Bu onun Latinlere özgü tutumluluk anlayışına ters düşüyordu. Bir araba kiralamak? Hem de kendi arabası varken... Büyük, pahalı bir araba sahibiyken. Şehre başka bir arabayla değil, kendi arabasıyla dönmek istiyordu. Zaten tamirat işi çok kısa sürse bile bu karda ertesi sabah yola çıkmak niyetinde değildi. Tek isteği sıcak bir oda ve yemekti. Otel sahibi çaresiz iç çekerek onu odalardan birine götürdü, şömineyi yakması için hizmetçi kızı gönderdi ve kendisi de karısıyla yemek sorununu çözmek üzere mutfağa gitti.

Bir saat sonra Poirot ayaklarını şömineye doğru uzatmış, henüz bitirdiği akşam yemeğini düşünüyordu. Antrikotunun sert ve kıkırdakla dolu; Brüksel lahanalarının iri, solgun ve oldukça yumuşak; patateslerin de ortasının taş gibi olduğu bir gerçekti. Ardından gelen fırında elma ve kreması da pek cazip sayılmazdı. Peynir sert, bisküviler ise yumuşaktı. Yine de güzel, diye düşündü Poirot memnuniyetle şöminenin alevlerine bakıp, kahve diye gelen

aslında çamurdan farksız sıvıyı yudumlarken. Böylesi, yani aç olacağına tok olmak, markalı deri ayakkabılarla karlı tarlalarda bir buçuk kilometre yürümek zorunda kaldıktan sonra şöminenin karşısında oturmak cennetten farksız, çok çok daha iyiydi!

O sırada kapı çalındı ve yeniden aynı hizmetçi kız geldi.

"Garajdaki adam burada ve sizinle görüşmek istiyor, efendim."

Poirot hoşnutlukla yanıt verdi.

"Yukarı gelsin."

Kız kıkırdadı ve hemen ardından kayboldu. Poirot, kızın uzun kış gecelerinde arkadaşlarıyla oturup konuşurken kendisinin başlı başına bir konu -bir eğlence kaynağı- olacağını biliyordu.

O sırada kapı yeniden çalındı, farklı bir kapı tıkırtısıydı bu.

Poirot, "Girin!" diye seslendi.

Poirot, karşısında çekingen, huzursuz bir havada durmuş, kasketini ellerinin arasında çeviren genç adamı hayranlıkla inceledi.

İşte, insanoğlunun en özgün örneklerinden biri, Yunan tanrılarını andıran genç bir adam, diye geçirdi içinden.

Genç adam kısık, boğuk bir sesle, "Arabanız, efendim," dedi. "Buraya getirdik ve sorunu saptadık. Yaklaşık bir saatlik bir çalışma gerektiriyor."

Poirot, "Sorun neymiş?" diye sordu.

Genç adam hevesle teknik ayrıntıları anlatmaya başladı. Poirot nazikçe başıyla onaylıyor, ancak onu dinlemiyordu. Bir insanın kusursuz fiziğe sahip olması onun için hayranlık duyulması gereken bir şeydi. Üstelik de etrafta çok fazla sayıda gözlüklü, sıradan tip dolaşırken. Bu hayranlığın etkisiyle kendi kendine mırıldandı.

"Evet, o bir Yunan tanrısı; Arkadialı genç bir çoban!"

Birden sustu. Hercule Poirot bir an için alnını kırıştırdı. Birinci tepki beğenisi yüzünden, ikincisi ise içgüdüseldi. Başını kaldırdığında gözleri merakla kısıldı.

Ve mırıldandı.

"Anlıyorum, anlıyorum." Sustu ve sonra ekledi. "Şoförüm de aynen sizin bu söylediklerinizi anlatmıştı."

Genç adamın yanaklarının kızardığını, parmaklarının elindeki kasketi daha sıkı kavradığını görüyordu.

Genç adam kekeleyerek, "Evet... şey... evet, efendim. Biliyorum," dedi.

Hercule Poirot yumuşak bir tonda ekledi.

"Ama siz yine de gelip bütün bunları bana şahsen anlatmak istediniz, değil mi?"

"Şey, evet, efendim, böylesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Bu çok nazik ve doğru bir davranış. Teşekkür ederim."

Bu son sözlerde hafif ama hiç kuşku götürmeyecek kadar açık bir 'söyleyecekleriniz bittiyse gidebilirsiniz' ifadesi vardı, ama Poirot

karşısındakinin gideceğini hiç sanmıyordu ve haklıydı da. Genç adam yerinden kıpırdamadı. Parmakları sürekli kıpırdıyor, elindeki kasketi kırıştırıyor, ezip büzüyordu. Genç adam yavaş, sıkılgan bir ses tonuyla sordu.

"Affedersiniz efendim, acaba sizin o ünlü dedektif... şey Bay Hercule Pwarrit olduğunuz doğru mu?" İsmi son derece dikkatle söylemişti.

Poirot, "Evet doğru," dedi.

Genç adamın yüzü kızardı.

"Gazetede sizin hakkınızda bir makale okumuştum."

"Evet?"

Delikanlı şimdi de morarmıştı. Gözlerinde acı ve yalvarış okunuyordu. Hercule Poirot ona yardımcı oldu. Yumuşak, sevecen bir tonda, "Evet? Bana ne sormak istiyordunuz?" diye sordu.

Delikanlının birden dili çözüldü ve sözcükler ağzından aynen bir sağanak yağmur gibi boşaldı.

"Belki bunu benim saygısızlığım olarak algılayacaksınız, efendim. Ama kader sizi buraya sürüklemişken, böyle bir şansı kaçırmamam gerektiğini düşündüm. Özellikle de sizin ve başarılarınız hakkında okuduklarımdan sonra bunu sadece size danışabileceğimi düşündüm. Sormama izin var, değil mi?"

Hercule Poirot başıyla onaylarken sordu.

"Benden yardım mı istiyorsunuz?"

Genç adam başını salladı. Sesi telaşlı ama çekingendi.

"Şey, konu genç bir bayan efendim. Eğer... eğer onu benim için bulabilirseniz."

"Bulmak mı? Yani kayıp mı?"

"Bu doğru efendim."

Hercule Poirot sandalyesinde doğrulup, ciddi bir havada konuyla ilgilenmeye başladı.

"Size yardım edebilirim, evet. Ama böyle bir durumda sizin gibi insanların yapması gereken şey polise gitmek. Bu polisin çözebileceği bir olay ve onların ellerinde benden çok daha fazla olanak var."

Genç adam dalgın bir halde ayağıyla yeri eşeliyordu.

Çaresizlik içinde mırıldandı. "Bunu yapmam olanaksız, efendim! Bu öyle bir durum değil. Nasıl söyleyeyim her şey biraz tuhaf, karışık bir durum."

Hercule Poirot, onu meraklı gözlerle süzdükten sonra sandalyeyi işaret etti.

"Eh bien, öyleyse oturun, adınız neydi?"

"Williamson efendim, Ted Williamson!"

"Ted, lütfen oturun ve bana tüm hikâyeyi en başından başlayarak anlatın."

"Teşekkürler efendim." Genç adam bir sandalye çekti ve ucuna ilişti. Bakışları aynen sahibinden bir şeyler isteyen bir köpeği andırıyordu.

Poirot yumuşak bir ses tonuyla onu konuşması için cesaretlendirdi.

"Haydi anlatın."

Ted derin bir soluk aldı.

"Durum şu, efendim. Onu yalnızca bir kez gördüm. Ne gerçek adını ne de onun hakkında bir şey biliyorum. Ama yine de bu olay çok tuhaf; ona yazdığım mektup geri geldi ve aslında..."

"Lütfen en başından başlayıp anlatın," diye uyardı Poirot. "Acele etmeyin. Bana her şeyi olduğu şekilde anlatın."

"Peki efendim. Şey, sanırım Grasslawn'i yani köprünün hemen ötesinde, nehrin kıyısındaki büyük evi biliyorsunuzdur?"

"Hiç bir bilgim yok."

"Orası Sir George Sanderfield'e ait. Kendisi oraya yazın hafta sonları gelir ve orayı genellikle parti vermek için kullanır; çoğunlukla da oldukça sıra dışı ve coşkulu grupları davet eder. Aktrisler filan. Neyse, geçen haziranda evin müzik sisteminde bir arıza olmuş, bakmak için oraya gönderildim."

Poirot başını salladı.

"Oraya gittiğimde ev sahibi dostlarıyla birlikte nehir gezintisine çıkmıştı, aşçı evin dışındaydı, uşak da teknede konuklara içki ve

öğlen yemeği servisi yapıyordu. Bu yüzden evde yalnızca sözünü ettiğim kız vardı; konuklardan birinin oda hizmetçisiydi. Beni içeri aldı, müzik setinin yerini gösterdi ve çalıştığım sürece başımda bekledi. Böylece aramızda bir sohbet ortamı doğdu, konuştuk filan... Adı Nita'ydı, orada konuk olarak bulunan bir Rus dansçının oda hizmetçisi olduğunu söyledi."

"İngiliz miydi?"

"Hayır, efendim, sanırım Fransız'dı. Tuhaf bir aksanı vardı. Ama İngilizceyi çok iyi konuşuyordu. O çok candan bir kızdı, bir süre sonra ona o akşam birlikte çıkıp sinemaya gitmeyi önerdim, ama hanımının ona ihtiyacı olabileceğini söyleyerek bu önerimi reddetti. Ama sonra öğleden sonra çıkabileceğini, konukların geç vakte kadar nehirden dönmeyeceklerini söyledi. Neyse sözün kısası o öğleden sonra izin bile almaya gerek duymadan işe dönmedim -bu arada bu yüzden az daha işimi kaybediyordum- ve birlikte nehir kıyısında gezmeye çıktık."

Konuşmaya ara verdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Gözleri dalgın, hülyalıydı. Poirot samimiyetle sordu.

"Güzel miydi?"

"Hayatım boyunca gördüğüm en güzel kızdı. Altın rengi saçları hafif dalgalar halinde omuzlarına yayılıyordu, ayrıca çok çevik bir kızdı. Ben... ben, şey efendim, ona o anda âşık oldum. Yalan söylemek istemiyorum."

Poirot başını salladı. Genç adam anlatmayı sürdürdü.

"Bana hanımının iki hafta sonra yeniden oraya geleceğini söyledi ve o zaman yeniden buluşmak üzere sözleştik." Kısa bir süre sustu ve sonra yeniden konuşmaya başladı. "Ama gelmedi. Onu sözleştiğimiz yerde bekledim, görünmedi. Sonuçta cesaretimi toplayıp onu sormak için o eve gittim. Rus bayanın da, hizmetçisinin de orada kaldıklarını söylediler. Hemen onu çağırmak için birini yolladılar, ama gelen o değildi, Nita değildi. Gelen esmer, sinsi bakışlı, küstah biriydi! Adı Marie idi. 'Beni mi görmek istediniz?' diye sordu pis pis sırıtarak. Bendeki hayal kırıklığını fark etmiş olmalıydı. Ona, Rus bayanın oda hizmetçisi olup olmadığını sordum; daha önce tanıştığım ve aradığım kişi olmadığını belirttim. Güldü ve son hizmetçinin birden durup dururken işten atıldığını söyledi. Şaşırmıştım, 'Atıldı mı? Peki, ama neden?' diye sordum. Omuzlarını silkti ve ellerini iki yana açarak, 'Nasıl bilebilirim ki? Burada bile değildim,' dedi.

"Neyse efendim, duyduklarım karşısında şok olmuştum. O an ne söyleyeceğimi bilemedim. Ama sonradan yeniden cesaretimi toplayarak tekrar Marie'yi görmeye gittim ve ondan bana Nita'nın adresini bulmasını istedim. Nita'nın soyadını bile bilmediğimi belli etmedim tabii ki. Hatta ona bunun karşılığında bir hediye alacağımı bile söyledim; karşılıksız parmağını bile kıpırdatmayacak biri görünüyordu. Neyse benim için adresi buldu, Londra'nın kuzeyinde bir yer. O adrese Nita'ya mektup yazdım, ama mektup kısa bir süre sonra geri geldi, üzerine artık bu adreste oturmuyor, yazılıp posta idaresince geri gönderilmişti."

Ted Williamson sustu. Derin mavi gözleriyle Poirot'yu süzüyordu.

"Durumu anlıyorsunuz, değil mi, efendim? Bu polise göre bir olay değil. Onu bulmak istiyorum. Ama bunu nasıl yapacağımı

bilemiyorum. Eğer onu benim için bulursanız..." Yüzünün kızarıklığı artmıştı. "Şey, bir tarafa koyduğum bir miktar param var. Sizin için beş ya da on sterlin temin edebilirim."

Poirot nazikçe yanıtladı.

"Şu an için konunun maddi yönünü konuşmamıza gerek yok. Önce bir konuya daha açıklık getirmeye çalışın. Bu genç kız, Nita, sizin adınızı ve nerede çalıştığınızı biliyor muydu?"

"Şey, evet, efendim."

"Yani isteseydi sizinle bağlantı kurabilirdi, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Ted.

"Yani o zaman sizce de..."

Ted Williamson dedektifin sözünü kesti.

"Neden söz ediyorsunuz efendim, benim ona âşık olduğumu ama onun bana karşı bir şey hissetmediğini mi? Aslında bu doğru olabilir... Ama onun benden hoşlandığına eminim -beni sevmişti- bu onun için yalnızca geçici bir eğlence değildi. Bütün bunların çok özel bir nedeni olabileceğini düşünüyorum. Bakın, tuhaf bir topluluğun içinde bulunuyordu. Başı derde girmiş olabilir, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Yani onun çocuk bekliyor olabileceğini mi söylüyorsunuz? Sizin çocuğunuzu?"

"Benimkini değil, efendim." Ted kızardı. "Aramızda yanlış bir şey olmadı."

Poirot onu düşünceli bir şekilde süzerek, "Diyelim ki bu tahmininiz doğru, onu yine de bulmak istiyor musunuz?" dedi.

Ted'in yüzü yeniden mosmor kesilmişti.

"Evet, kesinlikle istiyorum. Eğer kabul ederse onunla evlenmek istiyorum. Nasıl bir işe bulaşmış olduğu benim için hiç önemli değil. Yalnızca onu benim için arayıp bulmanız yeterli, efendim."

Hercule Poirot gülümsedi ve kendi kendine mırıldandı.

"Altından kanatları andıran saçlar... Evet, bu tam da Hercule'ün üçüncü görevine uyuyor. Eğer yanlış anımsamıyorsam bu görev Arkadia Geyiği idi..."

Hercule Poirot dalgın, düşünceli bir halde Ted Williamson'un üzerine bir isim ve adres karaladığı kâğıda bakıyordu.

Bayan Valetta, 17 Upper Renfrew Sokağı, Numara 15.

Bu adresten bir şey öğrenebileceğinden kuşkuluydu. İçinden bir ses bir şey bulamayacağını söylüyordu. Ama Ted'in yapabildiği tek yardım bu olmuştu.

17 Upper Renfrew, pis görünümlü ancak rağbet gören bir sokaktı. Poirot'ya kapıyı şiş gözlü, şişman bir kadın açtı.

"Bayan Valetta?"

"Bir süre önce buradan ayrıldı."

Kapı tam kapanacakken Poirot içeri doğru bir adım attı.

"Acaba bana onun adresini verebilir misiniz?"

"Maalesef, adres bırakmadı."

"Ne zaman ayrıldı buradan?"

"Geçen yaz."

"Bana tam zamanını söyleyebilir misiniz?"

Poirot'nun iki gümüş parayı evirip çevirdiği sağ elinden hafif bir para şıngırtısı duyuldu.

Şiş, gözlü kadın adeta büyülenmiş gibi yumuşamıştı. Artık yardım etmek için çaba gösteriyordu.

"Size bütün kalbimle yardımcı olmak isterim. Bir düşüneyim. Ağustos, hayır hayır daha önceydi, temmuzda. Evet, temmuzdu. Temmuzun ilk haftasıydı. Aceleyle heyecan içinde gitti. Sanırım İtalya'ya döndü."

"İtalyan mıydı?"

"Bu doğru bayım."

"Ama bir süre Rus bir dansçının oda hizmetçiliğini yaptı, değil mi?"

"Bu da doğru. Madam Semoulina ya da öyle bir ismi vardı. Thespian Tiyatrosu'ndaki bale grubuyla dans ediyordu, insanlar ona deli oluyordu. Gerçek bir yıldızdı o."

Poirot, "Bayan Valetta'nın işinden niçin ayrıldığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Kadın yanıt vermeden önce bir an tereddüt etti.

"Bilmiyorum, bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim."

"İşten çıkarılmıştı, değil mi?"

"Evet, sanırım bir tartışma olmuş. Ama bakın, Bayan Valetta bundan pek bahsetmedi. O yaşadıklarını anlatmayı seven, konuşkan biri değildi. Ama bu olaya çok kızmış olduğu anlaşılıyordu. Sert, öfkeli bir karakteri vardı -tipik bir İtalyan- siyah gözleriyle içinize işlercesine bakardı, sanki her an sırtınıza bıçağı saplayacakmış gibi. Keyfi yerinde olmadığı zamanlarda ona hiç yaklaşmazdım."

"Bayan Valetta'nın şu andaki adresini bilmediğinizden emin misiniz?"

Gümüş paralar yeniden cesaret verircesine şangırdadı.

Yanıt doğru olmalıydı ya da Poirot'da öyle bir his uyandırmıştı.

"Keşke bilseydim, sir. Size söylemekten mutluluk duyardım. Ama bakın, aceleyle buradan ayrıldı, hepsi bu."

Poirot düşünceli bir halde kendi kendine mırıldandı.

"Evet, hepsi bu kadar..."

Sahneye yeni konacak bale gösterisi için tasarlanan dekor konusundaki coşkulu açıklamalarına ara veren Ambrose Vandel, bilgi vermekte hiç sorun çıkarmadı.

"Sanderfield? George Sanderfield? Berbat bir adam. Para içinde yüzüyor, ama onun dolandırıcının teki olduğunu söylüyorlar. Karanlık bir tip! Bir dansçı ile ilişkisini mi soruyorsunuz? Elbette, bayım, Katrina ile ilişkisi vardı. Katrina Sarnoushenka. Onu izlemiş

olmalısınız! Ah Tanrım, gerçekten muhteşem bir dansçı o. Akıl almaz bir teknik. Kuğu Gölü bunu seyretmiş olmalıydınız. Orada yaptığım dekor Sonra Debussy'nin ya da Mannine'in miydi, La Biche au Bois'teki (Koruluktaki dişi geyik.) dansı. Michael Novgin ile dans etmişti. O da muhteşem bir balet, değil mi?"

"Yani o, Sir George Sanderfıeld'in kız arkadaşı mıydı?"

"Evet, hafta sonlarını onunla birlikte onun nehir kıyısındaki evinde geçirirdi. Sanırım adam orada muhteşem partiler veriyordu."

"Acaba bana, mon cher, bu Matmazel Samoushenka'yı biraz anlatabilir misiniz?"

"Ama dostum, o artık burada değil ki! Aniden Paris'e ya da öyle bir yere gitti. Onun bir Bolşevik casusu olduğunu söylüyorlar, aslında ben bunların hiçbirine inanmıyorum, ama insanları bilirsiniz, böyle yakıştırmalar yaparlar işte. Katrina hep Beyaz Rus ve Çar taraftarı olduğunu söylerdi, babası prens ya da arşidük müymüş neymiş; bilinen öykü! Böylesi çok daha kolay kabul ediliyor." Vandel konuşmasına ara verdi sonra yine kendi işine döndü. "Evet, dediğim gibi eğer dekorda Bathsheba'nın ruhunu canlandırmak istiyorsanız, Sami geleneklerine uygun öğeler seçmelisiniz. Ben bu havayı..."

Coşku içinde açıklamalarını sürdürdü.

Hercule Poirot, Sir George Sanderfield'den randevu almayı başarmıştı, ancak bu görüşme pek de iyi koşullarda başlamamıştı. Ambrose Vandel'in ifadesiyle bu "Karanlık Adam"ın belirgin şekilde huzursuz olduğu her halinden anlaşılıyordu. Sir George; kısa boylu, tıknaz, siyah kıvırcık saçlı ve boynunda boğum boğum yağları olan bir tipti.

"Evet, Mösyö Poirot," diye sordu. "Sizin için ne yapabilirim? Sanırım daha önce hiç karşılaşmamıştık?"

"Hayır karşılaşmadık."

"Neyse, buyurun, konu neydi? Çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Ah, konu aslında çok basit, yalnızca bir şey hakkında bilgi almak istiyordum."

Sir George zoraki gülümsüyordu.

"Size borsa için bir tüyo vermemi mi bekliyorsunuz yoksa? Sizin finansla ilgilendiğinizi bilmiyordum."

"Konu les affairs (İş, görev.) değil. Bir bayanla ilgili."

"Ah, bir bayan mı?" Sir George Sanderfield koltuğunun arkasına yaslandı. Rahatlamışa benziyordu. Ses tonu da daha dingin, huzurlu bir hal almıştı.

Poirot, "Sanırım Matmazel Katrina Samoushenka ile tanışıyorsunuz?" dedi.

Sanderfield güldü.

"Evet, muhteşem bir kadın. Ne yazık ki Londra'dan ayrıldı."

"Londra'dan neden ayrıldı?"

"Sevgili dostum, işte bunu bilemeyeceğim. Sanırım yönetimle ters düştü. O hayat dolu, neşeli bir kadındı, davranışları ise tipik bir Rus gibiydi. Size yardımcı olamayacağım için üzgünüm ama inanın şu

anda nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Onun izini tamamen kaybettim."

Ayağa kalkarken gözleriyle bu konuşma bitti der gibiydi.

Poirot aldırmayarak konuşmaya devam etti.

"Benim asıl bulmak istediğim Matmazel Samoushenka değil."

"Değil mi?"

"Değil, asıl konu kendisinin oda hizmetçisi."

"Oda hizmetçisi mi?" Sanderfield dikkatle müfettişi süzdü.

Poirot, "Acaba onun oda hizmetçisini anımsıyor musunuz?" diye sordu.

Sanderfield yeniden tedirgin olmaya başlamıştı.

"Aman Tanrım, nerden bilebilirim ki? Gerçi bir hizmetçisi olduğunu anımsıyorum, ama... Kötü bir kız olduğunu söyleyebilirim. Hani şu her şeye burnunu sokan, ispiyonlayan, gözetleyen meraklı kızlardan. Eğer sizin yerinizde olsam bu kızın söylediği tek bir sözcüğe bile inanmazdım. Peynir ekmek gibi yalan söyleyen kızlardan biri o."

Poirot, "Gerçekten de onu bir hayli iyi anımsıyorsunuz!" dedi.

Sanderfield telaşla yanıtladı.

"Yalnızca bir gözlem, hepsi bu... Adını bile anımsamıyorum. Bir dakika, Marie ya da öyle bir şeydi sanırım. Ama size onunla ilgili elle tutulur kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Üzgünüm."

Poirot nazikçe, "Marie Hellin'in adını Thespian Tiyatrosu'ndan öğrendim zaten, adresini de. Ama benim hakkında asıl bilgi almak istediğim Sir Geoerge, Matmazel Samoushenka’nın Marie Hellin'den önceki oda hizmetçisi. Nita Valetta'dan bahsediyorum."

Sanderfield donup kaldı.

"Onu hiç anımsamıyorum. Tek anımsadığım Marie. Sinsi, kurnaz bakışlı ufak tefek esmer bir kızdı."

"Sözünü ettiğim kız geçen yıl haziranda Grasslawn'daki evinizdeymiş."

Sanderfield somurtarak homurdandı.

"Neyse ne, size tek söyleyebileceğim onu anımsamadığım. Ama sanırım matmazelin yanında hizmetçisi yoktu. Yanılıyor olmalısınız."

Hercule Poirot başım salladı. Çünkü yanılmadığını biliyordu.

Marie Hellin kısa bir süre, küçük zeki gözleriyle Poirot'yu süzdükten sonra yeniden uzaklara baktı. Yumuşak, dingin bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Çok iyi anımsıyorum, mösyö. Madam Samoushenka'nın yanında çalışmaya haziran ayının son haftasında başladım. Benden önceki hizmetçi birdenbire işten ayrılmış."

"Sizden önceki hizmetçinin işten neden ayrıldığını biliyor musunuz?"

"Aniden ayrılmış, tek bildiğim bu! Hastalık nedeniyle olabilir ya da bunun gibi bir şey. Madam bir şey söylemedi."

"Hanımınız zor biri miydi?"

Kız omuzlarını silkti.

"Ruhsal durumu çok çabuk değişirdi. Bir bakarsınız ağlar, sonra birden kahkahalarla gülerdi. Bazen hiçbir şey yemez içmez, konuşmaz, tam anlamıyla depresyona girerdi. Ama sonra birden inanılmaz neşeli olurdu. Bu dansçılar genelde böyledirler. Yaradılışlarında var."

"Ya Sir George?"

Kız birden doğruldu. Gözlerinde hiç de hoş olmayan bir panltı belirdi.

"Ah, Sir George Sanderfield mi? Asıl onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsunuz, değil mi? Diğeri yalnızca bir bahaneydi, öyle değil mi? Sir Sanderfield hakkında öyle ilginç öyküler anlatabilirim ki!..."

Poirot kızın sözünü keserek, "Buna ihtiyacım yok," dedi.

Kız ağzı açık bakakalmıştı. Gözlerinde öfke pırıltıları vardı.

"Alexis Pavlovitch, sizin her zaman her şeyi bildiğinizi düşünmüşümdür."

Hercule Poirot bu sözleri en pohpohlayıcı ses tonuyla söylemişti.

Hercule'ün bu üçüncü görevinin beklediğinden çok daha fazla yolculuk ve görüşme gerektirdiğini düşünüyordu. Bu basit kayıp oda hizmetçisi olayı, şimdiye kadar uğraştığı en uzun soluklu ve zor sorunlardan biri olacağa benziyordu. İncelediği her kanıt elinde

kalıyordu, bir çıkmaza girmişti. İşte bu nedenle o akşam Paris'teki Samovar Restoranı'na gelmişti. Buranın sahibi olan Kont Alexis Pavlovitch sanat dünyasında olan bütün her şeyden haberdar olmakla övünürdü.

O anda bu sözleri işitirken kendinden emin, gururla başını sallıyordu.

"Evet evet, dostum, ben her şeyi bilirim, daima! Bana onun nereye gittiğini mi soruyordun? Tatlı küçük Samoushenka, muhteşem bir dansçı! Gerçekten başkaydı, şirin şey!" Parmak uçlarını öptü. "Çok tutkulu ve coşkulu dans ederdi. Çok daha ilerilere gidebilirdi; günümüzün Premiere başbalerini bile olabilirdi; ama sonra birden bitti, dünyanın ötesine gitti -yok oldu- ah yakında, çok yakında unutulur gider."

Poirot, "Peki ama şimdi nerede?" diye sordu.

"İsviçre'de. Vagrayles Alpes'te. Sürekli öksürüp, kilo kaybedenlerin gittikleri o yerde. Ölecek, evet yakında ölecek. O kaderci biri. Kesinlikle ölecek."

Poirot bu trajik havayı bozmak için hafifçe öksürdü. Onun istediği şey bilgiydi.

"Acaba onun Nita Valetta adındaki oda hizmetçisini de anımsıyor musun?"

"Valetta?... Valetta?... Evet, bir defasında bir oda hizmetçisini görmüştüm; Katrina'yı Londra'ya gitmek için istasyona götürdüğümde. Pisalı bir İtalyan'dı değil mi? Evet, eminim, o Pisa'dan gelen bir İtalyan'dı."

Hercule Poirot inledi.

"Bu durumda Pisa'ya da gitmem gerekecek."

Hercule Poirot, Pisa'daki Campo Santo Mezarlığı'na gitmiş, karşısındaki mezar taşına bakıyordu.

Araştırması işte tam bu noktada son bulmuştu, bu ufak toprak tümseğin karşısında. Bu tümseğin altında; genç bir İngiliz teknisyenin kalbini titreten, ruhunu esir alan canlı, neşeli kız yatıyordu.

Ani, tuhaf bir aşk öyküsü için belki de en iyi sondu bu! Şimdi bu durumda kız belki de sonsuza dek genç adamın zihninde, o haziran öğleden sonrasının büyülü birkaç saatindeki hoş bir anı olarak kalacaktı. Böylece farklı milliyetlerin ve geleneklerin çatışması, hayal kırıklığının acısı, bütün bunlar sonsuza kadar ortadan kalkmış oluyordu.

Poirot üzüntüyle başını salladı. Valetta'nın ailesiyle yaptığı konuşmayı düşündü. Geniş, köylü yüzlü annesiyle, dertten kamburlaşmış babası ve esmer, ince dudaklı kız kardeşiyle konuştuklarını.

"Birden oldu, senyör, birdenbire. Gerçi yıllardır arada bir ağrıları olduğundan yakınırdı, ama... Doktor başka şansımız olmadığını söyledi, acilen apandisit ameliyatına alınması gerekiyordu. Onu hemen ameliyata aldılar ve sonra... Evet evet, aldığı narkoz yüzünden öldü, ameliyat sonrası bir daha uyanamadı."

Annesi de burnunu çekerek anlatmıştı.

"Bianca çok akıllı bir kızdı. Bu kadar genç ölmesi korkunç bir şey..."

Hercule Poirot kendi kendine mırıldandı.

"Genç öldü..."

Kendisine yardımcı olması için yalvaran genç adama iletmesi gereken mesaj buydu.

"Ona artık ulaşman mümkün değil, dostum. O öldü."

Araştırması burada son bulmuştu; bu eğri kulenin mavi gökyüzüne doğru uzandığı ve ilk çiçeklerin yaklaşan yaşam ve coşku dolu mevsimi müjdelercesine beyaz ve açık san parıldadıktan bu yerde.

Bu sonuca isyan etmek istemesinin, kabullenememesinin nedeni ilkbahar havasının insanın içinde uyandırdığı kıpırtı mıydı, yoksa başka bir şey mi vardı? Zihninin derinlerine bir şey -bir söz- bir isim takılmıştı? Bu çok temiz bir son değil miydi, çok açık ve belirgin?

Hercule Poirot iç çekti. Her olasılığa karşın bir yolculuk daha yapmalıydı. Vagray les Alpes'e gitmeliydi.

Burası gerçekten de dünyanın bir ucu, diye düşündü Poirot. Bu kar yığınları, bu buzdan duvarlar... Her birinde kendilerini bekleyen sinsi ölüme karşı savaş veren çaresiz insanoğlunun yattığı dağınık kulübeler...

Nihayet Katrina Samoushenka'ya ulaşmıştı. Onu, çökmüş yanaklarının üzerinde parlak kırmızı iki leke, bir deri bir kemik elleriyle orada öylesine yatarken görmek Poirot'nun zihninde bir anının canlanmasına neden oldu. Onun adını anımsamamıştı, ama

dans ederken izlemişti ve öylesine büyülenip, dünyadan kopmuştu ki, bir an bunun bir sanat gösterisi olduğunu bile unutmuştu.

Michael Novgin'i de anımsıyordu; Ambrose Vandel'in dehasıyla yaratılmış olağanüstü ve fantastik ormanda hoplayıp sıçrayan avcıyı... Ve sürekli kaçan, hep kovalanan, arzu duyulan olağanüstü güzellikteki, uçan dişi geyiği de anımsıyordu; altın boynuzlarını, parlak bronz toynakları olan yaratığı. Ve ölüm sahnesini de anımsıyordu, güzeller güzelinin vurulup yere yığılmasını ve Michael Novgin'in kollarının arasında ölü geyikle şaşkın ve çılgına dönmüş bir haldeki duruşunu.

Katrina Samoushenka onu merakla süzüyordu.

"Sizle daha önce hiç karşılaşmamıştık, değil mi?" diye sordu. "Benden ne istiyorsunuz?"

Hercule Poirot hafifçe eğildi.

"'Birincisi madam, sizi üstün sanatınız için kutlamak isterim ve bana yaşattığınız güzelliklerle dolu o gece için tekrar tekrar teşekkür etmek."

Kadın hafifçe gülümsedi.

"Ama burada bulunmamın asıl nedeni iş. Bir süredir sizin oda hizmetçiliğinizi yapmış olan genç bir kızın peşindeyim, adı Nita?"

"Nita mı?"

Kadın, Poirot'ya bakıyordu. Gözleri büyümüştü ve korku doluydu.

"Nita hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bunu size anlatacağım." Poirot, kadına arabasının anza yaptığı geceden ve kasketini ellerinin arasında ezip büzerek, mahcubiyet içinde aşk nedeniyle çektiği acıyı anlatan Ted Williamson'dan söz etti. Kadın onu ilgiyle dinliyordu. Dedektif sözlerini bitirince, Katrina, "Çok etkileyici," dedi. "Evet, gerçekten çok duygulandım..."

Hercule Poirot başıyla onayladı.

"Evet," dedi. "Tam bir Arkadia hikâyesi değil mi? Bu kız hakkında bana ne anlatabilirsiniz, madam?"

Katrina Samoushenka derin bir nefes aldı.

"Bir oda hizmetçim vardı, Juanita. Güzeldi, neşeliydi ve biraz gamsızdı. Tarın'nın sevdiği kulları gibi o da çok genç öldü."

Poirot bunları daha önce de duymuştu, geri dönülmesi olanaksız sözlerdi. İşte şimdi onları yine duyuyordu ve yine direniyordu.

"Öldü mü?"

"Evet, öldü."

Hercule Poirot kısa bir süre sustuktan sonra sordu.

"Burada tam olarak anlayamadığım bir şey var. Sir George Sanderfıeld'e de bu hizmetçi kızı sordum ama tedirgin olduğunu hissettim. Acaba bunun nedeni neydi?"

Dansçı yüzünü ekşitti.

"Oda hizmetçimi sorunca, Marie'yi düşünmüş olmalı, Juanita yanımdan ayrıldıktan sonra gelen kızı. Kız onu tehdit ediyordu,

sanırım hakkında bir şey öğrenmişti. İğrenç biriydi, fazlasıyla meraklı, sürekli mektupları açıp okur, çekmeceleri karıştırırdı."

Poirot mırıldandı.

"Öyleyse bu durumu açıklıyor."

Yine kısa bir süre sustuktan sonra ısrarla sordu.

"Juanita'nın soyadı Valetta idi ve Pisa'da apandisit ameliyatı olurken öldü, değil mi?"

Dansçının başıyla onaylamadan önce bir an tereddüt ettiği Poirot'nun gözünden kaçmamıştı.

"Evet, bu doğru..."

Poirot ısrarla konunun üzerine gitti.

"Yalnız küçük bir ayrıntı var: İnsanlar ondan Juanita değil Bianca olarak bahsediyorlar."

Katrina ince omuzlarını silkti.

"Bianca ya da Juanita, ne fark eder ki? Sanırım gerçek adı Bianca'ydı ama Juanita ismini daha romantik buluyor ve kendisine böyle hitap edilmesini istiyordu."

"Siz öyle mi olduğunu düşünüyorsunuz?" Poirot konuşmasına ara verdi ve neden sonra tamamen değişik bir tonda ekledi. "Bence bunun çok farklı bir açıklaması var."

"Ne gibi?"

"Ted Williamson'un gördüğü kızın altın yele olarak tanımladığı saçları vardı."

Biraz daha eğildi. Parmakları hafifçe Katrina'nın parlak altın saçlarının dalgalarına değiyordu.

"Altın yele ya da altın boynuzlar? Bu insanın bakış açısına göre, sizi şeytan ya da melek olarak tanımlayabileceği bir şey! Aslında her ikisi de olabilirsiniz. Yoksa bunlar yalnızca acı çeken bir dişi geyiğin boynuzları mı?"

Katrina mırıldandı.

"Acı çeken geyik..." Ve sesindeki umutsuzluk, çaresizlik net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Bütün bu araştırma boyunca sadece, Ted Williamson'un tarif ettiği kızın fiziksel görünümü aklımı kurcaladı, bu bana bir şeyler çağnştırıyordu; bu şey sizdiniz, parlak bronz toynaklarla ormanda dans eden dişi geyik, yani siz!... Ne düşündüğümü size anlatmama izin verir misiniz matmazel? Sanırım bütün bunlar, yanınızda oda hizmetçiniz olmadan Grasslawn'a gittiğiniz bir hafta sonunda oldu; Bianca Valetta, italya'ya dönmüştü ve siz henüz yeni bir hizmetçi işe almamıştınız. Bu arada hastalığınızın sizi içten içe kemirdiğinin de farkındaydınız, bu yüzden diğerleri nehirde gezintiye çıktıklarında siz evde kaldınız. Kapı çalındı, kapıyı açtınız ve karşınızda onu gördünüz; size karşınızda ne gördüğünüzü söyleyebilir miyim? Gördüğünüz bir çocuk kadar saf ve Yunanlı bir tanrı kadar yakışıklı genç bir adamdı. Ve siz ona bir kız sundunuz, Juanita değil onun adını kullanan birini ve birkaç saat için onunla birlikte Arkadia'ya gittiniz..."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Katrina boğuk, kısık bir sesle açıkladı.

"Hiç değilse bir tek konuda gerçeği söyledim. Öykü söylediğim gibi son bulacak. Juanita genç ölecek."

"Ah non!" diye bağırdı Hercule Poirot. Yumruğunu masaya indirdi. Sıkıntılı görünüyordu, ama umutsuz değildi.

"Ölüm fikrini aklınızdan çıkarın. Siz de diğerleri gibi yaşamak için mücadele etmelisiniz."

Kadın başını salladı, üzgün ve umutsuzdu.

"Benim için bundan sonrasında nasıl bir yaşam olabilir ki?"

"Tabii ki sahne yaşamı değil, bien entendu (Şüphesiz, elbette.) Ama başka yaşamlar da olabileceğini unutmayın. Bakın matmazel, bana karşı dürüst olun, babanız gerçekten de bir prens, arşidük ya da general miydi?"

Birden güldü.

"Leningrad'da kamyon şoförüydü."

"Çok güzel. Peki, ama neden şimdi taşrada yaşayan genç bir araba tamircisinin eşi olmayasınız? Üstelik Yunan tanrıları kadar yakışıklı. Belki bir gün sizin gibi dans edebilecek çocuklarınız olacak."

Katrina'nın soluğu kesilmişti.

"Bütün bunlar bir hayalden başka bir şey değil."

"Hayır!" dedi Poirot. Kendinden ne kadar emin olduğu açıkça görülüyordu. "Bunun gerçek olacağına inanıyorum."

4. Bölüm

4. Görev: Erymanthian Dağı'nda yaşayan büyük yaban-domuzunu yakalamak

Erymanthian Yabandomuzu'nun yakalanması görevi, Hercule'ün bir önceki görevine benziyordu. Hedef olan hayvanı canlı olarak yakalaması gerekiyordu.

Erymanthian Dağında ve civar köylerdeki insanlar arasında dehşet saçan ve birçok köy ve tarlaya zarar veren Yaban Domuzu, Hercule'ün en büyük düşmanı olan Hera'nın hizmetinde bir canavardı. Hercule'ün yapması gereken 12 ödevin birçoğunda olduğu gibi bu görevinde de asıl amacı, dünya üzerinde Hera'ya hizmet ederek, onun hakimiyetini burada güçlü kılan faktörleri (yaratıkları) yakalamak veya öldürmek böylece babası Zeus'un hakimiyetini güçlendirmekti..

Erymanthian Dağı yolu üzerinde eski dostu (Yunan mitolojisinde, bedenlerinin üst kısmı insan, alt bölümü at şeklinde olan yaratıklara verilen ad.) Pholus'u ile mağarasında ziyaret eden Hercule, çiğ yenen et yemeği esnasında, Pholus'u Tanrı Dionysius'un ona armağan ettiği özel şarabı açması için ikna eder. Şarabın sulandırılarak içilmesi gerektiğini bilmeyen Pholus, şarabı açarak Hercule'e ikram eder fakat, şarabın keskin kokusu, civardaki tüm centaurları mağara etrafına toplar ve ünlü Chiron'un da dahil olduğu tüm centaurlar bu yemeğe katılırlar.

Sulandırılmadan içilen şarap ile sarhoş olup, kontrolden çıkan centaurlar kavga etmeye başladıklarında, Hercule kendini ve dostu Pholus'u korumak için Hydra kanı içeren zehirli oklarını kullanmak zorunda kalır. Birçok centaur bu oklar sonucunda ölürken, ölümsüz olan Chiron, zehrin verdiği dayanılmaz acı sonucu, ölümsüzlüğünden vazgeçip, Tartaros'ta (cehennem) o an için işkence görmekte olan Prometheus ile yer değişmeye razı olur.

Bu esnada, dışarıda ölmekte centaur'ların yanına çıkan Pholus bu kadar etkili bir savunma sağlayan Hercule'ün oklarından birini incelerken, elinden oku düşürür ve ayağına saplanan ok ile oracıkta aniden ölür. Bu olayın ardından Hercule, Chiron'un ona verdiği tavsiye ile Yaban Domuzunu, kış ortasında karın kalın bir tabaka oluşturduğu alana sürekleyerek yakalayıp, Eurystheus'e götürür. Yaban Domuzunu gördüğü zaman, korkup kaçan Eurystheus, domuzu kafes içine kapattırır.

ERYMANTHİAN YABANDOMUZU

Üçüncü görevini tamamlamak için İsviçre'ye gitmek zorunda kalan Hercule Poirot bu fırsattan yararlanarak burada görmek istediği bazı yerleri gezip tanımaya karar verdi. Chamonix'te birkaç güzel gün geçirdikten sonra, iki gün de Montreux'ta kaldı ve bazı arkadaşlarının övgüyle bahsettikleri Andermatt'a geçti. Ancak Andermatt'tan hiç hoşlanmadı. Çünkü burası karlarla kaplı tepelerin arasında kalan bir vadinin uçundaydı. Bir nedenden Poirot burada nefes alamadığı gibi bir hisse kapılmıştı.

"Burada kalmam olanaksız," dedi Poirot kendi kendine. Tam o anda gözü fünikülere çarptı. "Kesinlikle dağa çıkmalıyım."

(Füniküler: Raylı bir taşıma aracıdır. Bir dağ veya tepe gibi eğimli arazide, halatlarla yukarıya çekilerek çalışır. İki ayrı aracın aynı anda kullanımı, vagonların her birini karşı ağırlık olarak etkilemesi prensibi ile çalışır. Taksim-Karaköy arası çalışan Tünel(135 yıllık tarihi ile dünyanın en eski 2. metrosu ünvanı var) ve Taksim-Kabataş Finüküler'i örnektir.)

Fünikülerin önce Les Avines'e, sonra Caurouchet'e ve son olarak da deniz seviyesinden yaklaşık üç bin metre yukarıdaki Rochers Neiges'e gittiğini öğrendi.

Poirot'nun o kadar yükseklere çıkmak gibi bir niyeti yoktu. Les Avines benim için doğru yer, diye düşündü.

Ancak buna karar verirken insan yaşamında şansın çok büyük rol oynadığını hiç hesaba katmamıştı. Biletçi Poirot'nun yanına gelip biletini kontrol etmek istediğinde füniküler henüz hareket etmişti. Adam bileti kontrol edip, birkaç kez deldikten sonra hafifçe eğilerek geri verdi. Poirot o anda biletle birlikte avucuna katlanmış bir kâğıt parçasının bırakıldığını anladı.

Poirot'nun gür kaşları hafifçe kalktı. Hemen ardından da dikkat çekmeyecek şekilde, acele de etmeden kâğıdı açtı. Kâğıtta kurşun kalemle aceleyle karalanmış kısa bir not vardı.

Bu bıyıkları fark etmemek olanaksız (her zaman)! Selamlar, sevgili meslektaşım! Eğer isterseniz bana çok önemli bir yardımda bulunabilirsiniz. Hiç kuşkusuz Salley olayını okumuşsunuzdur. Katil -Marrascaud- çetesinin bazı adamlarıyla dünyanın bir ucu olan Rochers Neiges'te buluşacağını düşünüyoruz.

Tabii ki bu doğru olmayabilir, ama haber kaynağımız oldukça güvenilir; her zaman sadık olmayan, konuşan birileri olur, değil mi? Sizden istediğim gözlerinizi açık tutmanız, sevgili dostum. Orada Müfettiş Drouet ile bağlantı kurun. Kendisi güvenilir, zeki bir adamdır, ama onun yetenekleri tabii ki Poirot'nun parlak zekâsıyla kıyaslanamaz bile. Önemli olan sevgili dostum, Marrascaud'u ele geçirmek, sağ olarak elbette. O normal bir adam değil -vahşi bir yabandomuzu- günümüzün en tehlikeli katillerinden biri. Gözetleniyor olabileceğim için sizinle Andermatt'ta konuşmak istemedim. Sıradan bir turist olduğunuz düşünüldüğü takdirde çok daha rahat hareket edebilirsiniz, iyi avlar! Eski dostunuz Lementeuil.

Hercule Poirot düşünceli bir halde bıyıklarını burdu. Evet, gerçekten de Poirot'nun bıyıkları konusunda yanılgıya düşmek olanaksızdı. Peki, ama bu da neydi şimdi? Gazetelerde L'affaire Salley (Salley dosyası) olarak manşetlere çıkan, Paris'te bir yayımcının soğukkanlı bir şekilde öldürülmesi olayının ayrıntılarını okumuştu. Katilin kimliği teşhis edilmişti. Marrascaud genellikle at yarışlarında etkin olan bir gangster çetesinin üyesiydi. Birçok cinayetin zanlısıydı, ancak bu kez suçlu olduğu kesin olarak saptanmıştı, ama kaçmayı başarmıştı ve Fransa'nın dışında olduğu düşünülüyordu. Avrupa'daki tüm ülkelerin polisleri onu yakalamak üzere alarmdaydılar.

Şimdi ise Marrascaud'un Rochers Neiges'e geleceği söyleniyordu...

Hercule Poirot yavaşça başını salladı. Rochers Neiges çok yukarıdaydı. Orada tek bir otel vardı ve o da vadinin üzerinde asılıymış gibi duran ince uzun kaya çıkıntısının üstüne yapılmıştı, dış dünyayla tek bağlantısı fünikülerdi. Otel haziranda açılıyor, ancak

temmuz ve ağustos aylarında pek konuğu olmuyordu. Giriş çıkışı çok az olan bir yerdi burası, eğer aranan birinin orada olduğu saptanırsa bu kesinlikle tuzağa düştüğü anlamına geliyordu. Bir suç örgütünün böyle bir yeri seçip, burada bulaşabileceği Poirot'ya pek de olası görünmüyordu.

Ama Lementeuil, aldıkları bilginin güvenilir olduğunu söylemişti ve büyük olasılıkla da haklıydı. Hercule Poirot, İsviçre polis şefine saygı duyuyordu. Onun güvenilir ve akıllı biri olduğunu biliyordu.

Marrascaud bilinmeyen bir nedenle bu, gözlerden uzak yere gelmek istiyor.

Hercule Poirot iç çekti. Acımasız bir katilin peşine düşmek, huzur aradığı bir tatil için yaptığı planlara uymuyordu. Oturduğu koltukta aklını çalıştırarak olayları çözmek ona çok daha uygundu. Dağda vahşi bir yabandomuzunu tuzağa düşürmek değil. Vahşi bir yabandomuzu, Lementeuil'un kullandığı terim buydu. Gerçekten tuhaf bir rastlantıydı bu...

Kendi kendine, "Hercule'ün görevlerinden dördüncüsü! Erymanthian Dağı'ndaki yabandomuzu?" diye mırıldandı.

Dikkat çekmeyecek şekilde birlikte yolculuk ettiği kişileri incelemeye koyuldu.

Tam karşısında Amerikalı bir turist oturuyordu. Giysilerinden paltosuna, dost ararcasına etrafa bakınmasından elindeki seyahat rehberine ve hayranlıkla manzarayı izlemesine kadar her şey onun Amerika'nın küçük bir şehrinden, hayatında ilk kez Avrupa'ya gelmiş bir Amerikalı olduğunu açıkça gösteriyordu. Poirot, bir iki dakikaya

kalmaz konuşmaya da başlar, diye düşündü. Yüzündeki konuşma özlemi anlaşılmayacak gibi değildi.

Vagonun diğer tarafında ise kalkık burunlu, gri saçlı, şık, zarif görünümlü ince, uzun bir adam elindeki Almanca kitabı okuyordu. Adamın güçlü, kıvrak parmakları müzisyen ya da operatör olduğunu gösteriyordu.

Uzak köşede ise birbirine benzeyen üç adam oturuyordu. Hepsinin de "O" şeklinde bacakları vardı ve bir şekilde atçılıkla ilgilendikleri anlaşılıyordu. Kâğıt oynuyorlardı. Birazdan belki de dördüncü bir kişiyi, bir yabancıyı oyuna katılmaya davet edeceklerdi. Yabancı başlangıçta kazanacaktı. Sonrasındaysa şans yön değiştirecekti. Bu üç adamda bir tuhaflık yoktu. Tek tuhaf olan orada olmalarıydı.

Küçük bir şehrin hipodromundaki at yarışına giden bir banliyö treninde ya da ikinci sınıf bir gemide olsalar bu kadar dikkat çekmezlerdi. Ama hayır, dağa çıkan yarı boş bir fünikülere yakıştıkları söylenemezdi.

Vagonda bir kişi daha vardı; bir bayan! İnce uzun ve esmerdi. Tüm duygularını ifade edebileceği kadar güzel bir yüzü vardı, ama ne yazık ki bu yüz sanki donmuşçasına ifadesizdi. Kimseye bakmıyordu, gözlerini aşağıdaki vadiye dikmişti. O anda Poirot'nun beklediği gibi Amerikalı konuşmaya başladı. Adının Schwartz olduğunu söyledi. Bu Avrupa'yı ilk ziyaretiydi. Manzaranın muhteşem olduğunu, Chillon Kalesi'nden çok etkilendiğini söylüyordu. Paris'i beklediği gibi bulmamıştı -abartılıyordu- Folies Bergeres'e, Louvre'a ve Notre Dame Kilisesi'ne gitmişti ve hiçbir kafe ya da restoranda hot caz çalınmadığını fark etmişti. Champ Elysees hoşuna gitmişti ve özellikle spotlarla aydınlatılan havuzları çok beğenmişti.

Les Avines ya da Caurouchet'te inen olmadı. Fünikülerdeki herkesin Rochers Neiges'e gittiği belliydi. Bay Schwartz kendi nedenini açıkladı. Karlı dağların tepelerine çıkmak istiyordu. Üç bin metre hiç fena sayılmazdı, bu yükseklikte yumurta pişirmenin bile zor olduğunu duymuştu.

Bay Schwartz tüm içtenliği ve samimiyetiyle vagonun diğer tarafındaki gri saçlı adamı konuşturmaya çalışsa da adam onu okuma gözlüklerinin üzerinden soğuk bakışlarla süzdükten sonra yeniden kitabını okumaya başlamıştı. Bay Schwartz bundan sonra esmer bayana yer değiştirmeyi önerdi. Bulunduğu yerden manzaranın daha iyi göründüğünü ileri sürdü.

Kadının İngilizce anlayıp anlamadığı bile belli olmadı. Başını salladı ve paltosunun kürk yakasına biraz daha gömüldü.

Bay Schwartz, Poirot'ya dönerek mırıldandı.

"Yanında eşyalarıyla ilgilenecek biri olmayan bir bayanın tek başına yolculuk ettiğini görmek insana tuhaf geliyor. Kadınların yolculuklarda bir sürü şeye gereksinimleri olur."

Hercule Poirot, Avrupa'da rastladığı Amerikalı kadınları anımsayarak ona hak verdi. Bay Schwartz iç çekti. Dünyayı samimiyetsiz buluyordu. Kahverengi gözleriyle biraz dostluk etmekten ne çıkar ki, der gibiydi.

Dünyanın bu uzak, ıssız, daha doğrusu tepesindeki bir otelde frak ve markalı rugan ayakkabılar giymiş bir otel müdürü tarafından karşılanmak ilginç, hatta komikti. Otel müdürü iriyarı, yakışıklı, kendinden emin, otoriter görünümlü biriydi. Sürekli savunma halindeydi. Sezonu yeni açmışlardı ve sıcak su sistemi

çalışmıyordu... işler ancak yoluna girmekteydi... elbette konuklarını rahat ettirmek için elinden geleni yapacaktı... henüz yeterli personel yoktu... beklemediği kadar çok konuk karşısında sersemlemişti...

Bütün bunları mesleğine yakışır bir nezaketle ifade etmesine rağmen Poirot bu nezaket gösterilerinin gerisinde derin bir endişe seziyordu. Bu adam görünürdeki tüm rahat davranışlarına rağmen aslında hiç rahat değildi. Bir nedenle endişeliydi.

Öğlen yemeği vadiye bakan uzun bir salonda verildi. Gustave adlı tek garson çevik ve becerikliydi. Sürekli olarak oradan oraya koşuşturuyor, konuklara yemek seçiminde yardımcı oluyor, şarap listesinden önerilerde bulunuyordu. Atçılıkla ilgili olan üç adam aynı masada oturuyorlardı. Gülüyor ve Fransızca konuşuyorlardı ve sesleri giderek yükseliyordu.

"Sevgili ihtiyar Joseph! Küçük Denise'den ne haber, mon dieux! (Dostum, canım.) Auteuil'de tüm paramızı kaybettiğimiz o lanet beygiri anımsıyor musun?"

Her şey çok içten görünüyordu, ne var ki bulundukları ortamla çelişiyordu. Güzel yüzlü kadın köşedeki masada tek başına oturuyordu. Kimseye bakmıyordu. Daha sonraları Poirot lobide otururken otel müdürü yanına gelerek anlatmaya başladı. Mösyö oteli eleştirmemeliydi. Henüz sezona girmemişlerdi. Normalde buraya temmuzun sonuna kadar kimse gelmezdi. Mösyö orada yalnız oturan bayanı fark etmiş miydi? Kendisi buraya her yıl bu zamanlarda geliyordu. Üç yıl önce kocasını dağa tırmanırken kazada kaybetmişti. Çok üzülmüştü ve hâlâ yastaydı. Birbirlerine çok bağlıydılar. Biraz huzur bulmak için her yıl sezon başlamadan buraya geliyordu. Bu onun için bir tür hac yolculuğu gibiydi. Diğer tarafta

oturan ise ünlü bir doktordu, Viy-na'dan Doktor Kari Lutz. Söylediğine göre buraya sessiz bir tatil ve huzur için gelmişti.

"Buranın huzurlu olduğu kesin, evet," diye onayladı Poirot. "Peki ya oradaki ces Messieurs? Hani atçılıkla ilgili şu üç adam. Onların da mı huzur aradıklarını düşünüyorsunuz?"

Otel müdürü omuzlarını silkti. Gözlerinde yine aynı endişeli bakış belirmişti. Sadece kaçamak bir yanıt verdi.

"Onlar turist, bu gibiler sürekli yeni maceralar peşinde koşarlar... Bu yükseklik bile onlar için yeni hoş bir deneyim olabilir."

Bu doğru değil, diye düşünüyordu Poirot, bu hiç de hoş bir duygu değil. Daha şimdiden kalbinin daha hızlı çarptığının farkındaydı. İster istemez aklına çocukluğunda duyduğu bir mısra geldi.

Dünyanın çok üstünde yukarılarda, gökyüzünde bir çay tepsisi gibi.

O sırada Schwartz da lobiye geldi. Poirot'yu görünce gözleri parladı. Hemen yanına geldi.

"Şu doktorla konuştum. Biraz İngilizcesi var. Kendisi Yahudi, zamanında Naziler tarafından Avusturya'dan sürülmüş. Bu adamlar deli olmalı! Bu Doktor Lutz çok ünlü biri, sanırım ruh hastalıkları uzmanı, psikanalist, bunun gibi bir şey işte."

O anda gözleri pencereden amansız dağları seyreden uzun, ince kadına takıldı. Sesini alçalttı.

"Onun adını garsondan öğrendim. Madam Grandier. Kocası dağa tırmanırken ölmüş. Buraya gelme nedeni buymuş. Onun dikkatini

başka yönlere çekmek için bir şeyler yapmalıyız, öyle değil mi?"

Poirot, "Yerinizde olsaydım böyle bir şeye girişmezdim," dedi.

Ne var ki Bay Schwartz'in samimiyeti dizginlenemiyordu.

Poirot onun yaklaşma girişimini ve acımasızca geri çevrilmesini izledi. Kadınla ikisi bir an için ışıkta iki siluet görünümünde yan yana durmuşlardı. Kadın, Schwartz'dan uzundu. Başını geriye atmıştı, yüz ifadesi sert ve iticiydi.

Kadının ne dediğini duyamamıştı, ama Schwartz geri döndüğünde çökmüş görünüyordu.

"Yapacak bir şey yok," dedi ve fısıldayarak ekledi. "Hepimiz insan olduğumuza göre aslında birbirimize yakın olmamamız için hiçbir neden göremiyorum. Sizce de öyle değil mi? Bay... aslında halen sizin adınızı bilmiyorum."

"Adım," dedi Poirot. "Poirier." Ve ekledi. "Lyon'dan ipek tüccarı."

"Size kartımı vermek isterim, Bay Poirier, eğer bir gün yolunuz Fountain Springs'e düşerse, sizi misafir etmekten mutluluk duyacağımdan emin olabilirsiniz."

Poirot kartı aldı, cebine koydu ve, "Maalesef şu anda yanımda kartım yok," dedi.

O akşam yatmaya gittiğinde Poirot, Lementeuil'in mektubunu yeniden dikkatle okudu. Sonra da katlayarak portföyüne yerleştirdi. Yatağa girerken kendi kendine söyleniyordu.

"İlginç, acaba..."

Ertesi sabah Gustave, Poirot'nun kahvesiyle poğaçasını odasına getirdi. Kahve konusunda üzüntülerini belirtti.

"Mösyönün bu yükseklikte kahveyi alıştığınız sıcaklıkta servis etmenin olanaksızlığını anlayışla karşılayacağını umarım. Maalesef çok çabuk kaynıyor."

Poirot mırıldanarak, "İnsanoğlu doğanın bu kaprislerini anlayışla karşılamak zorunda," dedi.

Gustave mırıldandı.

"Mösyö bir filozof."

Kapıya gitti ancak odadan çıkmak yerine, kısaca dışarıya bir göz attı ve yeniden kapıyı kapayarak yatağına döndü.

"Bay Hercule Poirot? Ben Drouet, polis şefi."

"Ah," dedi Poirot. "Ben de bundan kuşkulanmıştım."

Drouet sesini alçalttı.

"Mösyö Poirot, çok üzücü bir şey oldu. Bir füniküler kazası."

"Kaza mı?" Poirot doğruldu. "Nasıl bir kaza?"

"Yaralanan yok. Kaza gece oldu. Belki de doğal nedenlerle olmuştur, kaya parçalarını da beraberinde sürükleyen bir çığ yüzünden olmuş olabilir. Ama birilerinin de yapmış olması mümkün. Hiç kimse bilmiyor. Ama sonuç olarak tamir edilmesi birkaç gün sürecek ve bu süre içinde bizler burada dünyayla ilgimiz tamamen kesilmiş bir halde kalacağız. Mevsimin henüz başında, karlar henüz erimemişken, aşağıdaki vadiyle bağlantı sağlamak olanaksız."

Hercule Poirot kalkıp yatağında oturdu. Yumuşak bir tonda, "İşte bu çok ilginç!" dedi.

Müfettiş başıyla onayladı.

"Evet. Bu da aldığımız bilginin doğru olduğunu gösteriyor. Marrascaud'un gerçekten de burada bir randevusu var ve bu randevuda rahatsız edilmemek için önlemlerini aldı."

Hercule Poirot sabırsızlıkla bağırdı.

"Ama bu olacak şey değil!"

"Doğru, size hak veriyorum." Drouet ellerini çaresizlik içinde kaldırdı. "Akıl alır gibi değil, ama gerçek bu işte! Bakın bu Marrascaud acayip bir insan. Bence," dedi başını sallayarak. "Bence o bir deli."

Poirot, "Deli ve katil," dedi.

Drouet yorumsuz ekledi.

"Durumun hiç hoş olmadığını kabul ediyorum."

Poirot daha sakin konuşmaya başladı.

"Ama eğer Marrascaud'un gerçekten de burada, dünyanın zirvesindeki bu karlı yamaçta bir randevusu varsa, uygar dünyayla bağlantımızın kesilmiş olduğunu da dikkate alarak Marrascaud' un zaten burada olduğu sonucuna varabiliriz."

Drouet yavaşça, "Biliyorum," dedi.

İki adam da bir ya da iki dakika kadar sustu sonra Poirot, "Doktor Lutz? Marrascaud o olabilir mi?" diye sordu.

Drouet başını salladı.

"Sanmıyorum -gerçekten de Doktor Lutz diye biri var- fotoğrafını gazetelerde gördüm; saygın, ünlü, aydın bir kişi. Bu adam da fotoğraflardakine çok benziyor."

Poirot mırıldandı.

"Eğer Marrascaud kılık değiştirmekte ustaysa rahatlıkla herkesin yerine geçebilir ve rolünü oynayabilir."

"Evet, ama acaba öyle mi? Onun kimlik değiştirme konusunda uzman olduğuna ilişkin hiçbir şey duymadım. O sinsi ve kurnaz bir yılan olmaktan çok uzak. Vahşi bir yabandomuzu o; yırtıcı, korkunç, azgın, öfkelenince gözü dönen bir domuz."

Poirot, "Hep aynı şey..." dedi.

Drouet hemen onayladı.

"Ah evet, o bir kanun kaçağı. Elbette kılık değiştirmek zorunda. Dolayısıyla da -hatta buna mecbur- farklı bir kimlikle karşımıza çıkacaktır."

"Elinizde tasviri ya da robot resmi var mı?"

Diğer adam omuzlarını silkti.

"Taslak resmi, fotoğrafı ve tasviri bana bugün gönderilecekti. Tek bildiğim adamın yaklaşık olarak otuz yaşlarında, orta boylu ve esmer olduğu. Belirgin bir özelliği yok."

Poirot omuzlarını silkti.

"Bu tanım herkese uyabilir. Amerikalı Schwartz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ben de size aynı şeyi soracaktım. Onunla konuştunuz. Sanırım siz uzunca bir süre Amerikalıların ve İngilizlerin arasında bulundunuz. İlk bakışta normal bir Amerikalı turist gibi görünüyor. Pasaportunda bir sorun yok.

Ancak gelmek için burayı seçmiş olması tuhaf, ama Amerikalıların nereye gidecekleri de pek kestirilemiyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Hercule Poirot çaresizlik içinde başını salladı.

"Yüzeysel olarak zararsız ancak biraz fazla samimi bir tip gibi görünüyor. Can sıkıcı, hatta rahatsız edici olabilir ama onu tehlikeli olarak nitelendirmek çok zor." Ve ekledi. "Peki, ama burada üç konuk daha var."

Müfettiş başıyla onayladı, heyecanlanmıştı.

"Evet, onlar tam da aradığımız tipler. Onların yani o üç adamın Marrascaud'un çetesinden olduğuna bahse girerim. Ne zaman görsem at yarışlarından bahsediyorlar. Hatta onlardan biri Marrascaud bile olabilir."

Hercule Poirot, üç adamın tiplerini gözünde canlandırdı.

Biri geniş yüzlü, çıkık alınlı ve sarkık yanaklıydı, tam bir hayvan yüzü. Bir diğeri ise sıska ve kemikli bir tipti, sert yüz hatları ve soğuk

bakışlı gözleri vardı. Üçüncü adamsa yuvarlak, etli yüzlü, hafiften züppe biriydi.

Evet, bu üçünden biri rahatlıkla Marrascaud olabilirdi, ama eğer öyleyse, doğal olarak şunu sormak gerekiyordu: Nedeni Neden Marrascaud, çetesinden iki kişiyle birlikte dağa çıkıp, bir fare kapanma kıstırılmayı göze almıştı? Buluşacaklarsa hiç kuşkusuz çok daha güvenli ve bu denli fantastik olmayan bir yer seçebilirlerdi; bir kafe, bir tren istasyonu, kalabalık bir sinema, park... kısacası, çok sayıda insanın geldiği, çok daha az dikkat çekecekleri bir yer. Karlı bir dağın tepesi değil!

Bu konuyu Müfettiş Drouet'e açarak fikir almak istedi. Müfettiş de aynı fikirdeydi.

"Elbette, bu çok tuhaf, ayrıca anlamsız da."

"Eğer bu bir randevu ise neden birlikte yolculuk etsinler ki? Evet, bu gerçekten anlamsız."

Drouet endişeli bir ifadeyle, "O zaman bir diğer varsayım üzerinde durmamızda yarar var," dedi. "Bu üç adam Marrascaud'un çetesinin elemanları ve buraya Marrascaud ile buluşmaya geldiler. Peki, o zaman Marrascaud kim?"

Poirot, "Oteldeki personel hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Drouet omuz silkti.

"Üzerinde konuşmaya değecek bir personel yok. Yemekleri pişiren yaşlı bir kadın ve kocası, sanırım yaklaşık elli yıldır buradalar. Sonra benim yerine geçtiğim bir garson var, hepsi o kadar."

Poirot sordu.

"Otel müdürü kim olduğunuzu biliyor, değil mi?"

"Elbette. Onun işbirliğine ihtiyacım vardı."

"Onun endişeli hali dikkatinizi çekti mi?"

Aynı şeyi Drouet de düşünmüş olmalıydı.

"Evet, bu doğru."

"Tabii bu, yalnızca polisle çalışmanın endişesi de olabilir."

"Ama siz bundan daha fazlasının da olabileceğini düşünüyorsunuz, değil mi? Onun bir şeyler bilebileceğini?"

"Bana öyle gelmiş olabilir."

Drouet alnını kırıştırdı.

"Acaba..."

Sustu ve kısa bir aradan sonra ekledi.

"Biri ondan bunu öğrenebilir mi?"

Poirot kuşkuyla kafasını salladı.

"Bence bu kuşkularımızdan onun haberi olmaması daha iyi. Onu gözaltında tutun, bu yeter."

Drouet başıyla onayladı. Sonra kapıya döndü.

"Bu konuda hiçbir düşünceniz yok mu Mösyö Poirot? Ben... ben sizin ününüzü biliyorum. Burada, bu ülkede de çok iyi tanınıyorsunuz."

Poirot'nun aklı karışmıştı.

"Şu an için hiçbir tahminde bulunamam. Aklımı asıl kurcalayan burada buluşmanın nedeni. Aslına bakarsanız genel anlamda bir randevuya neden gerek duyulduğu?"

"Para," dedi Drouet kısaca.

"Yani zavallı Salley, öldürülmesinin dışında bir de soyulmuş muydu?"

"Evet, üzerindeki çok büyük miktardaki para ortadan kayboldu."

"Yani sizce bu randevu parayı paylaşmak için mi?"

"Olmayacak şey değil. Yakın bir olasılık."

Poirot tatmin olmamışçasına başını salladı.

"Evet, ama neden burada?" Yavaşça devam etti. "Burası suçluların buluşmak için seçebilecekleri en kötü yer. Ama bir kadınla gözlerden uzak bir noktada buluşmak isteyen biri için..."

Drouet heyecanla bir adım geri attı ve merakla sordu.

"Yani sizce..."

"Madam Grandier'in çok güzel bir kadın olduğunu düşünüyorum," dedi Poirot. "Biri onun uğruna rahatlıkla üç bin metre yukarılara çıkmayı göze alabilir, yani kadın bunu isterse."

Drouet, "Biliyor musunuz, bu çok ilginç," diye fısıldadı. "Asla onunla bu olay arasında bir bağlantı kurmak aklıma gelmezdi. Yine de onun bu yere uzun yıllardır geldiğini göz önünde tutmalıyız."

Poirot yavaşça mırıldandı.

"Evet, bu yüzden de burada bulunması dikkat çekmeyecekti. Bu Rochers Neiges'in seçilmesi için bir neden olabilirdi, değil mi?"

Drouet heyecanla, "Bu iyi bir fikir, Mösyö Poirot!" diye haykırdı. "Durumu bir de bu açıdan inceleyeceğim."

O gün bir sorun olmadan geçti. Neyse ki otel gıda maddeleri açısından tedarikliydi. Müdür endişeye hiç gerek olmadığını açıkladı. Yeterli stok vardı.

Hercule Poirot, Doktor Kari Lutz ile görüşmeye çalıştıysa da bu isteği geri çevrildi. Doktor psikolojinin profesyonel bir ilgi alanı olduğunu ve bu konuda amatörlerle tartışmaya açık olmadığını belirtti. Bir köşeye oturup bilinçaltına ilişkin kalın Almanca bir kitap okumaya koyuldu ve sık sık da notlar alıp kitaba bir şeyler karaladı.

Hercule Poirot ise dışarı çıkarak amaçsızca mutfakta dolaştı. Orada aksi, somurtkan ve kuşkucu bir ihtiyar olan Jacques ile konuşma fırsatı buldu. Aşçı olan karısı ondan çok daha cana yakındı. Poirot'ya -neyse ki-oldukça büyük bir konserve stoklarının olduğunu söyledi; ama kendisi konserveden pek hoşlanmıyordu. Çok pahalı olmaları bir yana, gıda yönünden pek bir değerleri de olduğuna inanmıyordu. İnsanlar teneke kutulardan beslenmek için yaratılmamışlardı.

Konuşma oteldeki hizmetlilere kadar geldi. Temmuz başında hizmetçi kızlarla birkaç garson daha gelecekti. Ancak şimdilik, üç hafta daha başka kimse olmayacaktı. Zaten insanların çoğu geliyor, öğlen yemeğinin ardından da geri dönüyorlardı. O, Jacques ve bir garson rahatlıkla bu işin altından kalkabilirlerdi.

Poirot, "Gustave gelmeden önce burada bir garson daha vardı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama garson demeye bin şahit isterdi. Beceriksiz ve deneyimsizdi. Kısacası kalitesizdi."

"Gustave onun yerini almadan önce burada ne kadar çalıştı?"

"Yalnızca birkaç gün, en fazla bir hafta. Tabii işten çıkarıldı. Bu bizi hiç şaşırtmadı. Böyle olması gerekiyordu."

Poirot mırıldandı.

"Peki, hiç itiraz etmedi mi?"

"Ah hayır, sessizce ayrılıp gitti. Zaten ne bekleyebilirdi ki? Burası birinci sınıf bir otel. Burada hizmetin de kusursuz olması gerekir."

Poirot başıyla onaylayarak sordu.

"Nereye gitti?"

"Robert mi, onu mu soruyorsunuz?" Kadın omuz silkti. "Hiç kuşkusuz geldiği o garip kafeye."

"Fünikülerle mi gitti?"

Kadın, Poirot'yu kuşkuyla süzdü.

"Elbette mösyö. Buradan gitmenin başka bir yolu var mı ki?"

Poirot sordu.

"Onun gittiğini gören oldu mu?"

İkisi birden Poirot'ya bakakaldı.

"Ah! Onun gibi bir hayvanı geçirmeye giden biri olabileceğini mi sanıyorsunuz yoksa? Onun gibi bir serseri için veda töreni düzenleneceğini? Hayır, herkesin zaten yapacak bir sürü işi var."

"Kesinlikle," dedi Poirot.

Poirot oradan yavaşça ayrıldı ve yürüyerek otel binasını incelemeye koyuldu. Burası çok büyük bir oteldi ve o sırada yalnızca bir tek bölümü açıktı. Diğer bölümlerde ise çok sayıda oda vardı, bunlar sımsıkı kapatılmış ve pencereleri kimsenin giremeyeceği şekilde sürgülenmişti...

Otel binasının köşesinden döndüğünde kâğıt oynayan üç adamdan biriyle neredeyse çarpışacaktı. Bu, dolgun yüzlü, soluk gözlü adamdı. Adam Poirot'yu ifadesiz bakışlarla süzdü. Yalnızca dudakları biraz aralandı ve aynen hain bir atı andıran dişleri göründü.

Poirot onun yanından geçerek yoluna devam etti. Biraz ileride başka biri daha görünüyordu; Madam Grandier'in ince, zarif silueti.

Adımlarını biraz sıklaştırarak ona yaklaştı.

"Fünikülerin arızalanması ne kadar kötü değil mi? Umarım bu sizi çok rahatsız etmemiştir, madam."

Kadın, "Benim için hiç fark etmez," dedi.

Sesi boğuk, tok ve derindi; tipik bir kontralto. Poirot'ya bakmadı. Yan tarafa doğru ilerledi ve küçük bir yan kapıdan otele girdi.

Hercule Poirot erkenden yatmaya gitti ve gece yarısına doğru uyandı.

Birisi kapının kilidini kurcalıyordu. Doğruldu ve ışığı yaktı. Aynı anda kapı açıldı. O üç adam karşısındaydı, kâğıt oynayan üç adam. Poirot onların sarhoş olduklarını düşündü. Yüz ifadelerinden niyetlerinin kötü olduğu anlaşılıyordu. Aptal aptal bakıyorlardı. Poirot, adamların ellerinde bıçakların parladığını fark etti.

Şişman tıknaz adam öne çıktı ve öfke dolu bir sesle bağırdı.

"Bu domuz herif dedektifmiş! Peh!"

Ardından küfürler savurmaya başladılar. Sonra üçü birden yataktaki savunmasız dedektifin üzerine doğru hamle yaptılar.

"Oyalım onu, çocuklar! Deşin onu! Mösyö dedektifin yüzünü iyice benzetelim. Bu akşam ilk olmayacak nasıl olsa!"

Poirot'yu hedef almış, öfke saçarak geliyorlardı, bir yandan bıçakları parlıyordu.

O anda Amerikan aksanlı bir sesle irkildiler.

"Eller yukarı!"

Arkalarını döndüler. Alışılmışın dışında koyu çizgili pijamalarını giymiş Schwartz koridorda, tam kapının eşiğinde duruyordu. Elinde de otomatik bir silah vardı.

"Ellerinizi kaldırın beyler. Usta bir nişancıyımdır."

Tetiğe bastı, birinci kurşun iriyarı adamın kulağını sıyırarak geçti ve pencerenin pervazına saplandı.

O anda üç çift el birden yukarı kalktı.

"Sizden yardım isteyebilir miyim, Mösyö Poirier?"

Hercule Poirot yıldırım hızıyla yataktan fırladı. Parlayan üç bıçağı aldığı gibi başka bir silah daha bulunması olasılığına karşın adamların üzerlerini iyice aradı.

"Haydi, düşün önüme!" diye bağırdı Schwartz. "Koridorda büyük bir dolap var. Penceresi de yok. Tam doğru yer."

Adamları dolaba sokup kilitledi ve Poirot'ya döndü. Sesinden mutluluğu ve heyecanı açıkça anlaşılıyordu.

"İşte haklı olduğum ortaya çıktı. Biliyor musunuz Mösyö Poirier, seyahate çıkarken yanıma tabanca aldığım için Fountain Springs'te bana gülüp, alay edenler olmuştu. 'Nereye gittiğini sanıyorsun?' demişlerdi. 'Ormana mı?' Ama şimdi gülme sırası bende. Şimdiye kadar hiç böylesine iğrenç bir serseri çetesi görmüş müydünüz?"

Poirot, "Sevgili Schwartz," dedi. "Tam zamanında geldiniz. Aynen tiyatro sahnesindeki gibi. Yaşamımı kurtardınız, size minnettarım."

"Önemli değil. Peki, şimdi ne yapacağız? Bu serserileri polise teslim etmemiz gerekir ama bunu yapamayız. Bu zor bir durum. Bence otel müdürüne danışsak iyi olacak."

"Ah, müdür olmaz," dedi Poirot aceleyle. "Bence önce Garson Gustave ile konuşmamızda yarar var, yani gerçek adıyla Müfettiş Drouet ile. Evet, Garson Gustave aslında bir dedektif."

Schwartz şaşıp kalmıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Demek bunu yapmalarının nedeni bu!"

"Neyi yapmalarının?"

"Bu serseri çetesinin listesinde siz ikinci sıradaydınız. Onlar sizden önce de Gustave'ı bıçakladılar."

'We?"

"Benimle gelin. Doktor onunla ilgileniyor."

Drouet en üst katta küçücük bir odada kalıyordu. Ropdöşambrı içindeki doktor ise yaralının yüzünü sarıyordu.

İçeri girdiklerinde başını çevirdi.

"Ah siz misiniz, Bay Schwartz? Ne korkunç bir olay bu! Ne biçim insan bunlar? Caniler! Kasaplar! İnsanlık dışı canavarlar!"

Drouet hareketsiz yatıyor, inliyordu.

Schwartz, "Hayati tehlikesi var mı?" diye sordu.

"Eğer kastettiğiniz buysa yaşayacak. Ama konuşmaması gerekiyor, ayrıca heyecanlanmaması da. Yaralarının pansumanını yaptım, böylece mikrop kapma riski de ortadan kalktı."

Üç adam hep birlikte odadan çıktılar. Schwartz, Poirot'ya, "Gustave'ın polis olduğunu söylemiştiniz, değil mi?" diye sordu.

Hercule Poirot başıyla onayladı.

"Peki, ama Rochers Neiges'te ne arıyordu?"

"Çok tehlikeli bir caniyi izlemekle görevlendirilmişti."

Poirot birkaç kısa sözcükle durumu açıkladı.

Doktor Lutz sordu.

"Marrascaud mu? Onunla ilgili haberleri gazetelerde okumuştum. Aslında onu tanımak isterdim. Onda önemli bir anormallik olduğu kesin! Onun çocukluk yıllarında yaşadıklarını bilmek isterdim."

"Bana gelince," dedi Poirot. "Ben de onun şu anda nerede olduğunu bilmek isterdim."

Schwartz, "Dolaba kilitlediğimiz üç kişiden biri olamaz mı?" diye sordu.

Poirot sıkıntıyla yanıtladı.

"Olabilir, ama ben emin değilim... Bir fikrim var..."

Sustu ve gözlerini halıya dikti.

Bej renkli halının üzerinde koyu kırmızı lekeler vardı.

"Ayak izleri, yanılmıyorsam bunlar kana basmış birinin ayak izleri," dedi. "Ve otelin kullanılmayan kısmından buraya doğru geliyorlar. Gelin, acele etmeliyiz."

Diğerleri onu takip ederek döner bir kapıdan uzun karanlık tozlu bir koridora geçtiler. Köşeyi döndüklerinde ayak izleri hâlâ devam ediyordu. Halıdaki lekeler, yani ayak izleri onları yan açık bir kapıya kadar götürdü.

Poirot kapıyı iterek açtı. Birden kendini tutamayarak çığlık attı. Burası bir yatak odasıydı. Yatak kullanılmıştı ve masada bir yemek tepsisi vardı. Odanın ortasında halının üzerindeyse bir erkek cesedi vardı. Orta boylu adam vahşice, acımasızca bıçaklanmıştı. Kollarında, başında, göğsünde sayısız bıçak yarası vardı, yüzü ise vurularak hamur haline getirilmişti.

Schwartz boğuk bir çığlık atıp, arkasını döndü. Fenalaştığı, kusmak üzere olduğu anlaşılıyordu.

Doktor Lutz ise Almanca bir çığlık attı.

Schwartz titrek bir sesle sordu.

"Bu adam kim? Bilen var mı?"

"Sanırım," dedi Poirot. "Bu beceriksiz olduğu için işten çıkarılan garson, adı Robert olmalı..."

Lutz cesede yaklaştı, eğildi ve parmağıyla bir noktayı işaret etti. Adamın göğsüne bir kâğıt parçası iliştirilmişti. Üzerine de mürekkepli kalemle birkaç satır karalanmıştı.

Adi Marrascaud bundan böyle artık kimseyi öldüremeyecek, arkadaşlarını da soyamayacak.

Schwartz haykırdı:

"Marrascaud mu? Demek bu adam Marrascaud! Peki, ama bu ıssız yere neden geldi? Sonra siz neden onun adının Robert olduğunu söylediniz?"

Poirct açıkladı.

"Buraya garson kılığına girerek gelmişti, aslında her açıdan çok kötü bir garsondu o. Bu yüzden de işine son verildiğinde kimse buna şaşırmadı ya da üzülmedi. Buradan ayrıldı, Aldermatt'taki eski işine döndüğü sanılıyordu. Ama kimse gittiğini görmemişti."

Lutz her zamanki tok, gür sesiyle sordu:

"Peki siz ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Poirot yanıtladı.

"Sanırım otel müdürünün yüzündeki endişeli ifadenin nedeni de buydu. Marrascaud, ona otelin bu kullanılmayan kısmında saklanmak için büyük bir miktar para önermiş olmalı..."

Sonra düşünceli bir ifadeyle ekledi.

"Ama otel müdürü bundan memnun değildi. Oh hayır, o genelde hayatından memnun değil zaten."

"Yani Marrascaud bu kullanılmayan kısımda tek başına kalıyordu ve bunu otel müdüründen başka kimse bilmiyordu, öyle mi?"

"Öyle görünüyor. Bu kesinlikle mümkün, değil mi?"

Doktor Lutz sordu.

"Peki, neden öldürüldü? Onu öldüren kim?"

Schwartz bağırarak anlatmaya başladı.

"Bu çok basit! Çetesiyle birlikte çaldıkları parayı paylaşması gerekiyordu. Ama bunu yapmadı. Onları atlattı. Dünyanın bu kuş uçmaz kervan geçmez yerine bir süre gözlerden uzak kalmak için

geldi. Burada olduğunun kimsenin aklına gelmeyeceğini sanıyordu. Yanılmıştı. Bir şekilde izini buldular." Cesedi ayağının ucuyla elledi. "Ve böylece hesabını kestiler."

Hercule Poirot mırıldandı.

"Evet, bu bizim düşündüğümüz anlamda bir randevu değildi."

Doktor Lutz sinirli bir şekilde, "Bu neden ve niçinler son derece ilginç olabilir," dedi. "Ama beni asıl endişelendiren şu an içinde bulunduğumuz durum. Karşımızda bir ceset var. Ayrıca bakılması gereken bir de hasta, üstelik yanımda da yalnızca kısıtlı miktarda tıbbi malzeme bulunuyor. Dünyayla ilişkimiz kopmuş durumda. Bu böyle daha ne kadar sürebilir?"

Schwartz ekledi:

"Bunun dışında dolaba kilitlediğimiz üç tane de katil var. İşte ben ilginç durum diye buna derim."

Doktor, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Poirot yanıtladı.

"İlk yapacağımız otel müdürünü buraya çağırmak olacak. Para hırsı biraz fazla da olsa o suçlu değil. Aslına bakılırsa korkağın teki. Ona söylediğimiz her şeyi yapacaktır. Sevgili ihtiyar dostum Jacques ve karısı da bize yardım ederler. O üç haydudu yardım gelene dek güvenli bir şekilde gözaltında tutacağımız bir yere koymalıyız. Sanırım Bay Schwartz'm silahı planlarımızı gerçekleştirmemizi sağlayacaktır."

Doktor Lutz sordu:

"Ya ben? Ben ne yapabilirim?"

"Siz doktor," dedi Poirot ciddiyetle. "Hastanız için elinizden geleni yapın. Bizler ise sürekli nöbette olacak ve bekleyeceğiz. Başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Üç gün sonra sabahın erken saatlerinde otelin önünde bir grup adam belirdi.

Onlara coşkuyla kapıyı açan ise Hercule Poirot oldu.

"Hoş geldiniz, mon vieüx. (Eski dostum)"

Polis Şefi Lementeuil, Poirot'nun iki elini birden kavradı.

"Sevgili dostum, sizi nasıl selamlamam gerektiğini bilemiyorum. Öyle derin duygular içindeyim ki! Ne inanılmaz olaylar, ne büyük bir heyecan yaşadınız! Biz ise aşağıda hiçbir şey bilemeden korku ve endişeyle bekledik. Ne telsiz, ne de başka bir iletişim olanağı. Heliograph (Ayna telgrafı; güneşe ayna tutarak haberleşmek.) ile haberleşmek, bu gerçekten de dâhiceydi."

"Hayır, hayır," Poirot alçakgönüllü görünmeye çalışıyordu. "Sonuçta insanoğlu teknolojinin yarar sağlamadığı noktada doğaya dönmek zorunda olduğunun bilincine varıyor. Güneş her zaman gökyüzünde."

Küçük grup otele girdi. Lementeuil hemen sordu:

"Beklenmiyor muyduk?" Gülümsemesinde tuhaf bir acımasızlık seziliyordu.

Poirot da aynı şekilde gülümsedi.

"Tabii ki hayır. Fünikülerin henüz tamir edilemediği düşünülüyor."

Lementeuil coşkuyla, "Bu büyük bir gün," dedi. "Sanırım bu konuda hiç kuşkumuz yok, o gerçekten de Marrascaud, değil mi?"

"Kesinlikle Marrascaud. Benimle gelin."

Merdivenlerden yukarı çıktılar. Bir kapı açıldı ve Schwartz pijamasıyla dışarı çıktı. Poirot'nun yanındaki adamları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sesler duydum da," diye açıkladı. "Şey, neler oluyor? Bütün bunların anlamı ne?"

Hercule Poirot coşkuyla açıkladı.

"Nihayet yardım geldi. Bize eşlik edin mösyö! Bu büyük bir an!"

Ve hızla merdivenlerden çıkmayı sürdürdü.

Schwartz, "Drouet'e mi gidiyorsunuz? Bu arada onun sağlık durumu nasıl?" diye sordu.

"Doktor Lutz dün gece çok daha iyi olduğunu söyledi."

Bu arada Drouet'in oda kapısının önüne gelmişlerdi. Poirot hemen kapıyı açıp seslendi:

"İşte karşınızda vahşi yabandomuzu, beyler! Onu canlı olarak teslim alın ve kaçmamasını sağlayın!"

Yataktaki yüzü sarılı olan adam doğrulmaya çalıştı. Ama polis memurları o hareket bile edemeden onu kollarından kıskıvrak yakalamışlardı.

Schwartz heyecanla bağırdı.

"Ama bu Garson Gustave, yani müfettiş Drouet!"

"Gustave olduğu doğru -evet- ama Drouet değil. Gerçek Drouet birinci garsondu, yani otelin kullanılmayan kısmında tutsak olan ve bana saldırı yapılan akşam Marrascaud tarafından öldürülen Robert."

Poirot kahvaltı sırasında şaşkın Amerikalıya durumu açıklıyordu:

"Bakın, bazı şeyler vardır, bilirsiniz -uzun meslek yaşamınız öğretmiştir size bunları- ilk andan itibaren bilirsiniz. Örneğin bir garsonla dedektif arasındaki farkı bilirsiniz. Gustave garson değildi, bunu ilk başından beri anlamıştım, aynı şekilde onun polis olmadığı da belliydi. Tüm yaşamım polislerin arasında geçti. Dışarıdan birini belki aldatabilirdi, ama polis olan birini asla!"

"Böylece daha en başından ondan kuşkulandım. O akşam getirdiği kahveyi içmedim. Döktüm. Tetikteydim, bilincim yerindeydi. O akşam geç vakit odama biri geldi, odasını araştırdığı adamın uyutulduğunu düşünüyordu, dolayısıyla çok rahattı. Belgelerimi, valizlerimi araştırdı ve cüzdanımdaki katlanmış mektubu buldu, zaten onu bulması için ben bırakmıştım. Ertesi sabah Gustave odama elinde kahveyle geldi. Beni gerçek adımla selamladı ve rolünü çok iyi oynadı. Ama korkuyordu, çünkü polis bir şekilde izini bulmuştu. Saklandığı yer biliniyordu ve bu onun için bir felaketti. Tüm planları altüst olmuştu. Burada kapana kısılmıştı."

"Zaten buraya gelmesi kesinlikle aptallıktı!" dedi Schwartz. "Bunu neden yaptı ki?"

Poirot ciddiyetle yanıtladı.

"Düşündüğünüz kadar aptalca değildi. Bir an önce yaptıracağı bir operasyon için, kimsenin gelip gitmediği, dünyanın bir ucu sayılabilecek bir yere gereksinimi vardı. Burada operasyonu yapacak kişiyle buluşacaktı."

"Kiminle?"

"Doktor Lutz'la."

"Doktor Lutz mu? O da mı haydut?"

"Doktor Lutz gerçekten bir psikiyatr değil, ama bir plastik cerrah dostum, yüz estetiğinde uzmanlaşmış bir operatör. Marrascaud'un onunla burada buluşmak istemesinin nedeni de buydu. Doktor Lutz şimdi yoksul ve ülkesinden de kovuldu. Ona burada birisiyle buluşup, tüm operatörlük becerilerini kullanması için çok büyük bir ücret önerilmiş olmalı. Doktor Lutz aslında yasadışı işlere bulaşacak biri değil, ama bu koşulda gerçeklere gözünü kapamış olmalı. Kim bilir belki buluşacağı kişinin aranan bir suçlu olduğunu tahmin etmişti, ama içinde bulunduğu koşullarda bunu dikkate almadığı kesin. Bakın, başka bir ülkede bir hastaneye gitmeyi göze alamazlardı, bunu anlamalısınız, her yerde aranıyordu. Buraya, dağın tepesine bu mevsimde kimse gelmez, yalnızca burayı görüp hemen dönmek isteyen birkaç aptal turist dışında hiç kimse. Ayrıca müdürün kolayca parayla satın alınabilecek biri olması da burayı amacı için ideal bir yer haline getirmişti.

"Ama daha önce de söylediğim gibi işler tahmin ettiği gibi gitmedi. Marrascaud ihanete uğradı. Onunla burada buluşup, onu koruyacak üç fedaisi henüz gelmemişti, ama Marrascaud hemen harekete geçti.

Garson rolünde buraya gelen polis memurunu etkisiz hale getirip, güvenli bir yere kapattı ve kendisi onun yerine geçti. Çetesi fünikülerin çalışamaz duruma gelmesini sağladı. Yalnızca zamana ihtiyacı vardı. Ertesi akşam Drouet'i öldürdü ve cesedine bir kâğıt iliştirdi. Tek istediği yeniden dünyayla bağlantı kurana dek cesedin Marrascaud olarak gömülmesiydi. Böylece izlenmekten de kurtulmuş olacaktı. Doktor Lutz gecikmeden operasyonu yaptı. Ama birinin mutlaka susturulması gerekiyordu: Hercule Poirot. Böylece çete elemanları da üzerime gönderildi. Size tekrar teşekkürler dostum."

Hercule Poirot minnettarlıkla Schwatz'in önünde eğildi.

Schwartz merak ve heyecanla sordu.

"Yani siz gerçekten Hercule Poirot musunuz?"

"Evet."

"Yani bulunan ceset sizi bir an bile yanıltmadı, öyle mi? Başından beri onun Marrascaud olmadığını biliyordunuz."

"Kesinlikle."

"Bunu neden söylemediniz?"

Hercule Poirot'nun yüz ifadesi birden ciddileşti.

"Çünkü gerçek Marrascaud'u polise teslim edebileceğimden kesinlikle emin olmak istiyordum."

Ve bıyığının altından mırıldandı.

"Erymanthian'ın vahşi yabandomuzunu sağ olarak ele geçireceğimden..."

5. Bölüm

5. Görev: Augeas'ın Ahırlarını bir günde temizlemek

Eski Yunancada "parlak" anlamına gelen Augeas, Helios'un oğludur. Ülkesindeki en büyük ahırlara sahip olan Augeas, ahırlarını hiç temizletmiyormuş.

Hercule'e Augeas 'ın Ahırlarının bir çünde temizlenmesi işinin verilmesinin amacı önceki görevlerden farklıydı. Önceki görevlerini Hercule başarı ile bitirdiği için, halk arasında ünü artıyor; bu durum da onu daha güçlü kılıyordu. Bu sefer, ona ahır temizlemek gibi aşağılayıcı bir iş verilerek halk arasındaki imajı zedelenmek istenmişti. Fakat Hercule, zekice bir plan ile Alpheus ve Peneus ırmaklarının yataklarını deriştirerek ahırları bir günde temizler. Bu işi yapmadan önce Augeas 'tan, eğer işi başarırsa, oradaki hayvanların onda birini kendisine vermesini ister ve söz alır. Ancak Augeas'ın sözünü tutmaması üzerine onu öldürür, daha sonra da kendisine bu mücadele sırasında destek verdiğii için sürgüne gönderilen oğlu Phyleus'un tahta çıkmasını sağlar.

Bu görev sonunda Eurystheus, söz konusu temizleme işini nehirlerin azgın sularının yaptığını söylemiş ve Hercule'ün başarılı olamadığını açıklamıştır.

AUGEAS'IN AHIRLARI

"Durum son derece hassas, Mösyö Poirot."

Hercule Poirot'nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Neredeyse, "Her zaman öyledir zaten," diyecekti.

Bunu yapmak yerine, önemli bir yatak odası sırrını öğreniyormuşcasına ciddi, ilgili bir yüz ifadesiyle dinlemeye başladı.

Sir George Convey ağır ağır ilerleyerek anlatıyordu: hükümetin son derece hassas durumu, halkın çıkarları, kamuoyu, parti dayanışması, yeni birleşmiş bir cephe oluşturmanın gerekliliği, basının gücü, ülkenin refahı...

Hepsi çok doğru ve hoş sözlerdi, ama bir anlam ifade etmiyorlardı. Hercule Poirot, esneme ihtiyacı duyuyor ancak nezaket gereği bunu engelliyordu. Bu hissi parlamento görüşmelerini okuduğu zamanlardan da biliyordu. Ama o zamanlar esnemesini engellemesi gerekmiyordu.

Kendini sabırlı olması gerektiğine şartlandırdı. Bu arada bir yandan da Sir George Conway'e acıyordu. Adamın ona bir şeyler anlatmak istediği açıktı; ama aldığı eğitim yüzünden bir şeyi basitçe ifade edebilmekten yoksun olduğu da açıkça anlaşılıyordu. Sözcükler onun için hep bazı şeyleri gizlemenin yolu olmuştu, açıklamanın değil. Adam belagat konusunda tam bir sanatçıydı, kulağa hoş gelen sözcükleri ard arda sıralıyor, ancak anlamlarına gelince hiçbir şey söylemiyordu.

Sözcükler akıp gitti ve zavallı Sir George'un yüzü kıpkırmızı kesildi. Masanın diğer başında oturan adama göz ucuyla baktı, diğeri hemen karşılık verdi.

Edward Ferrier, "Tamam George. Anlatın ona," dedi.

Hercule Poirot bakışlarını İçişleri Bakan'ından Başbakan'a yöneltti. Edward Ferrier'i çok beğeniyordu, bu ilginin kaynağı seksen iki yaşındaki bir adamın tesadüfen söylediği birkaç sözcüktü. Profesör Fergus MacLeod bir katilin belirlendiği çok önemli bir kimyasal çözümlemenin ardından kısaca politikaya da değinmiş ve ünlü, adeta tapılan başbakan John Hammett'in (şimdiki adıyla Lord Cornworthy) emekliye ayrılmasından sonra damadı Edward Ferrier'den kabineyi kurmasının istendiğini söylemişti. Bir politikacı olarak söz konusu damat oldukça gençti, yaşı ellinin altındaydı. Profesör MacLeod onun hakkında şöyle demişti: "Ferrier bir zamanlar benim öğrencimdi. Güvenilir, akıllı bir adamdır."

Hepsi bu kadardı, ama Hercule Poirot için bunun anlamı çok büyüktü. Eğer MacLeod bir adamın sağlam kişiliği olduğunu söylüyorsa, bu onun karakteri konusunda toplumda ya da basındaki her tür görüşten daha önemliydi. Aslında onun bu yargısı kamuoyunun görüşüyle de uyuşuyordu. Edward Ferrier toplumda da asla, parlak bir lider iyi bir konuşmacı ya da çok eğitimli bir kişi olarak nitelendirilmiyordu, ama aklı başında, güvenilir biri olarak görülüyordu. Akıllı, temkinli biriydi, geleneklere bağlıydı; John Hammett'in kızıyla evlenmiş, John Hammett'in sağ kolu olmuştu. Hükümeti John Hammett geleneğine uygun yönetecek tek kişiydi o.

John Hammett'in İngiliz halkının ve basının kalbinde sarsılmaz bir yeri vardı. O İngilizlerin sevdiği tüm özelliklere sahipti. İnsanlar John Hammett'in dürüst olduğunu söylerlerdi. Onun düzenli, sıradan aile yaşamına ve bahçe merakına ilişkin anekdotlar anlatılırdı. Baldwin'in piposu, Chamberlain'in şemsiyesi gibi Hammett'in de pardösüsü ünlüydü. Her zaman yanında taşırdı onu; her hava koşuluna uygun

bir giysi. Bir semboldü bu; İngiliz ikliminin, İngiliz toplumunun öngörülü tutumu, eski alışkanlıklara ve eşyalara bağlılığının sembolüydü. Bunun dışında usta bir konuşmacıydı da. Sakin, dürüst ve samimi konuşmalarında, İngilizlerin kalplerinin en derinlerinde yer etmiş klişe sözcükler sıklıkla yer alırdı. Yabancılarsa bunları bazen riyakâr ya da aşırı derecede asil ve soğuk bulurlardı. John Hammett'in ise aslında asil olmak gibi bir çabası yoktu; ne sporda, ne okulda, ne de eleştiriler karşısında.

Bunun dışında o görünümüyle de hoş biriydi; uzun boylu, yapılı, dimdik, sarışın ve parlak açık mavi gözlüydü. Annesi Danimarkalıydı, kendisi de uzun yıllar amiralin birinci yaverliğini yapmış hatta bu yüzden ona "Viking" lakabı takılmıştı. Sonuçta sağlık nedeniyle görevini bırakmak zorunda kalınca, tüm ülkeye derin bir huzursuzluk egemen olmuştu. Onun yerini kim dolduracaktı? Görkemli Lord Delafiled mi? (Çok görkemliydi İngiltere'nin görkeme ihtiyacı yoktu.) Evan Whittler mi? (Akıllıydı, ama biraz vicdansızdı.) John Potter mi? (Rahatlıkla diktatör olabilecek biriydi, ama ülkenin diktatöre hiç ihtiyacı yoktu.) Dolayısıyla sakin, mütevazı Edward Perrier bu görevi yüklendiğinde halk da rahat bir soluk aldı. Ferrier dürüst bir insandı. Aklı başındaydı. Hammett'in yanında yetişmiş ve onun kızıyla evlenmişti. Klasik İngiliz deyişiyle, Ferrier onun başladığını sürdürecekti!

Hercule Poirot sesi boğuk ve derinden çıkan, sakin esmer adamı inceledi. Zayıf ve koyu tenliydi, bitkin görünüyordu.

Edward Ferrier, "Mösyö Poirot, sanırım X-ray News adlı haftalık gazeteyi biliyorsunuz?" dedi.

"Göz atmıştım," diyen Poirot hafifçe kızardı.

Başbakan ekledi.

"O zaman konunun ne olabileceği hakkında az çok bir fikriniz vardır. İftira boyutuna ulaşan haberler ve sansasyonel gizli bir öyküye değinen yazılar yayımlanıyor. Bunlardan bazıları doğru, bazıları zararsız, ama hepsi heyecanlandıran, kışkırtıcı yapıda. Bazen..."

Sustu ve sonra sesini biraz değiştirerek ekledi.

"Bazen de çok daha fazlası."

Hercule Poirot tepki vermedi. Ferrier devam etti.

"Örneğin aynı gazetede iki hafta kadar önce çok yakında 'üst düzey politikacılara ilişkin' çok önemli bir skandalin açıklanacağı yazıldı. Akıl almaz bir yolsuzluk ve zimmet olayı olarak tanımladılar bunu."

Hercule Poirot omuzlarını silkti.

"Hep aynı taktik. Sonradan açıkladıklarında bu genellikle sansasyon meraklıları için büyük bir hayal kırıklığı olur."

Ferrier ciddiyetle, "Bu kez olmayacak," dedi.

Hercule Poirot, "Yani bu açıklamaların ne olacağını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Çok az bir yanılma payıyla evet."

Edward Ferrier bir an sustu sonra konuşmaya başladı. Ayrıntılarıyla ve dikkatle tüm öyküyü anlattı. Bu eğitici, öğretici bir öykü değildi. Zimmete para geçirme, yolsuzluk, dolandırıcılık, parti

fonlarının kötüye kullanımına ilişkin bir suçlamaydı bu. Üstelik de eski başbakan John Hammett ile ilgiliydi. Onu şahsi servet edinmek için bulunduğu konumu kötüye kullanıp yolsuzluk yapmakla, düzenbazlıkla suçluyorlardı.

Başbakan nihayet sustu. İçişleri bakanı derin bir nefes alarak birden patladı.

"Bu korkunç bir şey, korkunç! Bu gazeteyi çıkaran o Perry denen herifi hemen vurdurtmak gerek!"

Hercule Poirot, "Söz konusu açıklamalar X-ray News'te mi yayımlanacak?" diye sordu.

"Evet."

"Peki, buna karşı ne gibi önlemler almayı düşünüyorsunuz?"

Ferrier ağır ağır yanıtladı.

"Bu John Hammett'in kişiliğine karşı bir saldırı. Gazeteye karşı iftira davası açılabilir."

"Peki, bunu yapacak mı?"

"Hayır."

"Neden yapmayacak?"

"Çünkü X-ray News'i bundan daha çok mutlu edecek bir şey olamaz," dedi Ferrier. "Bu onlar için hiçbir şekilde elde edemeyecekleri kadar büyük bir reklam olur, tirajları akıl almaz düzeye ulaşır. Haklı olarak kendilerini savunmaya geçip, yoruma açık yayın yapar, iddialarını kanıtlayacak delillerin sunulacağını,

açıklamalarının doğru olduğunu ileri sürerler. Böylece olay iyice gün ışığına çıkar."

"Ama dava onların aleyhine sonuçlandığında da bu onların sonu olur."

Ferrier ağır ağır, "Aleyhlerinde sonuçlanmaz," dedi.

"Neden?"

Sir George aşırı sayılabilecek bir ciddiyetle araya girdi.

"Bence bu kadarına..."

Ancak Edward Ferrier konuşmasını sürdürüyordu.

"Çünkü yayımlayacaklarını söyledikleri şeyler gerçek..."

Sir George Convay yine derin bir nefes aldı. Böylesine politik olmayan bir açıklık onu rahatsız etmiş olmalıydı. Ve haykırdı:

"Edward, değerli dostum! Ama bu kadarını..."

Edward Ferrier'in yorgun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Maalesef Sevgili George, gerçeklerin tüm açıklığıyla anlatılması gereken zamanlar vardır. Bu da onlardan biri."

Sir George, "Bakın Mösyö Poirot," dedi. "Bu açıklamalarımızın çok gizli olduğunu ve kesinlikle aramızda kalması gerektiğini söylememize sanırım gerek yok. Bir tek sözcük bile..."

"Mösyö Poirot zaten bunun bilincinde," diye söze kanşan Ferrier anlatmaya devam etti. "Onun anlayamayacağı belki de şu olabilir: Bu

Halkın Partisi 'nin geleceğinin tehlikeye düşmesi anlamına geliyor. Mösyö Poirot, John Hammett, Halkın Partisi'ydi. O İngiliz halkının temsilcisiydi. Erdem ve dürüstlük sembolüydü. Hiç kimse bizim çok parlak olduğumuzu, dâhi olduğumuzu düşünmedi. Hatalar, aptallıklar yaptık. Ama her zaman halk için elden gelenin en iyisini, en doğrusunu yapma geleneğinin temsilcisi olduk ve daima da dürüstlüğümüzle anıldık. Asıl felaketimiz, liderimizin, halkın dürüstlük sembolü olarak gördüğü kişinin, par exellence (Mükemmel) bu çağın en büyük dolandırıcılarından biri olduğu gerçeğinin ortaya çıkacak olması."

Sir George yeniden derin bir nefes aldı.

Poirot sordu.

"Bu konuda hiçbir bilginiz yok muydu?"

Yorgun yüzde yeniden acı bir gülümseme belirdi.

"Belki bana inanmayacaksınız, ama Mösyö Poirot, ben de diğer insanlar gibi aldanmıştım. Karımın, babasına karşı uzak tutumuna hiç anlam veremiyordum. Şimdi anlıyorum onu. Onun gerçek karakterini biliyordu."

Konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra ekledi.

"Gerçek ortaya çıkmaya başladığında dehşete düştüm ve inanmak istemedim. Kayınpederimin sağlık nedeniyle işi bırakmış olduğunu düşünüyordum. Neyse hemen, pisliği ortadan kaldırmaya giriştik."

Sir George esnedi.

"Augeas ahırları!"

Poirot donup kalmıştı.

Ferrier ekledi.

"Korkarım bu bizi aşan, ancak Hercule'ün üstesinden gelebileceği bir görev. Bir kez gerçekler ortaya çıktı mı dalga dalga topluma yayılacaktır.

Hükümet düşecek ve genel seçimlere gidilecektir, büyük olasılıkla da Everhard ve partisi büyük çoğunlukla gücü eline geçirecek. Everhard'ın politikasını biliyorsunuz!"

Sir George atıldı.

"Barut gibi, tam bir devrimci."

Ferrier ciddiyetle açıkladı.

"Everhard çok yetenekli bir insan; ama atılgan, ihtiyatsız, kavgacı ve tam anlamıyla patavatsız. Ekibi acemi ve tutarsız, bu gerçek anlamda bir diktatörlük olacaktır."

Hercule Poirot başıyla onayladı.

Sir George haykırdı.

"Eğer bütün bunlar örtbas edilebilseydi!..."

Başbakan yavaşça başını salladı. Yenilgiyi kabullendiğini ifade eden bir hareketti bu.

Poirot sordu.

"Bunun örtbas edilemeyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Ferrier açıkladı.

"Son bir umut olarak size başvurdum Mösyö Poirot. Bana sorarsanız bu çok büyük bir pislik, Mösyö Poirot, bu konuda bilgi sahibi olan çok sayıda insan var, dolayısıyla örtbas edilmesi de bir o kadar zor. Açıkçası bunu yapmak için başvurabileceğimiz yalnızca iki yol var; güç kullanmak ve rüşvet, her ikisi de pek umut vaat etmiyor. İçişleri bakanımız başımızdaki bu belayı Hercule'ün Augeas'ın Ahırlarını temizleme görevine benzetiyor. Bunun için Mösyö Poirot, aniden bir nehrin kabarıp sel basmasına, büyük doğa güçlerinin devreye girmesine gerek var, kısacası bir mucizeye."

"Aslında sadece bir Hercule'e ihtiyaç var," diyen Hercule Poirot mutlulukla başını salladı.

Ve ekledi.

"İlk adımın Hercule olduğunu unutmayın..."

Edward Ferrier sordu.

"Bir mucize yaratabilir misiniz, Mösyö Poirot?"

"Buraya bana gelirken içinizde böyle bir umut vardı değil mi? Benim bunu yapabileceğimi düşündünüz."

"Bu doğru... eğer bir kurtuluş varsa bunun ancak fantastik, kesinlikle tutucu olmayan bir fikirle gerçekleşebileceğini düşündüm."

Bir an sustu, sonra ekledi.

"Ama Mösyö Poirot belki de bu konuya etik olarak yaklaşmak istersiniz? John Hammett bir düzenbazdı, John Hammett efsanesi bir

şekilde yıkılmalı diye düşünüyorsanız, bunda kesinlikle haklısınız. Ahlaksız temeller üzerine dürüst bir yapı kurulması mümkün olabilir mi, bunu bilemiyorum. Ama bunu denemek istediğimden de eminim." Birden acı acı gülümsedi. "Politikacılar koltuklarına yapışırlar, bildiğiniz yüce nedenlerden."

Hercule Poirot ayağa kalktı.

"Bakın, mesleğimdeki deneyimler sonucu, politikacılar hakkında pek de iyi düşüncelerim yoktu. Eğer John Hammett halen görevde olsaydı ve benden bunu isteseydi inanın parmağımı bile kıpırdatmazdım, evet parmağımın ucunu bile kıpırdatmazdım. Ama sizin hakkınızda bilgi sahibiyim. Büyük bir adam, zamanımızın en büyük bilim adamlarından ve beyinlerinden biri bir gün bana, sizin sağlam, güvenilir bir kişi olduğunuzu söylemişti. Dolayısıyla onun hatırına elimden geleni yapacağım."

Hafifçe eğilip selamlayarak odadan çıktı.

Sir George isyan etti.

"Böylesine bir küstahlık..."

Ancak Edward Ferrier hâlâ gülümsüyordu.

"Bu bir iltifattı."

Hercule Poirot aşağı inerken yolu sarışın bir bayan tarafından kesildi.

"Lütfen benimle oturma odasına gelir miydiniz, Mösyö Poirot?"

Poirot başıyla onaylayarak onu izledi.

Kadın kapıyı kapadı, Poirot'ya oturması için koltuklardan birini işaret etti ve sigara sundu. Kendisi de karşısına oturdu. Kısık bir sesle konuşmaya başladı.

"Biraz önce eşimi gördünüz ve size babamdan bahsetti."

Poirot onu dikkatle inceledi. İnce, uzun boylu, oldukça güzel sayılabilecek, kişilikli bir kadındı. Zekâsı yüzünden okunuyordu. Bayan Ferrier popüler bir simaydı. Bir başbakan eşi olarak doğal olarak ilgi odağıydı, ayrıca öyle bir babanın kızı olması da bu popülerliği daha da arttırıyordu. Dagmar Ferrier halkın gözünde ideal bir İngiliz kadınıydı.

İyi sadık bir eş ve anneydi, eşinin doğa sevgisini paylaşıyordu. Sosyal yaşamda da kadınlara uygun görülen alanlara ilgi duyuyordu. Şık giyiniyordu, ama asla fazla gösterişli değildi. Zamanının büyük kısmım yardım faaliyetlerine ayırıyordu; işsiz kalan erkeklerin eşlerinin desteklenmesi için özel bir sistem geliştirmiş ve hayata geçirmişti. Ülkenin tamamının gözüne girmeyi başarmıştı, sayılan biriydi ve parti için de değerli bir artı puan, bir kazançtı.

Hercule Poirot, "Çok endişelenmiş olmalısınız, madam," dedi.

"Hem de nasıl, tahmin bile edemezsiniz. Yıllardır hep bir şeylerden korkuyordum."

"Tam olarak neler olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın başını salladı.

"Hayır, en ufak bir fikrim bile yok. Tek bildiğim babamın herkesin sandığı gibi biri olmadığı. Küçük bir çocuk olduğum yıllardan beri onun bir düzenbaz olduğunu biliyordum."

Sesinde tanımlanamaz bir acı vardı.

"Ve şimdi Edward yalnızca benimle evli olduğu için her şeyini kaybedecek."

Poirot sakin bir sesle sordu.

"Düşmanınız var mı madam?"

"Düşman mı? Sanmıyorum."

Poirot düşünceliydi.

"Ben olduğunu düşünüyorum..."

Ve ekledi.

"Cesur bir insan mısınız madam? Cesaretiniz var mı? Kocanıza karşı büyük bir karalama kampanyası düzenlenecek ve tabii size karşı da. Kendinizi savunmaya hazırlıklı olmalısınız."

Kadın haykırdı.

"Ben kendim için endişelenmiyorum ki! Önemli olan Edward!"

Poirot, "Hepsi birbirine bağlı!" dedi. "Sezar'ın karısı olduğunuzu unutmayın."

Kadının benzinin solduğunu fark etti. Kadın öne doğru eğilerek, "Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu.

X-ray News gazetesini çıkaran Percy Perry yazı masasının başında oturmuş sigarasını tüttürüyordu.

Yüzü fareyi andıran ufak tefek bir adamdı.

"Onlara hadlerini bildireceğiz, pislik nedir göstereceğiz, rezil edeceğiz. Bu muhteşem, dostum!"

İnce, gözlüklü genç bir adam olan yardımcısı endişeyle sordu.

"Korkmuyor musunuz?"

"Güç kullanmalarından mı? Hayır, bunu yapamazlar. O kadar cesaretleri yok. Ayrıca onlara bir yararı da olmaz. Ne bu ülkede ne Avrupa'da ne de Amerika'da bunu yapmazlar."

Diğer adam sordu.

"Paçaları tutuşmuş olmalı. Hiçbir şey yapmayacaklar mı?"

"Uzlaşmak üzere birini konuşmaya göndereceklerdir, bizi..."

O anda telefon çaldı. Percy Perry ahizeyi aldı.

"Kim dediniz? Güzel, buraya gönderin."

Ahizeyi yerine koyarken gülümsüyordu.

"Şu ünlü şişman Belçikalıyı üzerimize salmışlar. Şimdi de işini yapmaya yukarı geliyor. Blöf yapıp yapmadığımız anlamaya çalışacak."

O sırada Hercule Poirot göründü.

Son derece şık giyinmiş ve yakasına beyaz bir kamelya iliştirmişti.

Percy Perry, onu, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Mösyö Poirot," diyerek karşıladı. "Ascot'taki kraliyet yarışlarına mı gidiyordunuz? Yoksa yanılıyor muyum?"

"Beni şımartıyorsunuz," dedi Poirot. "Herkes iyi ve şık görünmekten hoşlanır." Gözlerini editörün yüzünde ve derbeder giysilerinde gezdirdi. "Özellikle kişinin fiziksel avantajları eksikse."

Perry sözü kısa kesmek niyetindeydi.

"Beni görmek istemenizin nedeni neydi?"

Poirot öne doğru eğilip hafifçe adamın dizine vurdu ve, "Şantaj," diye fısıldadı.

"Ne diyorsunuz siz Tanrı aşkına, şantaj mı?"

"Duyduğuma göre -küçük bir kuş kulağıma fısıldadı diyelim- arada sırada gazetenizde çok önemli, şok edici, sansasyonel bazı haberleri yayımlayacağınızı belirtiyormuşsunuz. Hemen ardından da banka hesaplarınızda belirgin bir artış oluyor ve bu haberler asla yayınlanmıyormuş."

Poirot arkasına yaslandı ve başını kendinden emin, memnuniyetle salladı.

"Bu açıklamalarınızın iftira niteliğinde olduğunun farkında mısınız?"

Poirot kendinden emin gülümsedi.

"Bunu hakaret olarak algılamayacağınız görüşündeyim."

"Hayır, aksine, hakaret olarak kabul ediyorum. Şantaja gelince, benim herhangi birine şantaj yaptığıma ilişkin elinizde en ufak bir delil bile olamaz."

"Hayır hayır, bu kesin, eminim. Ama beni yanlış anladınız. Sizi tehdit ediyor filan değilim. Yalnızca basit bir sorum olacak. Ne kadarİ?'

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum?" dedi Percy Perry.

"Ülkenin çıkarlarını ilgilendiren önemli bir meseleden söz ediyorum, Bay Perry."

Göz göze geldiklerinde ikisi de oldukça ciddiydi.

Percy Perry, "Ben bir reformcuyum, Mösyö Poirot," dedi. "Politikanın aklanmasını istiyorum. Yozlaşmaya karşıyım. Bu ülkede siyaset ne durumda farkında mısınız? Augean Ahırlarından farksız!"

"Tiens (İşte)" dedi Poirot. "Siz de bu terimi kullanıyorsunuz."

"Ve gerekli olan da," diye ekledi editör, "bu ahırları, kamuoyunun büyük arıtma gücünü bir sel gibi kullanarak temizlemek."

Hercule Poirot ayağa kalktı.

"Duyarlılığınızı kutluyorum."

Ve ekledi.

"Sizin paraya da ihtiyacınız yok."

Percy Perry telaşla atıldı.

"Durun bir dakika, tam olarak öyle bir şey iddia..."

Ama Hercule Poirot kapıdan çıkmıştı bile.

Daha sonra olacaklara karşı tek özrü ise şantajcılardan hoşlanmadığı olacaktı.

The Branch gazetesinin genç, neşeli editörü Everitt Dashwood dostça Hercule Poirot'nun sırtını sıvazladı.

"Her taraf pislikle dolu, dostum! Benim pisliğim ise temiz pislik, hepsi bu!"

"Sizi Percy Perry ile kıyasladığımı düşünmeyin."

"Adi herif, kan emici! O mesleğimizin yüz karası. Eğer elimden gelse onu bir kaşık suda boğardım."

"Tesadüfe bakın ki, ben de şu anda tam politik bir skandalı gün ışığına çıkarmaya çalışıyorum."

"Augeas'ın Ahırlarını temizlemek," dedi Dashwood. "Bu sizi aşar dostum, tek yapılacak şey Thames Nehri'nin yatağını değiştirerek ve parlamentonun suya kapılıp yok olmasını sağlamak."

"Kara mizah konusunda ustasınız," dedi Poirot başını sallayarak.

"İnsanları iyi tanıyorum. Hepsi bu!"

"Sanırım aradığım adam sizsiniz," dedi Poirot. "Cesursunuz, oyunun kurallarını biliyorsunuz ve maceradan hoşlanıyorsunuz."

"Diyelim ki bunların hepsi doğru."

"Bu durumda yapmak istediğim küçük bir planım var. Eğer düşündüklerim doğruysa, büyük sansasyon yaratacak bir komployu ortaya çıkarmamız an meselesi. Bu da dostum, gazeteniz açısından çok büyük bir haber olur, satışlar patlar."

"Olabilir," dedi Dashwood neşeyle.

"Olay saygın bir kadına karşı düzenlenmiş adi bir komplo."

"Çok daha iyi. İkili ilişkiler her zaman daha fazla ilgi çeker."

"Öyleyse oturun ve beni dinleyin."

İnsanlar sürekli her yerde konuşuyorlardı.

Little Wimplington'da Goose and Feathers barında:

"Ben buna inanmıyorum. John Hammett her zaman çok dürüst bir adam olmuştur. O diğer politikacılara benzemez."

"Yakalanıncaya dek tüm düzenbazlar için aynı şeyler söylenir."

"Filistin'deki petrol anlaşmalarından çok büyük paralar almış. Apaçık yolsuzluk bu! Çok pis bir iş!"

"Bunların hepsi aynı zaten! Hepsi ahlaksız, hırsız."

"Everhard böyle şeyler yapmaz. O gelenekçidir."

"Aslında ben de John Hammett'in yanlış işler yaptığına inanmıyorum. Zaten insan gazetelerin tüm söylediklerine inanmamalı."

"Ferrier'in karısı onun kızı. Onun hakkında yazılanları okudun mu?"

Artık okumaktan yıpranmış X-ray Afews'in o günkü sayısının üzerine eğildiler:

Sezar'ın karısı mı? Geçen günlerde gazetemize, üst düzey politik çevreden bir bayanın tuhaf, yakışıksız biriyle birlikte görüldüğüne ilişkin bir haber ulaştı... Daha açık ifade edilecek olursa jigolosu ile birlikte görülmüş. Tanrım, yüce Tanrım, bu konumdaki biri nasıl böyle bir şey yapabilir?

"Bayan Ferrier öyle bir kadın değil. Jigoloymuş? Bu pis bir dedikodu, hepsi bu!"

Dışarıdan biri söze karıştı.

"Kadınları hiçbir zaman bilemezsin. Onlara güvenilmez. Ama bana sorarsanız, bütün bu iddialar düzmece!"

İnsanlar konuşuyorlardı.

"Ah dostum, bence söylenenler kesinlikle doğru. Naomi, Paul'den; o da Andy'den duymuş. Kadın kesinlikle ahlaksız."

"Ama her zaman o kadar düzgün ve saygın görünürmüş ki açılışlara katılır, kermesler düzenlermiş."

"Hepsi kamuflaj, tatlım. Onun nemfoman olduğunu söylüyorlar. Bence de olabilir, her şey X-ray News'te yazıyor. Açıkça değil tabii, satır aralannda. Bunun altından nasıl kalkacaklar hiç bilemiyorum."

"Peki ya şu politik yolsuzluk söylentilerine ne dersin? Babasının parti kaynaklarını zimmetine geçirdiği söyleniyor."

İnsanlar konuşuyorlardı.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum, Bayan Rogers, ama gerçek bu. Demek istediğim ben hep Bayan Ferrier'in dürüst, aklı başında bir kadın olduğunu düşünmüştüm."

"Bu korkunç şeylerin doğru olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Dediğim gibi bunu düşünmek bile istemiyorum. Geçen temmuz Pelchester'de bir panayırın açılışını yapmıştı. O zaman benim en fazla şu kanepe kadar yakınımdaydı. Öyle saf, sempatik içten bir gülümsemesi vardı ki."

"Evet, ama ateş olmayan yerden de duman çıkmaz."

"Evet, bu doğru tabii. Aman Tanrım, günümüzde artık insan kime inanabileceğim bilemiyor."

Edward Ferrier solgun ve gergin bir yüzle Poirot'ya, "Karıma karşı olan bütün bu saldırılar!" dedi. "Bütün bunlar iftira, ahlaksızlık! Bu iğrenç iftiralara karşı bir şeyler yapmalıyım!"

Hercule Poirot başını salladı.

"Size bir şey yapmamanızı öneririm."

"Ama bu lanet yalanların, küfürlerin bir şekilde bitmesi gerek."

"Bunların yalan olduğundan emin misiniz?"

"Lanet olsun, evet!"

Poirot başını hafifçe eğerek sordu.

"Peki, karınız ne diyor?"

Ferrier bir an için afalladı.

"Yapılacak en iyi şeyin bunlara aldırmamak olduğunu söylüyor... Ama bunu yapamam, herkesin dilinde."

Hercule Poirot yavaşça mırıldandı.

"Evet, herkes bunu konuşuyor."

Tüm gazetelerde çok daha kötü bir haber yayımlandı.

Bayan Ferrier çıkan haberler yüzünden hafif bir depresyona girdi ve sağlığına yeniden kavuşabilmek için İskoçya'ya gitti.

Tahminler, söylentiler, dedikodular; Bayan Ferrier'in İskoçya'da olmadığı, oraya hiç gitmediğine ilişkin güvenilir bilgiler...

Öyküler, Bayan Ferrier'in gerçekte nerede olduğuna ilişkin utanç verici öyküler...

Ve yine, yeniden insanlar konuşuyorlardı.

"Sana onu gördüğümü söylemiştim, Andy. O iğrenç yerdeydi. Çok sarhoştu ya da uyuşturucunun etkisindeydi, yanında da o berbat Arjantinli jigolosu vardı. Biliyorsun ya!"

Daha başka söylentiler...

Bayan Ferrier, Arjantinli bir dansçıyla ülke dışına kaçmıştı.

Paris'te uyuşturucu almış bir halde görülmüştü, zaten yıllardır uyuşturucu kullanıyordu. İçkiyi su gibi içiyordu.

Önceleri bunlara inanmayan, sağlıklı düşünebilen pek çok insanın da Bayan Ferrier konusundaki görüşleri yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Bu söylentilerin arkasında bir şeyler olmalıydı. O, başbakan eşi olabilecek nitelikte bir kadın değildi. O ahlaksız bir kadındı, kelimenin tek anlamıyla ahlaksız!

Ve sonra fotoğraflar ortaya çıktı.

Bayan Ferrier, Paris'te bir gece kulübündeydi; sırtüstü yatmış, kolunu esmer, buğday tenli, jigolo görünümlü genç bir adamın omzuna atmıştı.

Başka fotoğraflar; sahilde yarı çıplak, başı bir delikanlının omzunda...

Ve altında, "Bayan Ferrier eğleniyor..." yazıyordu.

İki gün sonra ise X-ray News aleyhine, onur kırıcı yayın yapmaktan ve iftiradan dava açıldı.

Davanın avukatı Sir Mortimer Inglewood K.C. idi. Kendisi ağırbaşlı, saygın biriydi ve olanlar yüzünden gerçek anlamda öfke doluydu. Bayan Ferrier ahlaksız bir komploya kurban edilmişti, Alexandre Dumas okurlarının çok yakından bildikleri ünlü Kraliçe'nin Gerdanlığı öyküsündeki komployla kıyaslanabilecek kadar hain bir komploydu bu. O komplo Kraliçe Marie Antoinette'i halkın gözünden düşürmek için düzenlenmişti. Bu da aynı şekilde erdemli ve saygın bir kadının başbakanın eşinin itibarını lekelemek için düzenlenmişti. Sir Mortimer ağır bir dille, akıl almaz entrikalar çeviren ve ülkedeki

demokrasiyi yıkmak isteyen faşist ve komünistleri eleştiriyordu. Sonra sıra tanıklara geldi. İlk tanık Northumbria başpiskoposuydu.

Northumbria başpiskoposu olan Doktor Henderson İngiliz Kilisesi'nin en iyi tanınan simalarındandı ve neredeyse bir aziz olacak kadar erdemli ve dürüst biri olarak tanınıyordu. Açık fikirli, hoşgörülü ve iyi bir hatipti. Seviliyor ve onu tanıyan herkes tarafından sayılıyordu.

Piskopos tanık kürsüsüne geçerek yemin etti ve sözü edilen tarihler arasında Edward Ferrier'in karısıyla birlikte konuk olarak piskoposluk sarayında bulunduğunu belirtti. Bayan Ferrier yardım faaliyetlerindeki yoğun çalışmalarından dolayı bir süreliğine dinlenmeye ihtiyaç duymuştu ve basın tarafından rahatsız edilmemek için de bu ziyaret kamuoyundan gizlenmişti.

Piskoposun ardından tanık kürsüsüne ünlü, saygın bir doktor çıktı ve Bayan Ferrier'e dinlenmesini ve stresten uzak durmasını önerdiğini söyledi. Başka bir doktor ise Bayan Ferrier'i piskoposluk sarayında muayene ettiğini belirtti.

Son tanığın adı ise Thelma Andersen idi. Kadın tanık kürsüsüne geçtiğinde mahkeme salonunda küçük bir hareketlilik oldu. Herkes bu kadının Bayan Edward Ferrier'e olan benzerliği karşısında dehşete düşmüştü.

"Adınız Thelma Andersen, öyle mi?"

"Evet."

"Danimarka vatandaşısınız, değil mi?"

"Evet. Kopenhag'da yaşıyorum."

"Ama daha önce buradaki bir kafede çalışıyordunuz, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Lütfen bize geçen maıt ayınm 18'inde neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Bardaki masama bir adam geldi, bir İngiliz centilmen. Bana X-ray-News gazetesi için çalıştığını söyledi."

"Bunu söylediğinden emin misiniz, yani X-ray News?"

"Evet, eminim, çünkü ilk anda bunun tıp dergilerinden biri olduğunu düşündüm. Ama sonra böyle olmadığı ortaya çıktı. Adam bana İngiliz bir aktris için dublör aradıklarını ve benim tam aradıkları tip olduğumu söyledi. Pek fazla film izlemem, bu yüzden söylediği ismi çıkaramadım. Bana bu aktrisin çok ünlü olduğunu, ama hiç beklemedikleri şekilde hastalandığını, bu yüzden bir süre onun yerine görünecek birini aradıklarını ve bunun karşılığında çok para vermeye hazır olduklarını söyledi."

"Bu adamın size önerdiği miktar neydi?"

"Beş yüz sterlin. İlk anda kulaklarıma inanamadım, bunun bir kandırmaca, bir taktik olduğunu düşündüm, ama hemen çıkarıp avans olarak yarısını ödedi. Ben de hemen işimden istifa ettim."

Öykü böyle sürüp gidiyordu. Onu Paris'e götürmüş, şık giysiler almış ve yanına yakışıklı bir "kavalye" vermişlerdi. "Çok hoş, çok nazik, çok terbiyeli bir Arjantinliydi."

Kadının bu işten çok zevk aldığı anlaşılıyordu. Uçakla Londra'ya gitmiş, orada da buğday tenli kavalyesi ile birlikte çeşitli gece

kulüplerine gitmişti. Bu gece kulüplerinden bazılarının pek de iyi yerler olmadığını kabul ediyordu, hatta kesinlikle kötü yerlerdi. Çekilen bazı fotoğraflar da aslında pek hoş değildi, ama... ama ona bütün bunların "reklam" amaçlı olduğu söylenmişti ve Senyör Ramon da aslında son derece efendi ve saygılı bir insandı.

Kendisine sorulduğunda Bayan Ferrier'in ismini hiç duymadığını ve dublörlüğünü yaptığı kişinin aslında Bayan Ferrier olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Hiçbir kötü niyeti yoktu. Kendisine gösterilen Paris ve Riviera'da çekilmiş fotoğrafları da onayladı.

Thelma Andersen'in dürüstlüğünde hiç kuşku yoktu. Kesinlikle iyi niyetli ama biraz saf, hatta aptal bir kadındı. Olayı öğrenince bütün bu olanlardan duyduğu üzüntü açıkça anlaşılıyordu.

Gazetenin savunması ise hiç inandırıcı değildi. Israrla, Andersen denilen kadınla bağlantıları olmadığını söylüyorlar, söz konusu fotoğrafların Londra bürolarına getirildiğini iddia ediyorlardı.

Sir Mortimer'in kapanış konuşması büyük heyecan yaratmıştı. Tüm bunların, başbakan ve karısını gözden düşürmek için düzenlenen adi bir politik entrika olduğunu söyledi. İngiliz halkı sevgiyle bahtsız Bayan Ferrier'i kucaklamalıydı.

Kaçınılmaz son zaten daha başından belliydi ve karar büyük bir coşkuyla açıklandı. Tazminat olarak çok büyük bir tutar belirlendi. Bayan Ferrier, kocası ve babası mahkeme salonunu terk ettiklerinde büyük bir kalabalığın coşku ve sevgi seliyle karşılandılar.

Edward Ferrier, Poirot'nun elini sıktı.

"Size binlerce kez teşekkür ederim Mösyö Poirot. Nihayet şu X-ray News'in sonu geldi. Pislik ve kötülük yuvası iğrenç bir gazete! Silinip gittiler. Bu, adi bir entrika düzenlemek isteyenlere de çok iyi bir ders oldu. Özellikle de Dagmar'a, yeryüzünün en iyi yaratığına karşı! Tanrı'ya şükür tüm bu olanların aşağılık bir şantaj olduğunu ortaya çıkardınız... Onların dublör kullandıkları nereden aklınıza geldi?"

"Bu yeni bir fikir değil," diye anımsattı Poirot. "Aynı plan Marie Antoinette'in yerine geçen Jeanne de la Motte olayında da başarıyla uygulanmıştı."

"Biliyorum. Kraliçenin Gerdanlığı'nı yeniden okumalıyım. Peki, ama bunun için kullandıkları kadını nasıl bulup ortaya çıkardınız?"

"Onun Danimarka'da olduğunu düşündüm ve gerçekten de orada buldum."

"Neden Danimarka?"

"Çünkü Bayan Ferrier'in anneannesi Danimarkalı, kendisi de Danimarkalılara benziyor. Tabii başka nedenler de vardı."

"Benzerlik gerçekten de inanılmaz. Ne şeytanca bir fikir! O ahlaksız şeytan nasıl olup da böyle bir şey düşündü, merak ediyorum?"

Poirot gülümsedi.

"Düşünen o değildi."

Gururla kendi göğsüne vurdu.

"Bu benim fikrimdi."

Edward Ferrier'in gözleri açıldı.

"Anlayamadım. Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot anlatmaya başladı.

"Kraliçenin Gerdanlığı'ndan çok daha eski bir öyküyü, Augeas'ın Ahırlarını anımsamalıyız. Hercule bu görevi yerine getirmek için nehirleri, yani doğanın en büyük güçlerinden birini kullanmıştı. Bunu modernize edin. Bugün doğanın büyük gücü ne? Seks, değil mi? En çok satan kitaplarda ve en çok ilgi gören haberlerde hep seksin payı var. İnsanlara, seksle ilgili bir skandal sunduğunuzda en kötü politik yolsuzluk ya da düzenbazlık haberinden çok daha fazla ilgi çekiyor.

"Eh bien, bu benim görevimdi. Önce elimi çamura sokup aynen Hercule gibi nehrin yatağını değiştirecek bir baraj inşa ettim. Bir gazeteci dostum bana bu konuda yardımcı oldu. Bu rolü oynayabilecek uygun insanı bulana kadar Danimarka'da araştırma yaptı. Sonra bulunca da ona yaklaştı ve kadının unutmaması için sık sık X-ray News adından bahsetti.

"Ve sonuç, bir yığın pislik! Sezar'ın karısı bundan payını aldı, lekelendi. İnsanlar için en ağır politik skandaldan çok daha ilginç bir haber!

Peki ya sonuç, denouement (Çözüm, sonuç): doğruluğun, erdemin zaferi! Romantizm ve duygu seli Augeas Ahırlarını tamamen temizledi."

"Eğer ülkedeki tüm gazeteler şimdi John Hammett'in yaptığı yolsuzlukları yayımlayacak olsalar bile kimse buna inanmayacak.

Bunun hükümetin itibarını düşürmek için düzenlenmiş yeni bir komplo olduğunu düşünecekler."

Edward Ferrier derin bir nefes aldı. Bir anda Hercule Poirot'ya bir daha asla olamayacak kadar yaklaşıp üzerine geldi.

"Karım! Onu kullanmaya nasıl..."

Neyse ki tam o anda Bayan Ferrier odaya girdi.

"Evet," dedi neşeyle." Neyse ki her şey yolunda gitti."

"Dagmar, yoksa sen en başından beri biliyor muydun?"

"Elbette sevgilim," dedi Dagmar Ferrier.

Kadın sadık ve sevgi dolu bir eşin tüm içtenliğiyle gülümsedi.

"Ama bana bundan bahsetmedin."

"Ah Edward, sana söyleseydim Mösyö Poirot'nun bunu yapmasına asla izin vermezdin."

"Kesinlikle öyle."

Dagmar gülümsedi.

"Biz de öyle düşünmüştük."

"Biz mi?"

"Ben ve Mösyö Poirot."

Kadın kocasına ve Hercule Poirot'ya gülümsedi.

"Sevgili başpiskoposun yanında gerçekten çok rahat ve huzurlu bir zaman geçirdim, şimdi kendimi enerji dolu hissediyorum. Önümüzdeki ay benden yeni savaş gemisini suya indirip, yeni bir isim vermem isteniyor. Bunun halka yönelik iyi bir jest olacağını düşünüyorum."

6. Bölüm

6. Görev: Stymphalia'da yaşayan ve o bölgedeki insanların rahatını kaçıran kuşları kovmak

Savaş Tanrısı Ares'in evcil hayvanları olarak anlatılan Stymhalian Kuşları, insan yiyen efsanevi mitolojik canavarlardı. Hercule'ün 12 görevinden altıncısı, bu kuşları yerleşip etrafa önemli zararlar verdikleri, Stymphalia Gölü bölgesinden kovmaktı. Pirinç pençeleri, keskin metalden yapılma tüyleri olan bu hayvanlar, insanlara saldırıp avlıyorlar ya da o çevredeki tarlalara veya meyve bahçelerine zarar veriyorlardı.

Kuşları sık ormanlarla kaplı Stymphalia Gölü çevresinde görüp okla vurmak çok zor olduğu için, Hercule'ün, kuşları sık ağaçların arasından çıkarması gerekiyordu. Tam bu sırada yine Hercule; Athena ve Hephaistos'tan ufak bir yardım alarak, bu tanrıların kuşlar için özel olarak yaptıkları çıngıraklarla kuşları bulundukları ağaçlardan çıkarmıştır. Daha sonra zehirli oklarla kuşların birçoğunu öldürmüş, kurtulanlar ise bir dahağeri dönmemek üzere uzak diyarlara kaçmışlar ve bir daha izlerine hiçbir yerde rastlanmamıştır.

STYMPHALIA KUŞLARI

Harold Waring onları ilk kez gölden yukarı çıkan yolda fark etti. Otelin terasında oturuyordu. Güzel bir gündü, göl masmaviydi, güneş

parlıyordu. Harold piposunu içiyor ve hayatın çok güzel olduğunu düşünüyordu.

Politik kariyeri çok iyi gidiyordu. Otuz yaşında müsteşarlık görevine getirilmiş olmak gurur duyulacak bir şeydi. Başbakanın kendisi için, "Bu genç Waring çok ilerleyecek," dediğini duymuştu. Harold'un keyfi yerindeydi, sevinç doluydu. Yaşama pembe gözlüklerle bakıyordu. Gençti, oldukça yakışıklıydı, maddi durumu çok iyiydi ve duygusal anlamda kimseye bir bağlılığı yoktu.

Huzur bulup dinlenmek ve gerginliklerden kurtulmak için Herzoslovakia'da tatil yapmaya karar vermişti. Stempka Gölü'nün kıyısındaki otel bunun için çok uygundu, küçük olmasına rağmen oldukça konforluydu, ayrıca kalabalık da değildi. Oteldeki az sayıdaki konuk da genellikle yabancılardan oluşuyordu. Onun dışındaki İngilizler ise Bayan Rice ile evli kızı Bayan Clayton idi. Harold her ikisinden de hoşlanıyordu. Elsie Clayton demode görünümüne rağmen oldukça hoş görünen bir bayandı. Pek makyaj yapmıyordu, çok nazik, hatta biraz ürkekti. Bayan Rice ise kelimenin tam anlamıyla kişilikli bir kadın tipiydi. İnce, uzundu, tok sesli ve otoriterdi, ama mizahi bir yönü de vardı ve iyi bir arkadaştı. Yaşamını görünür şekilde kızına adamıştı.

Harold anne kızla birlikte eğlenceli saatler geçirmişti, ama asla onu kontrol etmek gibi bir girişimde bulunmuyorlardı. Aralarındaki ilişki dostluk ve saygı düzeyinde kalmıştı.

Oteldeki diğer kişilerse Harold'un dikkatini bile çekmemişlerdi. Bunlar genellikle bisikletçiler ya da motorkros yarışına katılan motorculardı. Bir ya da iki gece kalıyor, sonra yollarına devam ediyorlardı. Özellikle dikkatini çeken biri olmamıştı, ta ki o öğleden sonraya kadar.

Ağır ağır, gölden yukarı çıkan patikada ilerliyorlardı. Harold'un tam onları fark ettiği anda bir bulut, güneşin önünü kapadı. Harold hafifçe ürperdi. Sonra gözleri onlara takılıp kaldı. Bu iki kadında bir tuhaflık vardı! Kuşları anımsatan uzun kalkık burunları ve ifadesiz, birbirinin neredeyse aynı yüzleri vardı. Sırtlarında ise rüzgârda kanat gibi dalgalanan geniş pelerinli mantoları vardı. Harold bakakalmıştı.

Aynen kuşa benziyorlar, diye geçirdi içinden ve sonra farkında bile olmadan mırıldandı. "Uğursuzluk kuşları!"

Kadınlar doğruca terasa gelip yanından geçtiler. Çok genç değillerdi, kırk ile elli yaşları arasında gösteriyorlardı, ama elliye daha yakın oldukları söylenebilirdi. Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki büyük olasılıkla kardeştiler. Yüz ifadeleri iticiydi. Harold'un yanından geçerken her ikisi de bir an için dikkatle genç adama baktı. Bu, kuşkulu ve tuhaf bir bakıştı, insanca değildi!

Harold'un üzerine çöken uğursuzluk hissi daha da güçlendi. Kardeşlerden birinin eli dikkatini çekmişti, ince, uzun, pençeye benziyordu. Güneş yeniden çıkmış olmasına rağmen yine ürperdi.

"Ürkünç yaratıklar. Vahşi kuşlar gibi..."

Bayan Rice'ın otelden çıkmasıyla birlikte bu kötü düşüncelerden sıyrıldı. Hemen ayağa kalkıp bir sandalye çekti. Kadın teşekkür ettikten sonra oturdu ve her zamanki gibi hararetle örgü örmeye koyuldu.

Harold, "Otele giren iki kadını gördünüz mü?" diye sordu.

"Pelerinlileri mi? Evet, yanlarından geçtim."

"İlginç tipler, değil mi?"

"Şey... evet, gerçekten de biraz tuhaflar. Sanırım dün geldiler. Birbirlerine çok benziyorlar, ikiz olmalılar."

"Belki bu yalnızca bir kuruntu ama..." dedi Harold. "Bana onlarda bir uğursuzluk varmış gibi geldi."

"Çok ilginç. Onları yakından inceleyeceğim, bakalım bende de aynı hissi uyandıracaklar mı?"

Ve kekeleyerek ekledi.

"Bu arada resepsiyondan kim olduklarını öğrenebiliriz. Sanırım İngiliz değiller."

"Yoo hayır."

Bayan Rice saatine bakıp, "Çay zamanı," dedi. "Acaba içeri girip zili çalabilir misiniz?"

"Elbette Bayan Rice."

Söyleneni yaptı ve geri dönüp sandalyesine otururken, "Kızınız nerede?" diye sordu.

"Elsie mi? Beraber yürüyüşe çıktık. Gölün etrafını döndükten sonra koruluğun içinde de biraz dolaştık. Gerçekten çok hoş bir gezinti oldu."

Bir garson çayları getirdi. Bayan Rice örmeyi sürdürürken konuşmaya da devam ediyordu.

"Elsie kocasından bir mektup aldı. Çaya inmeyecek."

"Kocasından mı?" Harold şaşırmıştı. "Biliyor musunuz, nedense ben hep onun dul olduğunu düşünmüştüm."

Bayan Rice, onu sert bakışlarla süzdü. Ciddi bir tonda, "Oh hayır," dedi. "Elsie dul değil." Sonra da üzerine basarak ekledi. "Maalesef!"

Harold şaşırmıştı.

Bayan Rice sıkıntıyla başını salladı.

"İçki birçok mutsuzluğun kaynağı, Bay Waring!"

"İçiyor mu?"

"Evet. Üstelik tek kötü yanı bu değil. Son derece kıskanç ve öfkeli." İç çekti. "Yaşam hiç de kolay değil Bay Waring. Elsie'ye çok bağlıyım, o benim tek kızım, onun acı çektiğini görmek çok ağır geliyor."

Harold içtenlikle, "Üstelik o çok hassas biri," dedi.

"Belki de biraz fazla hassas."

"Yani..."

Bayan Rice yavaşça açıkladı.

"Mutlu insanlar kendilerinden şüphe etmeyen insanlardır. Elsie'nin hassasiyeti sanırım bir tür ezilmişlik hissine dönüştü. Yaşama yenildi o."

Harold çekinerek sordu.

"Şey... kocasıyla nasıl tanışıp evlendi?"

Bayan Rice anlattı.

"Philip Clayton son derece çekici biriydi. Büyük bir cazibesi (halen de öyle) ve oldukça fazla parası vardı, ama bize karakterinden bahseden biri maalesef olmadı. Ben uzun yıllardır dulum. Yalnız yaşayan iki kadının bir erkeğin karakteri konusunda doğru yargıya varmaları çok güç."

Harold düşünceli bir şekilde, "Evet, bu doğru," dedi.

İçinde acıma duygusuyla karışık bir öfke belirdi. Elsie Clayton en fazla yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Kızın derin, mavi gözleri vardı; hüzünlü gülümsemesi gözlerinin önünde canlandı. Birden ona karşı duyduğu ilginin dostluğun ötesinde olduğunu hissetti.

Ama o bir canavarın tutsağıydı...

O akşam yemekte Harold, anne kıza eşlik etti. Elsie Clayton tozpembe şık bir elbise giymişti. Harold onun gözlerinin kızarmış olduğunu fark etti. Kız ağlamıştı.

Bayan Rice neşeyle, "Sizin iki uğursuzun kim olduklarını öğrendim Bay Waring," dedi. "Polonya'dan gelmişler. Resepsiyon görevlisinin dediğine göre çok iyi bir aileden geliyorlarmış."

Harold gözleriyle salonu tarayarak iki Polonyalı kadının nerede oturduklarına baktı. Elsie merakla sordu.

"Şu iki kadın mı? İkisinin de saçları kınalı. Çok korkunç bir görünümleri var. Nedendir bilmem ama beni ürkütüyorlar."

"Ben de aynı hisse kapıldım," dedi Harold içtenlikle.

Bayan Rice gülümsedi.

"Bence ikiniz de daha çocuksunuz. Dış görünümlerine bakıp insanları yargılayamazsınız."

"Aslında öyle ama..." dedi Elsie gülümseyerek. "Yine de bana akbabaları anımsattılar."

"Leş yiyen, ölülerin gözlerini oyan akbabaları," diye tamamladı Harold.

Elsie, "Ah, yapma!" diye bağırdı.

Harold hemen, "Çok özür dilerim," dedi.

Bu arada Bayan Rice gülümseyerek söze karıştı.

"Her durumda yolumuza çıkmayacaklarını umalım."

Elsie, "Bizim öğrenmek isteyecekleri ne sırrımız olabilir ki?" dedi.

"Belki de Bay Waring'in vardır," dedi Bayan Rice göz kırparak.

Harold gülerek başını geriye attı.

"Hayatım boyunca küçük bir sırrım bile olmadı. Yaşamım bembeyaz bir sayfa."

Ve birden zihninden şu düşünceler geçti.

"Doğru yoldan sapmak bir insan için ne büyük aptallık! İnsanın tek gereksinimi güçlü bir vicdan! Böylece tüm dünyaya kafa tutabilir ve sana müdahale etmeye çalışanlara cehenneme kadar yolun var, diyebilirsin."

Birden kendisini çok daha zinde ve güçlü hissetti.

Harold Waring de birçok insan gibi dil konusunda yetenekli sayılmazdı. Fransızcası idare edecek düzeydeydi, ama diksiyonu berbattı. Fransızcayı neredeyse İngilizce gibi konuşuyordu. Almanca ve İtalyancayı ise hiç bilmiyordu.

O ana kadar lisan konusundaki yeteneksizliği onu hiç rahatsız etmemişti. Avrupa'daki otellerin hemen hepsinde nasıl olsa İngilizce konuşan birileri oluyordu, bu durumda canını sıkmaya ne gerek vardı ki?

Ama dünyanın bu uzak köşesinde anadil Slovakçaydı, resepsiyondaki görevli bile bunun dışında yalnızca Almanca konuşuyordu. Bu yüzden de bu iki bayanın ona zaman zaman tercümanlık yapmak zorunda kalmaları Waring'e ağır geliyordu. Lisan konusunda oldukça yetenekli olan Bayan Rice az da olsa Slovakça bile konuşabiliyordu.

Harold hemen Almanca öğrenmeye niyetlendi. Birkaç kitap alıp her sabah birkaç saatini dil öğrenmekle geçirmeye karar verdi.

Güzel bir sabahtı. Harold mektuplarını yazdıktan sonra saatine baktı ve öğlen yemeğinden önce kısa bir gezintiye çıkmak için bir saat kadar zamanı vardı. Önce gölün kıyısına gitti, oradan da çam ormanına. Burada yürümeye başladığı sırada bir ses duydu. Yakınlarda bir yerlerde bir kadın hüngür hüngür ağlıyordu.

Harold bir an durdu, sonra da sesin geldiği tarafa yöneldi. Ağlayan kadın Elsie Clayton'du. Bir kütüğün üzerine oturmuş, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Ağlamanın şiddetinden omuzları titriyordu.

Harold bir anlık tereddütten sonra doğruca onun yanına giderek yumuşak bir şekilde seslendi.

"Bayan Clayton, Elsie?"

Kız birden korkuyla irkilip ona baktı. Harold yanına oturdu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu içtenlikle. "Herhangi bir şey?

Kız başını salladı.

"Hayır hayır, siz çok iyi birisiniz. Kimse, ama hiç kimse benim için bir şey yapamaz."

Harold çekinerek sordu.

"Kocanızla mı ilgili?"

Kız başıyla onayladı. Sonra gözlerini kurulayıp, çantasından pudriyerini çıkararak kendini toparlamaya çalıştı.

"Annemi üzmek istemedim," dedi titrek bir sesle. "Benim mutsuz olduğumu görünce çok üzülüyor. Bu yüzden biraz rahatlamak ve ağlamak için buraya geldim. Bunun aptallık olduğunun farkındayım. Ağlamak neye yarar ki? Ama bazen insan yaşamın dayanılmaz olduğu hissine kapılıyor işte."

Harold, "Gerçekten sizin adınıza çok üzgünüm," dedi.

Kız minnettarlıkla bakıp sözlerini sürdürdü.

"Tabii bu aslında benim hatam. Philip ile kendi isteğimle evlendim. Ama kötü gitti işte, bu konuda suçlu olan biri varsa o da yalnızca

benim."

"Bunu kabul etmek büyük cesaret."

Elsie başını salladı.

"Hayır, cesur filan değilim. Hem de hiç değilim. Aslında korkağın tekiyim. Zaten Philip ile olan sorunumun asıl nedeni de bu. Ondan korkuyorum, gerçekten çok korkuyorum, özellikle de sinirli olduğu zamanlarda."

Harold birden kendini tutamayarak patladı.

"Onu terk etmelisiniz!"

"Buna cesaretim yok. Bunu kabul etmez."

"Saçmalık. Boşanırsınız?"

Kız yavaşça başını salladı.

"Bunun için bir nedenim yok." Omuzlarını büzdü. "Hayır, ayrılmamalıyım. Zaten zamanımın büyük bir kısmını annemle geçiriyorum, bunu biliyorsunuz. Philip buna karışmıyor. Özellikle de burası gibi gözlerden uzak yerlerde olunca." Yanaklarına renk gelirken ekledi. "Bakın, asıl sorun onun akıl almayacak kadar kıskanç olması. Eğer benim başka bir erkekle konuştuğumu öğrenirse... Düşünemeyeceğiniz kadar sinirlenir."

Harold'un kızgınlığı gittikçe artıyordu. Şimdiye dek pek çok kadının kocalarının kıskançlığından yakındığını duymuştu. Onlara hak verirken, içinden kocaların da aslında bir ölçüde haklı olduklarını

düşünmüştü. Ama Elsie Clayton o kadınlardan biri değildi. Ona bir kez olsun flörtçü bir havada yaklaşmamıştı.

Elsie hafifçe ürpererek ondan uzaklaştı ve gökyüzüne baktı.

"Güneş kayboldu. Birazdan soğuk bastırır. Otele dönsek iyi olacak. Zaten neredeyse öğlen yemeği zamanı da geldi."

Ayağa kalktılar ve otel yönünde ilerlemeye başladılar. Aynı yöne giden biri yanlarından hızla geçtiğinde henüz bir dakika bile yürümemişlerdi. Bu kişiyi rüzgârda dalgalanan pelerininden hemen tanıdılar. Polonyalı kız kardeşlerden biriydi bu.

Kadın yanlarından geçerken Harold hafifçe eğilerek selam verdi. Kadın karşılık vermedi, ama bir an için bakışlarıyla onları süzdü. Bu öylesine aşağılayıcı bir bakıştı ki Harold'un bir anda tepesi attı. Kadının, onların o kesik kütük parçasının üzerinde birlikte oturduklarını görüp görmediğini merak ediyordu. Eğer öyleyse hiç kuşkusuz...

Her ne olursa olsun o bakışlar ne düşündüğünü anlatıyordu... Harold ona karşı çok öfkelenmişti. Bazı kadınlar ne kadar kötü niyetli olabiliyorlardı.

Güneşin kaybolup ikisinin birden soğuktan titremiş olmalan da ilginçti, kim bilir belki de kadın onları tam da o anda izliyordu...

Her neyse, Harold bir şekilde huzursuzluk duyuyordu.

O akşam Harold saat ondan sonra hemen odasına çekildi. İngiltere'den posta gelmiş ve hemen yanıtlaması gereken bir dizi mektup almıştı.

Pijamalarını ve sabahlığını giyip, mektuplarını yazmak üzere masanın başına geçti. Tam üçüncü mektubu yazmış, dördüncüsüne başlamak üzereydi ki birden kapı açıldı ve Elsie Clayton sendeleyerek odaya daldı.

Harold yerinden fırladı, ama şaşkınlıktan olduğu yerde donup kalmıştı. Elsie kapıyı arkasından kapamış, titreyerek şifoniyere tutunmuştu. Soluk almakta zorlanıyordu. Yüzü kireç beyazıydı. Çok korktuğu anlaşılıyordu.

Soluk soluğa, "Kocam," dedi. "Hiç beklenmedik bir anda çıkageldi. Sanırım beni öldürecek. Çıldırmış, kesinlikle çıldırmış. Size geldim. Ne olur beni bulmasına izin vermeyin."

Bir iki adım attı, ama öylesine yalpalıyordu ki neredeyse dengesini sağlayamayarak yere yığılacaktı. Harold, ona destek olmak için kolunu uzattı.

İşte tam o anda kapı açıldı ve eşikte bir adam belirdi. Orta boylu, kalın kaşlı, düz siyah saçlı biriydi bu. Elinde ağır bir araba anahtarı vardı. Sesi yüksek ve öfkeliydi. Neredeyse gürlercesine bağırıyordu.

"Demek Polonyalı kadın haklıymış! Bu herifle ilişkin var!"

Elsie bağırıyordu.

"Hayır hayır, Philip. Bu doğru değil. Yanılıyorsun."

Philip Clayton üzerlerine doğru gelirken Harold hemen genç kadının önüne geçti. Adam bağırıyordu.

"Yanılıyor muyum, ben mi yanılıyorum? Hem de seni onun odasında bulmuşken? Sen bir şeytansın, seni bunun için

öldüreceğim."

Harold seri bir hareketle Philip'in kolundan kurtuldu. Bu arada Elsie de çığlık atarak tam aksi yöne doğru bir hamle yaptı. Harold adamı savuşturmak için üzerine gitti.

Ancak Philip Clayton, karısını ele geçirmeyi aklına koymuştu. Saldırmaya devam ediyordu. Dehşet içindeki Elsie hızla odadan dışarı koştu. Philip Clayton da peşinden koştu ve Harold da bir an bile tereddüt etmeden onları izledi.

Elsie koridorun sonundaki odasına koşmuştu. Harold anahtarın kilitte döndüğünü duydu, ama kız geç kalmıştı. Kilidin dili yerine oturmadan Philip Clayton zor kullanarak kapıyı açıp girdi. Harold, Elsie'nin korku dolu çığlıklarını duyabiliyordu. Harold da onların peşinden odaya daldı.

Elsie korkuyla pencereye dayanmıştı. Harold içeri girdiğinde Philip Clayton elindeki anahtarını sallayarak tehditkâr bir şekilde Elsie'ye doğru hamle yapıyordu. Kız dehşet dolu bir çığlık attı, sonra hemen yanındaki masadan kitap ağırlığını kaparak adama doğru fırlattı.

Clayton kütük gibi yere yığılınca Elsie çığlık attı. Harold kapının eşiğinde donup kalmıştı. Kız, kocasının yanına diz çöktü. Adam yığıldığı yerde hareketsiz yatıyordu.

Koridordaki kapılardan birinin kilidinin açıldığı duyuluyordu. Elsie ayağa fırladı ve Harold'a koştu.

"Lütfen, lütfen gidin." Sesi kısılmıştı, soluk soluğaydı. "Odanıza dönün. Şimdi gelirler, sizi burada bulmamalılar."

Harold başıyla onayladı. Durumu hemen kavramıştı. Philip Claydon o an için -hors de combat- yani etkisiz, bırakılmıştı. Ama Elsie'nin çığlığı duyulmuş olmalıydı. Eğer genç kadının odasında bulunursa bu yanlış anlamalara ve sıkıntılara yol açabilirdi. Üçünün menfaati için de bir skandal çıkmasını önlemeliydi.

Mümkün olduğunca sessizce koridora çıktı ve odasına gitti. Tam odasına döndüğü anda koridorda bir kapının açıldığını duydu. Odasında yaklaşık yarım saat kadar oturup bekledi. Dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Elsie'nin er geç geleceğini hissediyordu. Neden sonra kapısının hafifçe çalındığını duydu. Hemen yerinden sıçrayarak açtı.

Gelen Elsie değil annesiydi ve Harold, onun görünüşü karşısında dehşete düşmüştü. Aniden yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu. Gri saçları karmakarıştı, gözlerinin altında mor halkalar belirmişti.

Harold hemen bir sandalye çekip, onu oturttu. Kadın soluk almakta zorlanıyordu. Harold telaşla sordu.

"Çok kötü görünüyorsunuz. Bayan Rice. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Kadın başını salladı.

"Hayır. Benim için endişelenmeyin. Ben iyiyim, gerçekten. Yalnızca şoktayım. Çok korkunç bir şey oldu, Bay Waring."

"Yoksa Clayton'un durumu ağır mı?"

Kadın soluğunu tutuyordu.

"Çok daha kötü. Öldü!..."

Oda etrafında dönüyordu.

Sanki sırtından aşağı soğuk sular boşalıyormuşçasına Harold'un birkaç dakika için dili tutuldu. Sonra şaşkınlıktan aptallaşmış bir halde yineledi.

"Öldü mü?”

Bayan Rice başıyla onayladı.

Anlamsız, bitkin bir sesle, "Kâğıt ağırlığının köşesi tam alnına gelmiş ve sırtüstü düşerken başını şöminenin demir parmaklığına çarpmış. Aslında hangi darbenin ölümüne neden olduğunu bilmiyorum."

Felaket! , o anda Harold'un aklından geçen tek sözcük buydu. Felaket, felaket, felaket...

Telaşla söze girdi.

"Bu bir kazaydı. Gördüm. Oradaydım."

Bayan Rice sert bir şekilde, "'Elbette kazaydı!" dedi. "Biliyorum bunu. Ama başka kim böyle düşünür ki? Ben... ben gerçekten de çok korkuyorum Harold! Ne de olsa burası İngiltere değil."

Harold çok sakin ve yavaş bir tonda yanıt verdi.

"'Ben Elsie'nin ifadesini doğrulayabilirim."

"Evet," dedi Bayan Rice. "O da sizinkini doğrulayabilir. Sorun da bu zaten!"

Harold zaten zeki bir insandı, doğal olarak kadının ne söylemek istediğini hemen algıladı. Zihninden yaşadıkları olaylar yıldırım hızıyla geçti ve içinde bulundukları durumun hassasiyetini sezdi.

Elsie ile birlikte epeyce zaman geçirmişlerdi. Ayrıca çam ormanında o Polonyalı kadın tarafından oldukça kuşku uyandırabilecek koşullarda görülmüşlerdi. Polonyalı kadınlar muhtemelen İngilizce bilmiyorlardı, ama yine de bazı sözcükleri anlamış olabilirlerdi. Eğer konuşmalarını duyduysa "kıskanç" ya da "kocam" gibi bazı sözcükleri anlamış olabilirdi. Her durumda Clayton'a kıskançlığını kamçılayacak bir şeyler söylemiş oldukları açıktı. Üstüne üstlük Clayton burada ölmüştü ve öldüğünde, Harold, Elsie ve Clayton aynı odaydılar. Onun Philip Clayton'un üzerine kasten kâğıt ağırlığıyla saldırmamış olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktu. Aynı şekilde kıskanç kocanın onları birlikte basmış olmadığını gösteren herhangi bir kanıt da yoktu. Sadece Elsie'nin ve kendisinin ifadeleri vardı. Bunlara inanırlar mıydı?

Ani bir korkuyla ürperdi.

Kendisinin ve Elsie'nin işlemedikleri bir cinayet yüzünden ölüme mahkûm edilme riskiyle karşı karşıya olduklarım düşünmek istemiyordu. Ancak yine de ölüme sebebiyetten sorgulanabilirlerdi. (Acaba bu yabancı ülkelerde ölüme sebebiyet yasası var mıydı?) Ancak suçsuz oldukları ortaya çıksa bile bir araştırma yapılacağı ve sorguya çekilecekleri kesindi, tüm gazetelerin manşetlerine çıkacaklardı: "İngiliz bir kadınla bir erkek, kadının kocasının ölümüne neden olmaktan sorgulanıyorlar. Kıskanç koca, karısı ve geleceği parlak politikacı üçgeni!" Evet, bu politik kariyerinin sonu anlamına gelebilirdi. Böylesi bir skandaldan kurtuluş yoktu.

Birden içgüdüsel olarak sordu.

"Bir şekilde bu cesetten kurtulamaz mıyız? Onu başka bir yere bıraksak?"

Bayan Rice'm şaşkın ve aşağılayıcı bakışları karşısında kızardığını hissetti.

"Sevgili Harold," dedi kadın sert bir tonda. "Bu bir polisiye roman değil. Böyle bir şeye kalkışmak bile delilik olur."

"Bence olmaz." Harold homurdandı. "Ne yapabiliriz? Tanrım, ne yapabiliriz?"

Bayan Rice çaresizlik içinde başını sallayıp alnını kırıştırdı. Bir çözüm bulmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

"Bu korkunç felaketten kurtulmak için bir çıkış yolu bulamaz mıyız?" diye sordu Harold çaresizlik içinde.

Felaket, evet bu gerçekten bir felaketti! Korkunç, beklenmedik lanet bir bela!

Birbirlerine baktılar. Bayan Rice kısık bir sesle, "Elsie, zavallı kızım!" diye inledi. "Bir şeyler yapmalıyım... Onun için her şeyi yapabilirim. Böyle bir şeyi yaşamak onun ölümüne neden olabilir." Ve kekeleyerek ekledi. "Sizin için de öyle, kariyeriniz!"

Harold zorlukla mırıldandı.

"Benim için endişelenmeyin."

Aslında söylemek istediği bu değildi.

Bayan Rice acı içinde sözlerini sürdürdü.

"Bu haksızlık, gerçek değil! Üstelik de aranızda hiçbir şey geçmemişken. Bunu çok iyi biliyorum."

Harold ince de olsa dayanacak bir dal bulmuş olmanın umuduyla atıldı.

"Hiç değilse bunu söyleyebilirsiniz, aramızda doğru olmayan hiçbir şey olmadığını."

Bayan Rice kederle mırıldandı.

"Tabii bana inanırlarsa. Buradaki insanların nasıl olduklarını biliyorsunuz."

Harold istemeden sıkıntıyla onayladı. Kıta Avrupa'sı mantığında Elsie ile aralarında yasadışı bir ilişki yaşanmış olmalıydı ve annesinin de kızım kurtarmak için elini yılan deliğine soktuğu yorumları yapılacaktı.

Harold sıkıntıyla, "Evet, İngiltere'de değiliz, ne yazık ki!" dedi.

"Ah!" Bayan Rice başını kaldırdı. "Bu doğru... Burası İngiltere değil. Acaba bir şeyler yapılabilir mi?"

"Ne gibi?" Harold heyecanla bakıyordu.

Bayan Rice birden sordu.

"Ne kadar paranız var?"

"Yanımda pek fazla yok," diyen Harold ekledi. "Ama gerekirse gönderilmesini sağlayabilirim."

Bayan Rice haşin bir ifadeyle, "Çok büyük bir miktara gereksinimimiz olabilir," dedi. "Ama bence denemeye değer."

Harold'un içinde küçük de olsa umut belirmeye başlamıştı.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Bayan Rice kararlılıkla açıkladı.

"Biz kendi başımıza bu olayı kapatamayız, ama belki de bunu yasal olarak örtbas etmenin bir yolu bulunabilir."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Harold umutluydu, ama inanamıyordu.

"Evet, birincisi otelin müdürü yanımızda olacaktır. Bunun örtbas edilmesi onun da lehinde olur, hatta bunu tercih bile edecektir. Bence bu gözlerden uzak küçük Balkan ülkelerinde rüşvetle herkesi yola getirmek mümkün olabilir, polis de sanırım başka ülkelerdekinden çok daha yozlaşmıştır."

Harold, "Biliyor musunuz, size çok güveniyorum," dedi.

Bayan Rice ekledi.

"Neyse ki oteldeki kimse bir şey duymadı."

"Elsie'nin yanındaki odada siz varsınız, peki ya diğer tarafındaki odada kim var?"

"O iki Polonyalı kadın. Onlar bir şey duymamışlar. Eğer duysalardı koridora çıkarlardı. Philip geç vakit geldi, nöbetçi personel dışında kimse onu görmedi. Biliyor musunuz Harold, sanırım bütün bu olayları örtbas edebiliriz. Philip'in ölümünün doğal nedenlerle

olduğuna ilişkin bir belge alabiliriz. Şimdi tek sorun yeterince rüşvet verebilmek ve doğru adamı bulmak, muhtemelen de polis şefini ayarlamamız gerekiyor."

Harold hafifçe gülümsedi.

"Bu bir komediye benziyor değil mi? Neyse yine de denemeye değer."

Bayan Rice enerji doluydu. Önce otel müdürü çağırıldı. Harold odasında kalmıştı, çünkü uzak durmayı yeğliyordu. Bayan Rice ile bu durumu aile içi kavga olarak yansıtmaya karar vermişlerdi. Elsie'nin güzelliği ve gençliği de bunu destekleyecekti.

Ertesi sabah polis memurları geldiler ve doğruca Bayan Rice'm odasına götürüldüler. Öğlen saatlerinde de otelden ayrıldılar. Harold para getirtmek için telgraf çekmiş bunun dışındaki gelişmelere hiç karışmamıştı, zaten istese de bunu yapamazdı, çünkü gelen görevlilerden hiçbiri İngilizce konuşmuyordu. Bayan Rice saat on iki gibi onun odasına geldi. Solgun ve yorgun görünüyordu, ama yüz ifadesindeki rahatlama, durumu açıklamaya yetiyordu. Kısaca durumu açıkladı.

"Tamam, plan işledi."

"Tanrıya şükür! Gerçekten muhteşemsiniz! İnanılacak gibi değil!"

Bayan Rice düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Ne kadar kolay işlediğini bilseniz, her şeyin normal olduğunu bile düşünebilirsiniz. Doğrudan ellerini açtılar. Bu gerçekten itici ve kötü bir durum!"

Harold sabırsızlıkla, "Şimdi devlet dairelerindeki yolsuzlukları tartışmanın zamanı değil. Ne kadar?" diye sordu.

"Tarife epeyce yüksek."

Bayan Rice elindeki listeyi okudu:

"Polis şefi

Komiser

Aracı

Doktor

Otel müdürü

Gece personeli."

Harold'un yalnızca bir tek sorusu vardı:

"Gece personeli pek fazla istemiyor değil mi? Sanırım büyük payı işin başındakiler alacak."

Bayan Rice açıkladı.

"Otel müdürü ölümün otelin dışında olmuş gibi gösterilmesinde ısrarlı. Resmi raporlarda Philip, trende ölmüş gibi gösterilecek. Hava almak için koridora çıkmış ve farkında olmadan hep açık unutulan kapılardan birinden düştüğü yazılacak. Polisin isteyince neler yapabildiği akıl alır gibi değil!"

"Neyse," dedi Harold. "Tanrıya şükür, bizim polisimiz böyle değil."

İngiliz olmanın gururuyla ve keyfi de yerine gelmiş olarak akşam yemeğine indi.

Akşam yemeğinden sonra Harold her zaman olduğu gibi kahve içmek üzere Bayan Rice ve kızına katıldı. Alışıldık davranışlarında bir değişiklik yapmamaya karar vermişti.

Bir önceki geceden beri ilk kez Elsie'yi görüyordu. Kızın rengi solgundu, bir önceki akşamın şokunu atlatmamışa benziyordu. Ancak yine de cesurca her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyor, hava ve manzara konusunda kısa yorumlar yapıyordu.

Yeni gelen bir konuk hakkında konuşuyor, onun milliyetini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Harold bu tür bıyığın ancak bir Fransız'da olabileceği görüşündeydi; Elsie, Alman olduğunu iddia ediyordu; Bayan Rice ise İspanyol olduğunu düşünüyordu.

Terasta onlar dışında yalnızca yaptıkları elişiyle meşgul iki Polonyalı kadın vardı.

Harold her zaman olduğu gibi onları görünce hafif bir korku hissederek ürperdi. Bu ifadesiz yüzler, kıvrık burunlar, pençeye benzer bu uzun eller...

O sırada bir komi gelerek, Bayan Rice'a çağırıldığını söyledi. Kadın ayağa kalkarak çocuğu izledi. Otelin girişinde onun bir polisle konuştuğunu gördüler.

Elsie bir an soluk almakta zorlandı.

"Yoksa ters giden bir şeyler mi var?"

Harold hemen onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Ah hayır, eminim korkacak bir şey yoktur."

Ancak kendisi de içinde tuhaf bir korku hissediyordu.

"Anneniz muhteşem biri."

"Biliyorum. Annem büyük bir savaşçıdır. Mücadeleden asla vazgeçmez. Hiçbir zaman mağlubiyeti kabul edip oturmaz." Elsie ürpererek konuşmasını sürdürdü. "Ama bütün bu olanlar korkunç, öyle değil mi?"

"Neyse, artık bu düşüncelerden kurtulma zamanı. Her şey geçti artık."

Elsie kısık bir sesle mırıldandı.

"Yine de bunu unutamam, onu öldürdüğümü."

Harold hemen atıldı.

"Böyle düşünmemelisiniz. Bu bir kazaydı. Bunu biliyorsunuz."

Kızın yüzünde hafif bir mutluluk ifadesi belirdi. Harold, "Neyse, artık her şey geçmişte kaldı. Artık bunu düşünmemelisin," dedi.

Bayan Rice geri döndüğünde yüzündeki ifadeden her şeyin yolunda olduğu anlaşılıyordu.

"Bir an ben de korktum," diye açıkladı neşeyle. "Bazı belgelerle ilgili basit bir formaliteden başka bir şey değilmiş. Her şey yolunda, çocuklar! Bu beladan kurtulduk. Sanırım bunu kutlamak için birer içki söyleyebiliriz,"

İçkiler gelince kadehlerini kaldırdılar.

Bayan Rice, "Geleceğe!" dedi.

Harold, Elsie'ye bakarak gülümsedi.

"Mutluluğumuza!"

Genç kız da kadehini kaldırırken ona bakıp gülümsedi.

"Ve de sizin başarınıza! Çok büyük biri olacağınızdan eminim!"

Yaşadıkları büyük korkunun ardından kendilerini rahatlamış, hatta mutlu hissediyorlardı. Son saatlerin sıkıntısı üzerlerinden kalkmış, bela savuşturulmuştu. Artık güzel günler...

Terasın öte ucundaki kuşa benzeyen iki kadın özenle elişlerini toplayıp yanlarına geldiler.

Hafifçe eğilerek selamlayıp Bayan Rice'ın yanına oturdular. Biri hemen konuşmaya başladı. Diğeri ise gözlerini Elsie ile Harold'un üzerinde gezdiriyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Harold bunun hiç hoş bir tebessüm olmadığını düşündü.

Bayan Rice'a baktı. Polonyalı kadını dinliyordu. Harold tek bir sözcük bile anlamamasına rağmen Bayan Rice'ın yüzündeki ifade çok açıktı. Yine elem ve çaresizlik okunuyordu. Bayan Rice sadece dinliyor, arada sırada birkaç sözcük ediyordu.

Sonuçta iki kız kardeş ayağa kalktı ve hafifçe eğilerek selam verdikten sonra otele doğru ilerlediler.

Harold öne doğru eğilerek heyecanla sordu.

"Ne oldu?"

Bayan Rice yine aynı çaresizlikten kaynaklanan umutsuzluk ifadesi içinde yanıtladı.

"Bu kadınlar şantaj yapmaya çalışıyorlar. Dün gece her şeyi duymuşlar. Ve şimdi her şeyi örtbas etmeye çalıştığımız için durumumuz çok daha kötüleşti."

Harold Waring gölün kıyısındaydı. Yaklaşık olarak bir saattir tempolu adımlarla yürüyor, tüm benliğine egemen olan çaresizlik kıskacından biraz olsun sıyrılmaya çalışıyordu.

Sonunda kendisinin ve Elsie'nin hayatını hain pençeleri arasına alan o iki uğursuz kadını ilk kez gördüğü yere varmıştı. Yüksek bir sesle, "Lanet olsun onlara!" diye haykırdı. "Bu kan emici cadılara lanet olsun, cehenneme kadar yolları var!"

O sırada biri hafifçe öksürünce başını çevirdi. Karşısına ağaçların arasından gür bıyıklı bir yabancı çıktı.

Harold ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu küçük adam hiç kuşkusuz haykırışını duymuştu.

Ne diyeceğini bilemeden kekeledi.

"Şey... hımm, iyi günler."

Yabancı mükemmel bir İngilizceyle yanıtladı.

"Korkarım bu sizin açınızdan pek iyi bir gün değil!"

"Şey... evet... ben..." Harold yine ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Küçük adam gülümseyerek, "Başınızın dertte olduğunu görüyorum, genç adam," dedi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Yoo, hayır, teşekkürler. Yalnızca biraz rahatlamak istedim, anlıyorsunuz değil mi?"

Yabancı nezaketle yanıtladı.

"Ama ben, size yardımcı olabilirim. Şu anda terasta oturan iki bayanla ilgili sıkıntılarınız olduğunu söylersem bana inanır mısınız? Bunda haklı mıyım, yoksa değil miyim?"

Harold gözlerini ona dikti.

"Onlar hakkında bildiğiniz bir şey mi var? Bu arada siz kimsiniz?"

Küçük adam sanki kraliyet ailesinden geliyormuş gibi gururla kendini tanıttı.

"Adım Hercule Poirot. Biraz korulukta dolaşalım mı? Bu arada siz de bana öykünüzü anlatırsınız, olur mu? Daha önce de dediğim gibi sanırım size yardımcı olabilirim."

Harold henüz beş dakikadır tanıdığı bir adama bütün içindekileri açıkça anlatmaya, onu neyin yönelttiğini bugün bile tam olarak bilemiyordu. Kim bilir belki de aşırı gerilmiş olduğu içindi. Her neyse yapmıştı işte. Hercule Poirot'ya tüm öyküyü ta en başından başlayarak anlattı.

Küçük adam, onu sessizce dinledi. Yalnızca bir ya da iki kez sıkıntıyla başını salladı. Harold konuşmasını bitirip sustuğunda Poirot dalgın bir havada konuşmaya başladı.

"Stymphalia Kuşları; demir gagalı, Stymphalia Gölü'nün üzerinde uçan, insan etiyle beslenen canavar kuşlar... Evet, tam olarak onlara uyuyor."

"Anlamadım," dedi Harold şaşkınlıkla.

Bu küçük adam belki de delinin tekidir, diye düşünüyordu.

Hercule Poirot gülümsedi.

"Yalnızca düşünüyorum, hepsi bu. Benim olayları kendime özgü bir değerlendirme şeklim vardır, bunu anlamalısınız. Neyse, şimdi sizin konunuza gelelim. Gerçekten de çok zor durumdasınız."

Harold kızgınlıkla homurdandı.

"Bana bunun söylenmesi için size ihtiyacım yok."

Hercule Poirot konuşmaya devam etti.

"Bu çok ciddi bir durum: şantaj. Bu cadılar sizi bunu ödemeye zorlayacaklardır ve sonra yine, yine!... Peki ya onları reddederseniz ne olur?"

Harold acıyla yanıtladı.

"Her şey ortaya çıkar. Kariyerim mahvolur ve kimseye zaran dokunmamış zavallı genç bir kadın lekelenir, onun sonunun ne olacağını ise Tanrı bilir."

Hercule Poirot, "Bunun için bir şeyler yapılması gerek," dedi.

Harold doğrudan sordu.

"Peki, ne yapabilirim?"

Hercule Poirot gözlerini yarı kapayarak arkasındaki ağaca yaslandı. (Harold yine onun akıl sağlığından kuşku duyuyordu.)

"Şimdi kastanyeti (Türk müziğinde ve diğer bir çok Orta Doğu ülkesinin müzik kültüründe var olan bir usul vurma çalgısıdır) çalma zamanı."

Harold şaşırmıştı.

"Aklınızı mı kaçırdınız."

"Mais non (Ama, hayır) Yalnızca atalarımın izinden gitmeye çalışıyorum, yani Hercule'ün. Bana birkaç saat zaman ver, sabırlı ol genç dostum. Yarına kadar seni belki tüm sıkıntılarından kurtarmış olacağım."

Harold Waring ertesi sabah aşağı indiğinde Hercule Poirot'yu terasta tek başına otururken buldu. Harold istemese de Hercule Poirot'nun sözlerinden etkilenmişti.

Doğruca onun yanına gidip merakla sordu. "Evet, ne oldu?"

Hercule Poirot neşeyle yanıt verdi. "Her şey yolunda." "Ne demek istiyorsunuz?" "Her şey başarıyla çözüldü." "Peki, ama ne oldu?”

Hercule Poirot hayallere dalmışçasına yanıt verdi. "Kastanyetleri çaldım ya da modern ifadesiyle telleri titrettim, kısacası telgraftan yararlandım. Stymphalia Kuşları uzunca bir süre hünerlerini gösteremeyecekleri bir yere götürüldüler, mösyö."

"Polis tarafından aranıyorlar mıydı? Tutuklandılar mı?"

"Aynen öyle."

Harold derin bir soluk aldı.

"Muhteşem. Bunu hiç düşünmemiştim."Ayağa kalktı. "Hemen gidip bunu Bayan Rice ile Elsie'ye haber vermeliyim." "Biliyorlar zaten."

"İşte bu çok iyi." Harold yeniden oturdu. "Anlatın bana..." Birden konuşmasına ara verdi.

Gölden yukarı çıkan patikada rüzgârda dalgalanan pelerinleri ve kuşu andıran profilleriyle iki kadın figürü görmüştü.

"Ama bana onların götürüldüklerini söylemiştiniz!" diye haykırdı. Hercule Poirot onu izliyordu.

"Ah, bu iki bayan mı? Onlar tamamıyla zararsız, resepsiyon görevlisinin de dediği gibi çok iyi aileden gelen iki Polonyalı bayan. Görüntüleri pek iç açıcı değil ama hepsi bu."

"Ama anlayamıyorum."

"Evet, anlamıyorsunuz. Polis tarafından arananlar diğer iki bayandı; becerikli Bayan Rice ve gözleri yaşlı Bayan Clayton! Aslında kan emici kuşlar olarak tanınan da onlar! O ikisi yaşamlarını şantajla sürdürüyorlar, mon cher!"

Harold sanki tüm dünya ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissediyordu kendini. Yavaşça sordu.

"Peki ya öldürülen adam?"

"Öldürülen kimse yok. Adam filan da yok."

"Ama onu gördüm."

"Yoo, hayır, kalın boğuk sesli Bayan Rice erkek rolü oynamak konusunda çok başarılı bir dublör. Koca rolünü oynayan da oydu, gri

peruğunu takmamıştı ve uygun şekilde makyaj yapmıştı."

İleri doğru eğilerek hafifçe Harold'un dizine vurdu.

"İnsanlara bu kadar kolay inanmamalısınız, genç adam, yaşamı bu kadar hafife almayın. Bir ülkede polisin rüşvet alması o kadar da kolay değildir -zaten büyük olasılıkla hiç rüşvet almazlar, bu da bir gerçek- özellikle de konu cinayetse! Bu kadınlar genellikle İngiliz erkeklerinin lisan bilmemelerinin avantajını kullanıyorlar. Fransızca ya da Almanca bildiği için otel müdürüyle konuşan da Bayan Rice'tı, ipleri elinde tutan da. Polis gelip onun odasına girdi, evet! Ama orada neler olduğunu bilmiyorsunuz. Kim bilir belki broşunun kaybolduğunu ya da buna benzer şeyler söyledi. Hiç kuşkusuz polisin gelmesini ve sizin görmenizi sağlayacak bir bahaneydi bu. Bundan sonra olanlar malum. Hemen büyük miktarda para gönderilmesi için telgraf çektiniz ve bu parayı tüm bunları organize eden Bayan Rice'a verdiniz. İşte böyle. Ama bu yırtıcı kuşlar doymak bilmezler.

Bu zavallı, mutsuz iki Polonyalı kadına karşı nedensiz bir nefret duyduğunuzu görmüşlerdi. Söz konusu bayanlar yanınıza gelip Bayan Rice ile tamamıyla masum bir konuşma yaptılar, ama o oyuna devam etmekten kendini alamadı. Nasıl olsa sizin konuşulanları anlamadığınızı biliyordu. Böylece siz de yeniden bir miktar para için daha telgraf çekecektiniz."

Harold derin bir soluk aldı.

"Ya Elsie... Elsie?"

Hercule Poirot gözlerini kaçırdı.

"O da her zaman olduğu gibi kendine düşen rolü çok iyi oynadı. Mükemmel bir aktris. Son derece duygusal, masum. Seksi duygulara değil, doğrudan insanın ruhuna hitap ediyor."

Hercule Poirot dalgınlıkla ekledi.

"Bu yöntem İngiliz erkeklerde her zaman başarıya ulaşır."

Harold Waring derin bir soluk aldı ve coşkuyla, "Hemen işe koyulup, elimden geldiğince Avrupa'daki tüm lisanları öğreneceğim. Hiç kimse beni ikinci bir kez aptal yerine koyamayacak," dedi.

7. Bölüm

7. Görev: Girit'e gidip Poseidon'un Minos'a verdiği azgın Girit Boğası'nı getirmek

Girit boğası diye adlandırılan yaratık Yunan Mitolojisi’nde 2 hikaye içerisinde yer almakta, bunlardan birinde Europa'yı Girit Adası'na getiren boğa olarak tasvir edilirken, diğer hikayede ise Hercule'ün 12 görevi içerisinde yer alan ve Girit adasında halka zarar veren bir canavar olarak tasvir edilmektedir. Hercule'ün 12 görevi içerisinde 7. sırada gerçekleştirdiği Girit Boğası görevinde, Hercule, Girit Adası kralı Minos'tan aldığı izin ile, hayvanı önce yorup daha sonra kolları ile kavrayarak yakalamış ve daha sonra Atina'ya, Eurystheus'a ulaştırmayı başarmıştır. Eurystheus'un hayvanı Hera için kurban etmek istemesine rağmen, Hera bunun Hercule'e daha fazla şan ve şöhret kazandıracağını reddederek, hayvanın salıverilmesini emreder.

GİRİT BOĞASI

Hercule Poirot ziyaretçisini dikkatle süzdü. Kararlı bir hava veren çıkık çenesi, solgun yüzü, maviden çok gri gözleri ve ender görülen mavi siyah bukleli saçları ile antik dönem Yunanlılarını andırıyordu.

Gerek kesimi gerekse dikimi ustaca yapılmış tayyörü ve eski rüküş çantasıyla ziyaretçisi, genç kızlara özgü asabiyetin ardında bilincine varılmamış bir kibri yansıtıyordu.

Ah evet, hiç kuşkusuz "taşralı" ve parasız! Onun buraya gelmesi için gerçekten de büyük bir olay olması gerek.

Diana Maberly sesi titreyerek konuşmaya başladı.

"Sizin bana yardım edip edemeyeceğinizden emin değilim, Mösyö Poirot. Bu çok ama çok olağanüstü bir durum."

"Peki," dedi Poirot. "Anlatın."

"Size gelmemin asıl nedeni ne yapacağımı bilememem. Aslında yapacak bir şey olup olmadığını da bilmiyorum."

"Bunun kararını bana bırakın isterseniz?"

Birden kızın yüzüne renk geldi. Aceleyle ve soluk soluğa anlatmaya başladı:

"Size gelmemin nedeni bir yıldır nişanlı olduğum adamın birdenbire nişanı bozmuş olması."

Sustu ve ısrarlı gözlerle dedektifi süzdü.

"Aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalısınız."

Hercule Poirot yavaşça başını salladı.

"Aksine matmazel, sizin son derece akıllı bir genç bayan olduğunuza eminim. Ancak ayrılmış sevgilileri barıştırmak benim metier'im (İş, meslek) değil, bunu bildiğinizden de eminim. Ama bu nişanın bozulmasında olağanüstü bir durum olduğunu düşünüyorum, haklıyım değil mi?"

Kız başıyla onayladı ve açıkça anlatmaya başladı.

"Hugh'un nişanımızı bozmasının nedeni deliriyor olduğunu düşünmesi. Delilerin evlenmemeleri gerektiği kanısında."

Hercule Poirot'nun kaşları hafifçe çatıldı.

"Aynı fikirde değil misiniz?"

"Bilemiyorum... Deliriyor olmak ne demek? Herkes biraz delidir."

"Öyle derler," diye onayladı Poirot ihtiyatla.

"Ancak kendinizin haşlanmış bir yumurta filan olduğunuzu düşündüğünüz zaman sizi kilit altına almaları gerekir."

"Nişanlınız bu aşamaya ulaşmadı, değil mi?"

Diana Maberly, "Hugh'ta herhangi bir değişiklik, tuhaflık fark etmedim ki," dedi. "O benim tanıdığım en aklı başında kişi. Akıllı, güvenilir..."

"Peki, o zaman niçin delirdiğini düşünüyor?"

Poirot devam etmeden önce bir an için sustu.

"Bunun nedeni ailesinde akıl hastalığı olması olabilir mi?"

Diana doğrularcasına başını salladı.

"Sanırım büyükbabası normal değildi, bir de bir büyük teyzesi var. Ama ben her ailede böyle terslikler olabileceğini düşünüyorum. Ruh hastaları, dâhiler ya da öyle bir şey.”

Bakışlarıyla adeta yalvarıyordu.

Hercule Poirot üzüntüyle başını salladı.

"Sizin adınıza çok üzüldüm, matmazel."

Kız başını kibirle kaldırıp, "Bana acımanızı istemiyorum. Bir şeyler yapmanızı istiyorum," dedi.

"Ne yapabilirim?"

"Bilemiyorum, ama bir terslik var."

"Lütfen bana nişanlınız hakkındaki her şeyi anlatır mısınız, matmazel!"

Diana aceleyle anlatmaya başladı.

"Adı Hugh Chandler. Yirmi dört yaşında. Babası Amiral Chandler. Lyde Malikânesi'nde yaşıyorlar. Orası Elizabeth döneminden bu yana Chandler ailesine ait. Hugh onun tek oğlu. Denizcilik okulundan mezun. Bütün Chandler'ler; Sir Gilbert Chandler, Sir Walter Raleigh ile birlikte bin beş yüzlerde denize açıldıklarından beri denizcidirler. Hugh da doğal olarak donanmaya katıldı tabii, babasının onun başka bir şeyi kabullenmesi olanaksızdı. Ama yine de donanmadan ayrılmasını isteyen de babası oldu."

"Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir yıl kadar önce aniden oldu."

"Peki, Hugh Chandler işinde mutlu muydu?"

"Kesinlikle."

"Herhangi bir skandal filan da söz konusu değildi, öyle mi?"

"Hugh hakkında mı? Kesinlikle hayır, hiçbir şey yoktu. Çok başarılıydı, hızla terfi ediyordu. O, babasının bu davranışına bir anlam veremedi."

"Peki, Amiral Chandler'in ileri sürdüğü neden neydi?"

Diana yavaşça açıkladı.

"Herhangi bir neden belirtmedi. Ah! Hugh'un malikâneyi ve para kaynaklarını yönetmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi, ama bu yalnızca bir bahaneydi," diye yakındı Diana. "Hatta George Frobisher bile bunu anladı."

"George Frobisher kim?"

"Amiral Chandler'in en iyi arkadaşı ve Hugh'un vaftiz babası. Zamanın çoğunu Lyde Malikânesi 'nde geçirir."

"Peki, Albay Frobisher, Amiral Chandler'in bu kararı hakkında, yani oğlunun donanmadan ayrılması konusunda ne düşünüyor?"

"Çok şaşırdı ve ne diyeceğini bilemedi. Zaten kimse buna bir anlam veremedi."

"Genç Chandler'in kendisi bile mi?"

Diana hemen yanıt vermeyince Poirot bir süre bekledi, sonra ekledi.

"Belki o anda şaşırmıştır. Peki, şimdi ne düşünüyor?"

"Tek dediği -yaklaşık bir hafta önceydi- babasının haklı olduğu, yapılabilecek en doğru şeyin bu olduğuydu," diye mırıldandı Diana dalgın bir havada.

"Peki, ona bunun nedenini sormadınız mı?"

"Elbette sordum, ama söylemedi."

Hercule Poirot bir süre düşündü. Sonra konuya açıklık getinnek için sorular sormaya devam etti.

"Peki, sizin çevrenizde son zamanlarda alışılmadık olaylar oldu mu? Yaklaşık bir yıl önce başlayan şeyler? Söylentilere, dedikodulara ve kuşkulara yol açan bir şeyler?"

Kız kızardı.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Poirot kısık bir sesle yanıt verdi, ama sesinde otorite seziliyordu.

"Bana her şeyi anlatmanız gerekiyor."

"Bir şey yok, yani bahsettiğiniz anlamda bir şey yok."

"Peki, ne anlamda var?"

"Çok şüphecisiniz! Köylerde, çiftliklerde genellikle acayip şeyler olur. Ama bunlar genellikle çekememezlikten, nefretten ya da köyün delisi veya başka birinin konuşmalarından kaynaklanır."

"Ne oldu?"

"Koyunlar yüzünden köyde bir ara büyük bir telaş oldu... Boyunları kesilmişti. Ah, bu korkunç bir şeydi! Ama koyunların hepsi aynı çiftçinindi ve adam çok aksi biridir. Polis bunun intikam amaçlı bir olay olduğu kanısında."

"Peki, bunu yapanı yakalayamadılar mı?"

"Hayır."

Kız heyecanla ekledi.

"Ama eğer düşünceniz..."

Poirot elini kaldırdı.

"Ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikriniz bile yok. Lütfen bana söyler misiniz, nişanlınız hiç doktora göründü mü?"

"Hayır. Bundan eminim."

"Onun açısından en doğrusu bunu yapmak değil miydi?"

Diana ağır ağır yanıt verdi.

"Yapmaz. O... o doktorlardan nefret eder."

"Peki ya babası?"

"Amiralin de doktorlara pek inandığını sanmıyorum. Onların düzenbaz tüccarlar oldukları kanısında."

"Peki, amiral nasıl biri? Sağlıklı mı? Mutlu mu? Neşeli mi?"

Diana kısık bir sesle yanıtladı.

"Aniden çöktü, yani..."

"Son bir yılda mı?"

"Evet. Harap oldu. Eski halinin gölgesi gibi sanki."

Poirot düşünceli düşünceli başını salladı. Sonra sordu.

"Oğlunun nişanını onaylamış mıydı?"

"Oh evet. Bakın, bizim arazimizle onlarınki yan yana. Orada nesiller boyu birlikte yaşadık. Hugh'un benimle birlikte olduğunu öğrenince çok sevinmişti."

"Peki ya şimdi? Nişanın bozulması konusunda ne diyor?"

Kızın sesi titremeye başlamıştı,

"Ona dün sabah rastladım. Perişan görünüyordu. Elimi iki elinin içine aldı ve şöyle dedi: 'Senin için çok zor olduğunu biliyorum, kızım. Ama oğlum doğru olanı yapıyor, yapabileceği tek şeyi.'"

"Ve bu yüzden," dedi Poirot. "Siz de bana geldiniz."

Kız başıyla onayladıktan sonra sordu.

"Bir şey yapabilecek misiniz?"

"Bilmiyorum. Ama hiç değilse sizinle gelip, durumu görebilirim."

Hercule Poirot'yu en çok etkileyen Hugh Chandler'in olağanüstü fiziği oldu. Uzun bir boy, olağanüstü orantılı bir vücut, muhteşem bir göğüs, geniş omuzlar ve koyu kahve gür saçlar. Bu haliyle tam bir erkeklik sembolüydü.

Poirot varır varmaz Diana telefonla Amiral Chandler'i aradı ve ardından ikisi birlikte uzun terasta beklendikleri Lyde Malikânesi'ne gittiler. Masada onları bekleyen üç de erkek vardı. Beyaz saçlı, olduğundan çok yaşlı görünen, omuzları ağır bir yük taşırcasına eğilmiş, koyu renkli hüzünlü gözleri olan Amiral Chandler. Albay

Frobisher ise şakaklarından ağarmaya başlayan kızıl saçları olan, minyon ancak dirençli yapısıyla arkadaşının tam tersiydi. Huzursuz, sinirli, aksi görünen, köpekleri andıran ancak olağanüstü zeki bakışlı gözleri olan bir adam. Alnını kırıştırıp, başını öne uzatarak ve karşısındakini sözü edilen zeki gözleriyle derinlemesine incelemek gibi bir alışkanlığı vardı. Üçüncü erkek ise Hugh'tu.

"Soyunun iyi bir örneği, değil mi?" dedi Albay Frobisher.

Poirot'nun genç adamı incelediğini fark etmiş, kısık, boğuk bir sesle konuşuyordu. Hercule Poirot başıyla onayladı. Poirot ve Frobisher yan yana oturuyorlardı. Diğer üçü masanın karşı ucuna oturmuş, zoraki bir neşeyle bir şeyler tartışıyorlardı.

Poirot mırıldandı.

"Evet, olağanüstü bir tip o, muhteşem! O tam bir genç boğa gibi, Poseidon'a adanan boğa gibi... Sağlıklı erkek sembolü."

"Çok iyi görünüyor, değil mi?"

Frobisher iç çekti ve küçük kurnaz gözleriyle Poirot'yu süzdü. Sonra birden ekledi.

"Kim olduğunuzu biliyorum."

"Bu bir sır değil."

Poirot eliyle bir hareket yaptı. Bu onun incognito (Takma ad) kullanmadığını gösteriyordu. Kendi kimliğiyle yolculuk ediyordu.

Kısa bir süre sonra Frobisher sordu:

"Kız sizi o malum öykü için mi çağırdı?"

"Öykü mü?"

"Hugh'la ilgili öykü... Evet, bu konuda bilginiz olduğunu görüyorum. Ancak neden size başvurduğunu anlayamıyorum. Sizin bu konuları araştırdığınızı sanmıyorum. Yani demek istediğim bu daha çok tıbbi bir sorun."

"Ne kadar çok konunun benim alanıma girebileceğini bilseniz şaşarsınız."

"Sizden ne yapmanızı beklediğini tam olarak anlayamıyorum."

"Bayan Maberly," dedi Poirot, "Tam bir savaşçı."

Albay Frobisher coşkuyla onayladı.

"Evet, o tam bir savaşçı. Muhteşem bir genç kız, mücadeleyi asla bırakmak istemiyor. Ama bazı şeyler vardır mücadelenin hiçbir yararı olmaz..."

Yüzü birden yaşlı ve yorgun bir hal aldı.

Poirot ses tonunu daha da alçaltarak belli belirsiz mırıldandı.

"Anladığım kadarıyla burada söz konusu olan akıl hastalığının genetik olması."

Frobisher başıyla onayladı.

"Her kuşakta bu hastalık görülmüyor," diye fısıldadı. "Her defasında bir iki kuşak atlıyor. Hugh'un büyükbabası son hastalanan kişiydi."

Poirot bir an için diğerlerine baktı. Diana neşeyle tartışıyor, gülüyor ve Hugh'la şakalaşıyordu. Onları dışarıdan gören biri dünyadaki en gamsız üç kişi olduklarını düşünebilirdi.

Poirot yumuşak bir şekilde, "Delilik ne şekilde ortaya çıkıyor?" diye sordu.

"Yaşlı adamın sonu oldukça kötüydü. Otuzuna kadar hiçbir belirti yoktu, tamamen normaldi. Sonra giderek tuhaflaşmaya başladı. İnsanlar bir süre bunu fark edemediler. Sonra etrafta dedikodular dolaşmaya başladı. İnsanlar sürekli konuşuyorlardı. Örtbas edilen olaylar oluyordu. Ama sonunda..." Omuzlarını silkti. "Delilik tam anlamıyla ortaya çıktı. Zavallı adam! Tehlikeli bir hal aldı. Resmen kapatılması gerekti."

Bir süre susup sonra ekledi.

"Sanırım çok uzun yıllar böyle yaşadı ve çok yaşlı öldü... Tabii Hugh'un asıl korktuğu da bu. Doktora gitmek istememesinin nedeni de bu. Bir yere kapatılıp, orada uzun yaşamaktan korkuyor. Bu yüzden onu anlıyorum ve ister istemez hak veriyorum. Ben de aynı şeyi hissederdim."

"Pek ya Amiral Chandler, onun duyguları?"

"O tam anlamıyla yıkıldı." Frobisher'in yanıtı kısaydı.

"Oğluna çok mu bağlı?"

"Ona çok düşkün. Bakın amiral, eşini bir tekne kazasında kaybettiğinde oğlu henüz on yaşındaydı. O zamandan beri oğlu tek yaşama nedeni oldu."

"Karısına bağlı mıydı?"

"Ona tapardı. Zaten ona herkes tapardı. O hayatımda gördüğüm en iyi, en muhteşem kadınlardan biriydi." Bir an susup sonra birden ekledi. "Onun resmini görmek ister miydiniz?"

"Çok isterim."

Frobisher sandalyesini geriye itti. Yüksek sesle masanın öbür tarafına doğru seslendi.

"Mösyö Poirot'ya bazı şeyler göstermek istiyordum. Kendisi gerçek bir sanatsever."

Amiral eliyle onayladı. Frobisher teras boyunca ilerledi, Poirot da onu izlemek için kalktı. Bir an Diana'nın yüzündeki neşe kayboldu, Poirot onun ifadelerindeki merakı okuyabiliyordu. Hugh başını kaldırıp ufak tefek büyük bıyıklı adamı kayıtsızlıkla süzdü.

Poirot, Frobisher'in ardından eve girdi. Dışarıdaki parlak güneş ışığından sonra içerisi, eşyaları ayırt etmekte bile zorlanacağı kadar karanlık gelmişti ona. Ama evin muhteşem, antika eşyalarla döşenmiş olduğunu ilk bakışta anlamıştı.

Albay Frobisher, Poirot'yu resim galerisine götürdü. Lambrili duvarlardaki asılı tablolarda, ölen Chandler'lerin resimleri vardı. Ciddi, neşeli yüzler, saray ya da donanma giysileri içinde erkekler. İnciler ve ipek satenler içinde kadınlar.

Frobisher nihayet galerinin sonundaki bir tablonun önünde durdu.

"Orpen tarafından yapılmış," dedi boğuk bir sesle.

Eliyle boynundaki tazı şeklindeki kolyesini tutan, uzun boylu, ince bir kadın portresinin karşısında duruyorlardı. Kızıl kahve saçlı, hayat dolu bir kadındı.

"Genç adam onun kopyası," dedi Frobisher. "Sizce de öyle değil mi?"

"Evet, bazı yönleri benziyor."

"Tabii onda annesindeki incelik, kadınsı hava yok. O annesinin erkek kopyası, ama tüm hatlarıyla..." Sustu. "Ne yazık ki Chandler'lerden ona geçen tek özellik ve geçmese çok iyi olabilecek..."

Sustular. Ortama, ikisini de saran bir hüzün havası hâkim olmuştu. Bu sanki Chandler'lerin kuşaklar boyu peşini hiç bırakmayan, zaman zaman ortaya çıkan kanlarındaki leke gibiydi.

Hercule Poirot, Frobisher'e döndü. Adam gözlerini duvardaki güzel kadına dikmişti. Poirot hafifçe fısıldadı.

"Onu çok mu iyi tanırdınız?..."

Frobisher iç çekerek, sıkıntıyla yanıtladı.

"Çocukluğumuz birlikte geçti. On altı yaşındayken genç bir subay olarak Hindistan'a gittim. Döndüğümde o Charles Chandler ile evlenmişti."

"Demek onu da çok iyi tanıyorsunuz?"

"Charles benim en eski dostlarımdan biri. En iyi arkadaşım, her zaman da öyleydi ve öyle kalacak."

"Onlarla sık görüşür müydünüz, yani evliliklerinden sonra?"

"Hemen hemen bütün tatillerimi burada geçirdim. Burası benim ikinci evim gibiydi. Charles ve Caroline buradaki odamı her zaman hazır tuttular..." Omuzlarım dikleştirdi ve başını zafer edasıyla havaya kaldırdı. "Şu anda burada bulunmamın nedeni de bu, bana ihtiyaç duyarlarsa yanlarında olmak. Charles'm bana ihtiyacı olursa ben buradayım."

Trajedinin gölgesi yeniden üzerlerine çöktü.

Poirot, "Peki bütün bu olanlar konusunda siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Frobisher kıpırdamadan duruyordu, kaşları çatıldı ve gözlerini kapadı.

"Ne mi düşünüyorum, bence bu konu ne kadar az konuşulursa o kadar iyi. Ve açıkçası sizin bu konuda ne yapabileceğinizi, burada ne işiniz olduğunu anlayamıyorum Mösyö Poirot. Diana’nın sizi bu işe karıştırıp buraya getirmesine bir anlam veremiyorum."

"Diana Maberly'nin Hugh Chandler'le olan nişanının bozulduğu biliyor musunuz?"

"Evet, bunu biliyorum." "Peki, nedenini biliyor musunuz?" Frobisher soğuk, kayıtsız bir havada yanıt verdi. "Bu konuda bir şey bilmiyorum. Genç insanlar bu gibi şeyleri aralarında hallederler. Aralarına girmek benim işim değil."

"Hugh Chandler, Diana'ya evlenmelerinin doğru olmayacağını çünkü giderek akıl sağlığını kaybettiğini söylemiş,"

Poirot, Frobisher'in alnında biriken ter taneciklerini görebiliyordu, "Bu uğursuz konuyu konuşmamız şart mı? Ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz? Hugh yapılabilecek en doğru şeyi yaptı, zavallı genç adam. Bu onun hatası değil, genetik miras... Bunu öğrendikten sonra nişanı bozmaktan başka ne yapabilirdi ki? Bu yapılması gereken bir şeydi." "Eğer emin olabilseydik..." "Bana güvenin."

"Ama bana bir şey anlatmadınız ki."

"Size bu konuyu konuşmak istemediğimi söyledim."

"Amiral Chandler niçin oğlunu donanmadan ayrılmaya zorladı?"

"Çünkü yapılabilecek en doğru şey buydu."

"Neden?"

Frobisher inatla başını salladı. Poirot hafifçe mırıldandı.

"Bu birkaç koyunun öldürülmesiyle mi ilgiliydi?" Adam öfkeyle yanıt verdi. "Demek bunu da duydunuz?" "Diana anlattı."

"Bu kız çenesini tutsa çok daha iyi olacak." "Bunun gizlenmesi gerektiğini düşünüyordu." "Bilmiyor ki."

"Bilmediği ne?"

Frobisher isteksizce ve kızgınlıkla açıkladı.

"Neyse, madem muhakkak öğrenmek istiyorsunuz... O akşam Chandler bir gürültü duymuş. Eve birinin girdiğini düşünerek evi dolaşmaya başlamış. Oğlunun odasının ışığı yanıyormuş. Chandler içeri girdiğinde Hugh'un üzerinde elbiseleriyle ölü gibi derin uyuduğunu görmüş. Giysileri kanlıymış. Odadaki lavabo kan

içindeymiş. Babası onu uyandıramamış. Ertesi gün boyunları kesilmiş olarak bulunan koyunları duyduk. Hugh'u sorguya çektik ama bundan haberi bile yoktu. Dışarı çıktığını anımsamıyordu; ayakkabılarını yan kapının dışında çamurlu bulduk. Lavabosundaki kanı açıklayamıyordu. Hiçbir şeye bir açıklama getiremiyordu. Zavallı çocuk, neler olduğunun bilincinde değildi, anlıyor musunuz?"

"Charles bana gelip olanları anlattı ve akıl danıştı. Bu durumda ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Sonra aynı şey bir daha oldu, üç gece sonra. Bundan sonra Hugh'un işi bırakması gerekti. Burada Charles onu gözü önündeyken kontrol altında tutabilir. Ama donanmada çıkacak bir skandal riskini göze alamazdı. Evet, yapılabilecek tek şey buydu."

Poirot başını salladı.

"Peki ya sonra?"

Frobisher sinirlenmişti.

"Artık hiçbir sorunuzu yanıtlamayacağım. Hugh'un içinde bulunduğu durumu, herkesten iyi bildiğine inanmıyor musunuz?"

Hercule Poirot yanıt vermedi. Çünkü herhangi birinin bir şeyi kendisinden daha iyi bileceği olasılığını kabul etmeye hevesli değildi. Antreye döndüklerinde Amiral Chandler'in içeri girdiğini gördüler. Adam eşikte bir an durdu, bu haliyle dışarıdaki ışığı kesen karanlık bir silueti andırıyordu.

Kısık, boğuk bir sesle, "Ah demek buradasınız," dedi. "Mösyö Poirot, sizinle biraz görüşmek istiyordum. Çalışma odama gelir misiniz?"

Frobisher dışarı çıktı, Poirot ise amirali izledi. Kendini hesap vermek üzere geminin kıç güvertesine çekilmiş gibi hissediyordu.

Amiral, Poirot'ya büyük berjer koltuklardan birine oturmasını işaret ettikten sonra kendisi de karşısındaki koltuğa oturdu. Poirot, Frobisher'le birlikte olduğu sırada onun huzursuzluğundan, sinirliliğinden ve hırçınlığından etkilenmişti; bunların hepsi adamın büyük ruhsal gerginlik içinde olduğunu gösteriyordu. Amiral Chandler'in yanında ise onun umutsuzluğunu, çaresizliğini hissediyordu...

Chandler derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Diana sizi de bu olayın içine soktuğu için gerçekten çok üzgünüm... Zavallı çocuk, bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Şey neyse, bu bizim kendi özel trajedimiz ve bu olayın içinde yabancıların bulunmasını istemememizi sanırım anlayışla karşılarsınız, Mösyö Poirot."

"Duygularınızı anlıyorum, kesinlikle."

"Diana, zavallı yavrum, inanamıyor olanlara... Kim bilir belki bilmeseydim ben de inanamazdım..."

Sözlerine ara verdi.

"Neyi bilmeseydiniz?"

"Kanında olanı. O hastalığı, o kara lekeyi diyorum."

"Ama nişanlanmalarını onaylamışsınız?"

Amiral Chandler kızardı.

"Buna karşı çıkmam gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz? Ama o zaman hiçbir fikrim yoktu ki. Hugh annesine çok benziyor, onda Chandler'leri anımsatan hiçbir şey yok. Onun tüm genetik özelliklerini annesinden almış olduğunu umut ettim hep. Çocukluk günlerinden bu yana, şu son zamana kadar onda hiçbir anormallik görmemiştim. Bunu nerden bilebilirdim? Lanet olsun, her eski ailede bir akıl hastalığı olayı vardır."

Poirot yumuşak bir sesle sordu.

"Bir doktorla konuştunuz mu?"

Chandler haykırdı.

"Hayır ve bunu yapmayacağım da! Oğlum burada benim gözetimim altında yeterince güvende. Onu vahşi bir hayvan gibi dört duvar arasına kapatamay acakl ar..."

"Burada güvende olduğunu söylüyorsunuz. Peki ya diğerleri, onlar güvendeler mi?"

"Ne söylemek istiyorsunuz?"

Poirot yanıt vermedi. Sürekli olarak Amiral Chandler'in hüzünlü, siyah gözlerine bakıyordu.

Amiral acıyla ekledi.

"Herkes işini yapmalı. Sizin işiniz suçlularla! Benim oğlumsa bir suçlu değil, Mösyö Poirot."

"Şimdilik öyle."

"Şimdilik derken ne demek istediniz?"

"Bu olayların artabileceğini... Bu koyunlar..."

"Size koyunlardan kim bahsetti?"

"Diana Maberly ve dostunuz Albay Frobisher."

"George çenesini tutsa çok daha iyi olurdu."

"Kendisi çok eski arkadaşınız, değil mi?"

"En iyi dostum," dedi amiral hışımla.

"Karınızın da arkadaşıydı, değil mi?"

Chandler gülümsedi.

"Evet, sanırım George, Caroline'e âşıktı. Çok gençken. O asla evlenmedi. Sanırım nedeni buydu. Ah neyse, şanslı olan bendim ya da öyle düşündüm. Ona sahip oldum, kaybetmek için."

İç çekti ve omuzları düştü.

"Karınız boğulduğunda Albay Frobisher yanınızda mıydı?"

Chandler başıyla onayladı.

"'Evet, olay olduğunda o da bizimle birlikte Cornwall sahilindeydi. Ben ve eşim, tekneyle geziye çıkmıştık, o ise evde kalmayı yeğlemişti. Teknenin nasıl olup da alabora olduğunu hiç anlayamadım... Aniden ters bir akıntı almış olmalı. Koyun dışındaydık, şiddetli bir anafor oldu. Onu elimden geldiğince suyun üstünde tutmaya çalıştım..." Sesi çatallaştı. "Cesedi iki gün sonra kıyıya vurdu. Tanrıya şükürler olsun ki küçük Hugh'u yanımıza almamıştık. Neyse, o zaman böyle düşünmüştüm. Şimdi ise belki

bizimle gelmiş olsaydı bunun Hugh açısından daha iyi olacağını bile düşünmüyor değilim. Eğer her şey o zaman bitmiş olsaydı..." Yeniden derin, umutsuz bir iç çekişin ardından sözlerini sürdürdü. "Bizler son Chandler'leriz Mösyö Poirot. Bizler ölüp gittikten sonra Lyne Malikânesi'nde artık başka Chandler olmayacak. Hugh, Diana ile nişanlandığında tek umudum... Neyse artık bunu konuşmanın anlamı yok. Tanrıya şükürler olsun ki evlenmediler. Tek söyleyebileceğim bu!"

Hercule Poirot gül bahçesindeki bir bankta oturuyordu. Yanında Hugh Chandler vardı. Diana Maberly önce yanlarından ayrılmıştı. Genç adam yakışıklı, kederli yüzünü Poirot'ya çevirdi. "Onun bunu anlamasını sağlamalısınız, Mösyö Poirot," dedi. Bir an sustuktan sonra da ekledi.

"Bakın, Diana gerçek anlamda bir savaşçı. Mücadele ruhunda var. Vazgeçmeyecek. Değiştirilemeyecek bu yazgıyı kabul etmeye yanaşmıyor. O, benim tamamen sağlıklı olduğuma inanmak istiyor."

"Bu arada siz akıl hastası olduğunuzdan kesinlikle eminsiniz, öyle mi?"

Genç adam irkildi ve yanıtladı.

"Şu an için aklımı kaçırmış değilim, halen iyi sayılırım ama kötüye gidiyor. Tanrıya şükür, Diana bilmiyor. O beni yalnızca iyiyken görüyor."

"Peki ya kötü olduğunuz zaman ne oluyor?"

Hugh Chandler derin bir soluk aldı. Sonra açıkladı.

"Birincisi düş görüyorum. Ve düşümde çıldırıyorum. Örneğin geçen gece, düşümde kendimi boğa olarak gördüm; parlak güneş ışığında etrafa saldıran azgın bir boğa gibiydim, ağzımdaki kan ve toz tadını hissediyordum... Sonra kendimi bir köpek olarak gördüm, büyük, ağzından salyalar akan bir köpek. Kudurmuştum ve beni gören çocuklar çığlık atarak kaçışıyorlardı, erkekler de ateş edip beni vurmaya çalışıyorlardı. Biri önüne büyük bir kâse su koydu ve ben bunu içemedim."

Sustu.

"Uyandım ve bunun doğru olduğunu öğrendim. Lavaboya gittim. İçim kavruluyordu inanılmaz derecede susamıştım. Ama içemedim Mösyö Poirot... Yutamadım... Aman Tanrım, içemiyordum..."

Hercule Poirot nazikçe mırıldandı. Hugh Chandler anlatmayı sürdürdü. Ellerini sımsıkı dizlerinde kenetlemişti. Yüzünü öne doğru eğmiş, gözleri sanki üzerine birinin geldiğini görmiişçesine yan kapanmıştı.

"Ve sonra düş olmayan şeyler de var. Tamamen uyanık olduğum zamanlarda gördüğüm şeyler. Hayaletler, korkunç yaratıklar. Bana bakıp sırıtıyorlar. Bazen uçabiliyorum, yatağımı terk ediyorum, havada uçuyor, rüzgârla savruluyor, bulutların üzerinde geziniyorum ve şeytan bana eşlik ediyor."

"Ça, ça (Şu, bu, falan filan)" dedi Poirot.

Bu nazik bir şekilde onaylamadığının ifadesiydi.

Hugh Chandler ona döndü.

"Ah, artık buna hiç kuşku yok. Bu kanımda var. Bu aile mirası. Bundan kaçamam. Tanrıya şükür bunu zamanında fark ettim. Diana ile evlenmeden önce. Düşünsenize ya evlenseydik ve bu korkunç şeyi olacak çocuğumuza aktarsaydım."

Elini Poirot'nun koluna koydu.

"Onun bunu anlamasını sağlamalısınız. Bunu ona anlatmalısınız. Beni unutması lazım. Bir gün başka biri çıkar karşısına. Genç Steve Graham örneğin, ona delicesine âşık, üstelik son derece de iyi bir genç. Onunla çok mutlu olabilir ayrıca güvende. Onun mutlu olmasını istiyorum. Graham yoksul, ailesi de öyle, ama ben ortadan yok olunca her şey yoluna girecek."

Hercule Poirot, genç adamın sözünü kesti.

"Yok olunca hallolacak da ne demek?"

Hugh Chandler güldü. Bu anlamlı bir gülümsemeydi.

"Annemin serveti. Bakın, o çok varlıklı bir kadındı, ailesinden ona büyük bir servet kaldı. O da tüm parasını bana bıraktı. Ben de hepsini vasiyetimde Diana'ya bırakıyorum."

Hercule Poirot koltuğun arkasına yaslandı.

"Ah," dedi ve ekledi. "Ama çok uzun bir süre de yaşayabilirsiniz. Bay Chandler."

Hugh Chandler başını salladı. Sert ve kararlı bir sesle, "Hayır, Mösyö Poirot," dedi. "Yaşlı bir adam olmayacağım."

Sonra birden ürpererek geriye doğru bir adım attı.

"Aman Tanrım! Şuna bakın!" Gözlerini Poirot'nun omuzlarının ötesinde bir noktaya dikmişti. "Orada, tam arkanızda... bu bir iskelet, kemikleri titriyor. Beni çağırıyor ve bana el sallıyor..."

Gözleri yerinden fırlamıştı ve güneşe bakıyordu. Sonra birden sanki baygınlık geçirircesine yana doğru yalpaladı.

Ve Poirot'ya dönerek çocuktan farksız bir sesle sordu.

"Bir şey görmediniz mi, hiçbir şey?"

Hercule Poirot yavaşça başını salladı.

Hugh Chandler kısık bir sesle ekledi.

"'Bunlar beni o kadar da endişelendirmiyor. Beni asıl korkutan kan. Odamdaki, giysilerimdeki kan... Bir papağanımız vardı. Bir sabah odamda boynu kesilmiş olarak yerde buldum, bense yatakta elimde kanlı bir bıçakla yatıyordum."

Poirot'ya biraz daha yaklaştı.

"Son zamanlarda burada hayvanlar da öldürüldü," diye fısıldadı. "Her yerde, köyde, tarlalarda. Koyunlar, minik kuzular, bir çoban köpeği. Babam beni geceleri kilitliyor, ama bazen sabah kapı açık oluyor. Bir yerlere bir anahtar gizlemiş olmalıyım, ama nereye gizlediğimi bilemiyorum. Bunları yapan ben değilim, bunları yapan içimdeki başka biri, beni kontrolüne alan biri, beni insanlıktan çıkarıp kan isteyen ve su içemeyen, kudurmuş bir canavara dönüştüren biri..."

Birden yüzünü avuçlarının arasına gömdü.

Bir iki dakika sonra Poirot sordu.

"Neden bir doktora görünmediğinizi halen anlamış değilim?"

Hugh Chandler başını salladı.

"Gerçekten anlamıyor musunuz? Fiziksel olarak sağlam ve güçlüyüm. Bir boğa kadar güçlü. Yıllarca yaşayabilirim, dört duvar arasına kıstırılmış olarak. Buna dayanamam. Bunu göze alamam. Sahneden tamamen silinip gitmek çok daha iyi... Biliyorsunuz, bunun da çeşitli yolları var. Bir kaza, silahı temizlerken filan... bu türde şeyler. Diana bunu anlayacaktır. Kendi yolumu kendim çizmeliyim."

Onay beklercesine Poirot'ya baktı, ama dedektif bu çağnya karşılık vermedi. Bunun yerine yumuşak bir tonda sordu.

"Neler yiyip içiyorsunuz?"

Hugh Chandler başını geriye attı. Kahkahadan boğulacaktı.

"Midem dolu olduğu için kâbus gördüğümü mü düşünüyorsunuz?"

Poirot nazikçe yineledi.

"Ne içersiniz?"

"Başkalarının yiyip içtiğiyle aynı şeyleri."

"Özel bir ilaç, şurup, hap filan?"

"Aman Tanrım, hayır. Gerçekten minicik bir ilacın zihnimdeki karmaşayı iyileştireceğini düşünüyor olamazsınız." Sonra alaycı bir tonda bir kitaptan okuduğu cümleyi ekledi. "Hasta bir beyin iyileştirilebilir mil"

Hercule Poirot ciddiyetle yanıtladı.

"Denenebilir. Bu evde göz sorunu olan var mı?"

Hugh Chandler gözlerini ona dikti.

"Babamın gözlerinden şikâyeti var. Sıklıkla göz doktoruna gitmesi gerekiyor."

"Ah!" Poirot bir iki dakika kadar derin derin düşündü. Sonra sordu.

"Sanırım Albay Frobisher yaşamının bir kısmını Hindistan'da geçirmiş?"

"Evet, Hint Ordusu'nda görevliydi. Oraya hayrandır, sık sık bahseder yerel geleneklerden filan."

Poirot yeniden, "Ah," diye mırıldandı.

Sonra birden, "Gördüğüm kadarıyla çenenizi kesmişsiniz," dedi.

Hugh elini çenesine götürdü.

"Evet derin bir kesikti. Tıraş olurken aniden babam gelince ürkmüştüm. Biliyorsunuz, son günlerde oldukça sinirliyim. Ayrıca çenemde ve boynumda bazı döküntüler var, bu da tıraş olmamı güçleştiriyor."

"Tıraş kremi kullanmalısınız."

"Kullanıyorum. George amca bana bir krem vermişti."

Aniden gülmeye başladı.

"Konuşmalarımız kadınların güzellik sohbetlerine döndü. Losyonlar, güzellik kremleri, mucize haplar, göz sorunları... Bütün bunlar neden? Nereye varmak istiyorsunuz, Mösyö Poirot?"

Poirot sakince yanıtladı.

"Diana Maberly için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Hugh'un havası değişmiş, yüz ifadesi ciddileşmişti. Elini Poirot'nun kolunun üstüne koydu.

"Evet, onun için yapabileceğinizi yapmalısınız. Ona unutması gerektiğini söyleyin. Ona hiçbir umut olmadığını anlatın... Ona size anlattığım şeylerin bazılarını anlatın... Ona deyin ki, Tanrı aşkına benden uzak dursun! Benim için yapabileceği tek şey bu. Uzak durmak ve unutmayı denemek."

Poirot, "Cesaretiniz var mı matmazel?" diye sordu. "Büyük cesaret. Buna ihtiyacınız olacak."

Diana bir çığlık attı.

"Demek doğru! Doğru mu bu? O deli mi?”

Hercule Poirot yanıtladı.

"Ben akıl hastalıkları uzmanı değilim, matmazel. Bu adam deli. Bu adam akıllı, diyebilecek kişi ben değilim."

Kız ona biraz daha yaklaştı.

"Amiral Chandler, Hugh'un deli olduğuna inanıyor. George Frobisher onun deli olduğuna inanıyor. Hugh'un kendisi de deli

olduğuna inanıyor."

Poirot onu izliyordu.

"Peki ya siz. matmazel?"

"Ben mi? Ben deli olmadığını söylüyorum. Bunun için de..."

Sözlerine ara verdi.

"Bunun için de bana geldiniz, değil mi?"

"Evet, size başvurmamın başka bir nedeni olamazdı, değil mi?"

"Ben de kendi kendime aynen bunu soruyorum, matmazel!"

"Sizi anlayamadım."

"Stephen Graham kim?"

Kız donakaldı.

"Stephen Graham mı? Öyle biri işte."

Kız, dedektifi kolundan yakaladı.

"Aklınızda ne var? Ne düşünüyorsunuz? Burada durmuş, koca bıyıklarınızın ardından sırıtıyor, gözlerinizi güneş ışığında kırpıştırıyor ve bana hiçbir şey söylemiyorsunuz. Beni çok korkutuyorsunuz. Neden içime korku salıyorsunuz?"

"Belki de," dedi Poirot. "Kendim de korktuğum için."

Derin gri gözler kocaman açıldı, dedektife dikildi. Genç kız fısıldayarak sordu.

"Neden korkuyorsunuz?"

Hercule Poirot iç çekti. Derin bir iç çekişti bu.

"Bir katili yakalamak bir cinayeti önlemekten çok kolaydır."

Diana bir çığlık attı.

"Cinayet mi? Bu sözcüğü kullanmayın!"

"Her şeye rağmen kullanacağım."

Ses tonunu alçalttı, telaşlı ve otoriter bir tonda sözlerini sürdürdü.

"Matmazel, bu geceyi Lyde Malikânesi'nde geçirmemiz gerekiyor. Bunu ayarlayabileceğinizi düşünüyorum. Yapabilir misiniz?"

"Evet, sanırım yapabilirim. Peki, ama neden?"

"Çünkü kaybedecek zaman yok. Bana cesur olduğunuzu söylediniz. Şimdi bunu kanıtlayın. Soru sormadan dediğimi yapın."

Kız bir şey söylemeden başını salladı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Poirot bir iki dakika kadar bekledikten sonra onun peşinden eve girdi. Kütüphanede üç adamın birlikte onu konuştuklarını duyuyordu. Doğruca geniş merdivenlerden yukarı çıktı. Üst katta kimse yoktu. Hugh Chandler'in odasını bulmakta zorlanmadı. Odanın köşesinde bir lavabo vardı. Bunun üzerindeki cam rafta ise çeşitli tüpler, şişeler ve kaplar duruyordu.

Hercule Poirot aceleyle ve ustalıkla işe koyuldu. Yapmak istediği fazla zamanını almadı. Diana kütüphaneden çıktığında Poirot

merdivenlerden aşağı inmiş, antrede bekliyordu. Diana’nın yüzü kızarmıştı ve öfkeliydi.

Kısaca, "Ayarladım," dedi.

Amiral Chandler. Poirot'yu kütüphaneye çekip kapıyı kilitledi ve hemen konuya girdi.

"Bakın Mösyö Poirot. Bundan hiç hoşlanmadım."

"Neden hoşlanmadınız, Amiral Chandler?"

"Diana sizin ve kendisinin bu geceyi burada geçirmenizde ısrar etti. Gerçi ev sahibi olarak konuklarıma karşı kaba davranmak ve konuksever değilmişim gibi görünmek istemem ama..."

"Bu bir konukseverlik sorunu değil."

"Söylediğim gibi benim konuksever bir insan olmadığımı düşünmenizi istemem, ama bundan gerçekten hoşlanmadım, Mösyö Poirot. Ben bunu istemiyorum. Bunun için bir neden göremiyorum. Bunun ne yararı olabilir ki?"

"Bir deney yapmaya çalıştığımı düşünebilirsiniz."

"Nasıl bir deney?"

"Şey, beni bağışlayın ama bu da benim işim..."

"Mösyö Poirot, sizin buraya gelmenizi isteyen ben değilim, bu bir..."

Poirot, amiralin sözünü kesti.

"İnanın bana Amiral Chandler, sizi anlıyor ve saygı duyuyorum. Burada bulunmamın tek ve en basit anlamdaki nedeni âşık bir genç kızın dik kafalılığı. Bana bazı şeyler anlattınız ve Albay Frobisher de bazı şeyler anlattı. Hugh da anlattı. Şimdi, bütün bunları bir de kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Evet, ama neyi göreceksiniz ki? Size burada görülecek bir şey olmadığını söyledim. Her gece Hugh'u odasına kilitliyorum, hepsi bu!"

"Ama yine de bazen, Hugh'un bana anlattığına göre sabah oda kapısının açık olduğunu görüyormuş."

"Yani bu ne anlama geliyor?"

"Kapıyı sizin de açık bulduğunuz hiç olmadı mı?"

Chandler kaşlarını çattı.

"Hep kapının kilidini George'un açtığını düşündüm, sizin bu konudaki kanınız?"

"Anahtarı kilitte mi bırakıyordunuz?"

"Hayır, dışarıdaki komodinin üstüne bırakırım. Sabah ben ya da kâhyamız Withers oradan alıp kapıyı açıyoruz. Withers'e, Hugh uykusunda yürüdüğü için bunu yaptığımızı söyledik... Korkarım daha fazlasını da biliyor, ama o sadık bir uşak, uzun yıllardır benimle."

"Başka anahtar var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Bir tane daha yaptırılmış olabilir."

"Peki, ama kim?"

"Oğlunuz kendisinin bir başka anahtarı gizlemiş olabileceğini, ancak uyanıkken bunu anımsayamadığını düşünüyor."

O sırada odanın uzak köşesinden Albay Frobisher'in sesi duyuldu.

"Bundan hiç hoşlanmadım, Charles! Kız..."

Amiral Chandler hemen telaşla yanıt verdi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kız sizinle birlikte geri gelmemeli. Eğer istiyorsanız siz gelebilirsiniz."

Poirot merakla, "Neden Diana’nın gece burada kalmasını istemiyorsunuz?" diye sordu.

Frobisher kısık bir sesle, "Bu çok riskli," dedi. "Bu gibi durumlarda..."

Sustu.

Poirot söze karıştı.

"Hugh ona çok bağlı..."

Chandler bağırdı.

"Zaten nedeni de bu! Lanet, akıl hastaları cinnet geçirdiklerinde her şey altüst olur. Hugh da bunun bilincinde. Diana buraya gelmemeli."

"Öyleyse," dedi Poirot. "Buna Diana'nın kendisi karar vermeli."

Kütüphaneden çıktı. Diana dışarıda arabada bekliyordu.

"Şimdi gece için ihtiyacımız olan şeyleri alıp, akşam yemeği için zamanında buraya dönelim."

Bahçedeki uzun araba yolunda ilerledikleri sırada Poirot kıza, Amiral Chandler ve Albay Frobisher'le yaptığı konuşmayı anlattı. Kız alaycı bir tavırla güldü.

"Hugh'un bana zarar verseceğini mi düşünüyorlar?"

Poirot yanıt olarak kendisini köydeki eczanenin önünde bırakmasını istedi. Diş fırçasını valize koymayı unuttuğunu söyledi.

Eczane, sakin geniş köy yolunun ortasındaydı. Diana arabada bekledi. Hercule Poirot'nun diş fırçası seçmesinin çok uzun sürmesi dikkatini çekti...

Hercule Poirot Elizabeth stili ceviz mobilyalarla döşenmiş büyük yatak odasında oturmuş bekliyordu. Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Tüm ayarlamalar yapılmıştı.

Çağrı geldiğinde neredeyse sabah olmak üzereydi.

Dışarıda ayak sesleri duyan Poirot kapının sürgüsünü geriye itti ve kapıyı açtı. Dışarıda koridorda iki adam vardı, gerçek yaşlarından çok daha yaşlı görünen iki adam. Amiral ciddi ve kederli görünüyordu, Albay Frobisher ise sinirliydi ve titriyordu.

Chandler kısaca, "Bizimle birlikte gelecek misiniz, Mösyö Poirot?" diye sordu.

Diana Maberly'nin yatak odasının önünde iki büklüm biri yatıyordu. Işıkta, saçı başı dağınık, siyah saçlı biri görünüyordu. Bu Hugh Chandler'di; orada yatmış, horluyordu. Üzerinde pijaması ve terlikleri vardı. Sağ elinde kıvrık, parlak bir hançer vardı. Üstelik tek parlayan bıçak değildi, bıçağın üstünde yer yer ıslak kırmızı lekeler görülüyordu.

Hercule Poirot boğuk bir sesle haykırdı.

"Mon dieu!"

Frobisher hemen söze girdi.

"Onun bir şeyi yok. Ona dokunmamış." Sesini yükselterek, "Diana! İçeri girebilir miyiz?" dive bağırdı.

Poirot, amiralin homurdandığını ve bıyık altından, "Oğlum benim. Zavallı oğlum!" diye mırıldandığını duydu.

Kapının sürgüsünün geri itildiğini duydular. Kapı açıldı ve Diana eşikte göründü. Yüzü kireç kadar beyazdı. Kekeliyordu.

"Ne oldu? Kapının önünde içeri girmeye çalışan biri vardı. Onu duydum; kapıyı zorladı, tırmaladı. Ah, çok korkunçtu! Aynen bir hayvan gibi..."

Frobisher ciddiyetle, "Neyse ki kapınız kilitliymiş," dedi.

"Mösyö Poirot kilitlememi söylemişti."

Poirot, "Onu yerden kaldırıp içeri alın," dedi.

İki adam eğilip bilinçsiz genç adamı kaldırdılar. Onlar önünden geçerken Diana’nın bir an için soluğu kesildi.

"Hugh? Bu Hugh ama? Ama elindeki o şey de ne?"

Hugh Chandler'in elleri kırmızı yapışkan, ıslak lekelerle kaplıydı.

Diana soluk soluğa, "Bu kan mı?" diye sordu.

Poirot iki adama soran gözlerle baktı. Amiral başıyla onayladı.

"Tanrıya şükür, insan kanı değil. Bir kedi. Onu aşağıda, merdivenlerin dibinde buldum. Boğazı kesilmişti. Ardından da yukarı buraya gelmiş olmalı."

"Buraya mı?" diye haykırdı Diana dehşetle. "Bana mı?"

Sandalyedeki adam kıpırdanarak mırıldandı. Büyülenmiş gibi ona bakıyorlardı. Hugh Chandler doğruldu. Gözlerini kırpıştırıyordu.

"Merhaba," dedi. Sesi boğuk ve şaşkındı. "Ne oldu? Neden buradayım?"

Sustu. Gözleri halen elinde tuttuğu bıçağa takılıp kalmıştı.

Korku dolu bir sesle, "Ne yaptım ben?" diye sordu.

Bakışlarıyla hepsini teker teker süzdü. En son olarak da duvarın dibinde büzülüp kalmış olan Diana'ya baktı. Kısık bir sesle sordu.

"Diana'ya mı saldırdım?"

Babası başını sallarken, Hugh ekledi.

"Bana neler olduğunu anlatın. Bilmeliyim bunu!"

Ona istemeye istemeye olanları anlattılar. Genç adamın sakin duruşu onlar için bunu daha da zorlaştırıyordu.

Pencerenin dışında güneş doğuyordu. Poirot perdeyi açtı. Gün ışığı odaya doldu.

Hugh Chandler'in yüz ifadesi gergin, sesi donuktu.

"Anlıyorum," dedi.

Sonra ayağa kalktı. Gülümsedi ve gerindi.

"Güzel bir sabah, değil mi?" derken sesi tamamıyla normalleşti. "Sanırım ormana gidip tavşan avlamaya çıksam iyi olacak."

Odadan çıktı, diğerleri arkasından bakakaldılar.

Ardından amiral de ileri doğru atıldı. Frobisher onu kolundan yakaladı.

"Hayır Charles hayır. Onun için en iyisi bu, zavallı çocuk, başka çıkar yolu yok ki."

Diana kendini ağlayarak yatağın üstüne atmıştı.

Amiral Chandler titrek bir sesle, "Haklısın George, haklısın, biliyorum bunu," dedi.

Frobisher de titreyen, çatlak bir sesle, "O bir erkek..." dedi.

Ardından kısa süren bir sessizlik oldu ve neden sonra Chandler sordu.

"Lanet olsun, o yabancı yine nereye kayboldu?"

Hercule Poirot'nun elini omzunda hissettiğinde Hugh dolaptan tüfeğini almış doldurmak üzereydi.

Hercule Poirot otoriter bir sesle tek bir sözcük söyledi.

"Hayır!"

Hugh Chandler öfkeli gözlerini ona dikti. Boğuk, kızgın bir sesle, "Elinizi üzerimden çekin!" dedi. "Bana karışmayın. Bu yalnızca bir kaza olacak. Tek çözüm bu."

Hercule Poirot yeniden aynı sözcüğü yineledi.

"Hayır!"

"Anlamıyor musunuz, eğer kapısını kilitlememiş olsaydı Diana'nın boynunu kesmiş olabilirdim!"

"Durum göründüğü gibi değil. Bayan Maberly'yi öldürmeyecektiniz."

"Ama kediyi öldürdüm!"

"Hayır, kediyi de öldürmediniz, papağanı da, koyunları da."

Hugh donakalmıştı, bir süre sonra sordu.

"Deli olan siz misiniz yoksa ben miyim?"

"İkimiz de değiliz."

O anda Amiral Chandler ile Albay Frobisher de silah odasına girdiler. Hemen arkalarında da Diana vardı.

Hugh Chandler şaşkın, yılgın bir sesle, "Bu adam benim deli olmadığımı söylüyor..." dedi.

Hercule Poirot açıkladı.

"Size ruhsal açıdan kesinlikle ve tamamen sağlıklı olduğunuzu belirtmekten mutluluk duyarım."

Hugh güldü. Aynen bir deliye yakışır bir gülüştü bu.

"Bu çok komik! Koyunların, diğer hayvanların boğazlarını kesen birinin nasıl olur da sağlıklı bir ruh hali olabilir? Papağanımı öldürürken delirmemiş miydim yani? Ya bu geceki kediyi?"

"Size koyunları da papağanı da kediyi de öldürmediğinizi söyledim."

"Peki, o zaman kim yaptı bütün bunları?"

"Tüm ruhuyla ve benliğiyle kendini, sizi deli olarak göstermeye adamış biri. Her olayda size kuvvetli bir uyku ilacı veriliyor ve sonra da elinize kanlı bir bıçak ya da jilet sıkıştırılıyordu. Lavabonuzda kanlı ellerini yıkayan da bir başkasıydı."

"Peki, ama neden?"

"Sizin az önce yapmaya çalıştığınız ve benim engellediğim şey için..."

Hugh şaşkınlıktan donakalmıştı. Poirot, Albay Frobisher'e döndü.

"Albay Frobisher, uzun yıllar boyunca Hindistan'da yaşadınız. Orada insanlara ilaç verilerek delirtildikleri durumlara rastlamadınız mı?"

Albay Frobisher'e merakla baktı.

"Şahsen hiç rastlamadım, ama buna benzer olayların olduğunu duydum. Datura (Genellikle uyuşturucu olarak veya astım, diyare gibi hastalıkların tedavisinde kullanılan bir bitki) zehirlenmeleri. Sonuçta insanlar gerçekten deliriyor."

"Kesinlikle. Daturanın aktif maddesi, aynı olmasa da, belladona ya da zehirli gecesefası bitkilerinden elde edilen alkoloid atropine çok benzer. Belladona sık kullanılan bir madde, atropin sülfat ise reçeteyle satılıyor ve genellikle göz tedavilerinde kullanılıyor. Eğer bir reçete kopyalanır ve farklı eczanelerden alınırsa zehirli maddeden kuşku uyandırmadan oldukça büyük bir miktar elde edilebilir. İlaçtaki alkaloid ayrıştınlabilir ve sonra başka bir şeye, diyelim ki tıraş kremine karıştırılabilir. Bu madde ciltte kullanıldığında döküntüye neden olur, bu da tıraş sırasında siyakların oluşmasını ve dolayısıyla ilacın sürekli olarak sisteme girmesini sağlar. İlacın etkisi belirli semptomlarla ortaya çıkar; ağız ve boğaz kuruluğu, yutma zorlukları, halüsinasyonlar, çift görme gibi, yani aynen Bay Chandler'in yaşadığı semptomlar gibi."

Genç adama döndü.

"Kafanızda en ufak bir kuşku kırıntısı kalmaması için size bütün bunların bir tahminden öte gerçeğin ta kendisi olduğunu söylemeliyim. Tıraş kreminizde yoğun şekilde atropin sülfat bulunmaktaydı. Örnek alıp test ettirdim."

Yüzü bembeyaz kesilen Hugh titreyerek sordu.

"Bunu kim yaptı ve neden?"

Hercule Poirot yanıtladı.

"Buraya geldiğim andan beri üzerinde çalıştığım konu bu zaten. Ölümünüzden kimin ne çıkarı olacağını araştırdım. Diana Maberly ölümünüz durumunda zengin olacaktı, ama bunu pek ciddiye almadım..."

Hugh Chandler birden patladı.

"Umarım öyledir!"

"Bu yüzden diğer bir nedenin üzerinde durdum. Ebedi aşk üçgeni: iki erkek ve bir kadın. Albay Frobisher annenize âşıktı, ama Amiral Chandler onunla evlendi."

Amiral Chandler haykırdı.

"George! Buna inanamıyorum."

Hugh duyduklarına inanamayarak şaşkınlıkla sordu.

"Yani sizce bu kin, o kişinin oğlundan çıkarılabilecek kadar büyük olabilir mi?"

Hercule Poirot, "Belirli koşullarda evet," diye yanıtladı bu soruyu.

Frobisher bağırdı.

"Bu kesinlikle yalan! Ona inanmayın Charles!"

Chandler ondan uzaklaşırken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Datura... Hindistan... evet, anlıyorum. Zehir aklımızın ucuna bile gelmeyecekti... Üstelik bir de ailede delilik varken."

"Mais oui (Ancak) (!" Hercule Poirot'nun sesi yüksek ve tiz çıkmıştı. "Ailede delilik!... Öç almak peşinde bir deli, üstelik de tüm deliler gibi -kurnaz ve zeki- deliliğini uzun yıllar boyu gizlemeyi başarmış." Topuklarının üzerinde Frobisher'e döndü. "Mon Dieu (Tanrım), Hugh'un sizin oğlunuz olduğundan kuşkulanmış olmanız, hatta bunu öğrenmiş olmalısınız, doğru değil mi? Neden bunu ona söylemediniz?"

Frobisher yutkundu, kekeledi.

"Bilmiyordum. Emin olamazdım... Bakın Caroline ile yalnızca bir defa birlikte olduk -o sırada bir şeyden çok korkmuştu- ne yapacağını bilemiyordu. Nedenin ne olduğunu bilmiyordum, hiçbir zaman da tam olarak öğrenemedim. İkimiz de kendimizi kaybetmiştik, aklımız başımızdan gitmişti. Sonra ben hemen gittim, yapılabilecek en doğru şey buydu, ikimiz de kendi oyunumuzu oynamamız gerektiğini biliyorduk. Evet, ben bundan kuşkulandım, ama asla emin olamadım. Caroline asla Hugh'un benim oğlum olduğunu düşünmemi sağlayacak bir şey söylemedi. Sonra bu delilik konusu ortaya çıkınca, bu, konuya benim açımdan son noktayı koymuş oldu."

Poirot, "Evet," dedi. "Gerçekten de son noktayı koydu. Genç adamın nasıl yüzünü ileri uzatıp alnını kırıştırdığı dikkatinizi çekmedi, sizden aldığı bir tikti bu. Siz anlamadınız ama Charles Chandler fark etti bunu. Bunu yıllar önce fark etti ve karısından gerçeği öğrendi. Sanırım kadın ondan korkuyordu -onun deli yönünü hissetmeye başlamıştı- ve onu sizin kollarınızın arasına sürükleyen de buydu; zaten hep sizi sevmişti. Charles Chandler ise bu arada nasıl intikam alacağını planlıyordu. Karısı bir tekne kazasında öldü. O ve karısı tekneyle açılmışlardı ve bu kazanın nasıl olduğunu bilen tek kişi de o. Sonra da tüm nefreti kendi adını taşıyan ama gerçekte kendi oğlu

olmayan Hugh üzerinde yoğunlaştı. Anlattığınız Hindistan öyküleri onda Datura zehirlenmesi fikrini uyandırdı. Hugh yavaş yavaş delirmeliydi. Öyle ki delilik korkusuyla kendi yaşamına son verecek şekilde cinnet geçirmeliydi. Kan tutkusu olan Amiral Chandler'di, Hugh değil. Issız tarlalarda koyunların boğazım kesmekten zevk alan Charles Chandler idi. Ama bunun cezasını ödemek Hugh'a kalıyordu.

"Asıl neden kuşkulandım biliyor musunuz? Amiral Chandler'in ısrarla oğlunun doktor kontrolünden geçmesine karşı koymasından. Hugh'un bunu istememesi doğaldı. Ama bir baba için!... Oğlunu bu dertten kurtarabilecek bir tedavi yöntemi olabilirdi, onun doktora danışmayı istemesi için yüzlerce neden sayabilirim. Ama hayır, hiçbir doktorun Hugh Chandler'i görmesine izin verilmemeliydi ya doktor, onun akıl sağlığının iyi olduğunu keşfederse! O zaman ne olacaktı?"

Hugh yavaşça mırıldandı.

"Yani benim akıl sağlığım yerinde mi?"

Diana'ya doğru bir adım attı. Frobisher telaşla açıkladı.

"Kesinlikle sağlıklı olmalısın. Bizim ailemizde bu hastalığa hiç rastlanmadı."

Diana, "Hugh..." dedi.

Amiral Chandler, Hugh'un silahını aldı.

"Hepsi saçmalık! Sanırım gidip biraz tavşan avlamam gerekiyor!"

Frobisher ileri doğru atıldı ama Poirot onu engelledi.

"Sizin de söylediğiniz gibi bu durumda tek çıkar yol bu..."

Hugh ve Diana odadan çıkmışlardı.

İki adam, son Chandler'in malikânenin bahçesinden geçip koruya doğru ilerlemesini izlediler.

Kısa bir süre sonra da silah sesi duyuldu...

8. Bölüm

8. Görev: Troya kralı Diomedes'in insan eti yiyen kısraklarını yakalamak

Yunan Mitolojisi'nde, Diomedes'in kısrakları diye adlandırılan 4 adet at, kontrol edilmesi mümkün olmayan, son derece vahşi ve görünüşleri muhteşem insan yiyen canavarlardı. Ares ve Cyrene'nin oğlu, Trakya Kralı dev Diomedes'e ait bu atları Hercule'ün tek başına yakalaması mümkün değildi.

Bunun üzerine Hercule, ona aşık olan erkek sevgililerinden Abderus'u ve birkaç arkadaşıünı yardıma çağırarak bu atları yakalar, fakat yolda Diomedes'in saldırısına uğrarlar. Diomedes ile savaşırken, atların kontrolünü Abderus'a bırakan Hercule, Diomedes'i yenilgiye uğratır fakat bu sırada kontrolden çıkan atlar, Abderus'u yiyerek paramparça ederler.

Bunun üzerine çok üzülüp kızan Hercule, Diomedes'i öldürüp, onu kendi atlarına yem eder ve ölen Abderus'un mezarının yanında, Eski Yunan'ın en önemli şehirlerinden biri olan Abdera'yı kurar. Karınlarını iyice duran hayvanlar sakinleşirken, Hercule de onların bu durumu sayesinde kolayca hayvanları Atina'ya ulaştırır ve görevini tamamlar. Eurystheus hayvanların Zeus için kurban edilmesi amacı ile Olympos'a göndermek istemesine rağmen, Zeus bu hediyeleri kabul etmemiş, ve bu hayvanların öldürülmesi amacı ile kurtlar ve aslanlar

göndermiştir. Büyük İskender'in atı olan Bucephalus'un bu atların soyundan geldiğine inanılmaktadır.

DIOMEDES'İN KISRAKLARI

Telefon çaldı.

"Buyurun ben Poirot, kiminle görüşüyorum?"

Poirot, genç Doktor Stoddart'ın sesini hemen tanıdı. Michael Stoddart'ın mahcup, içten gülümsemesinden hoşlanıyor, cinayet olaylarına karşı duyduğu amatör, saf ilgiyle eğleniyor ve ona seçtiği meslekteki çalışkanlığı ve yeteneği nedeniyle saygı duyuyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim..." diyen ses birden kesildi.

Durumu hemen sezen Poirot, "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu.

"Aynen." Michael Stoddart'ın sesi rahatlamış görünüyordu. "Tahmininiz doğru."

"Eh bien, sizin için ne yapabilirim, dostum?"

Stoddart çekiniyor gibiydi. Açıklarken hafifçe kekeledi.

"Eğer sizden gecenin bu saatinde gelmenizi istersem çok mu yüzsüzlük etmiş olurum... Aaama çok, çok zor durumdayım."

"Tabii ki gelirim. Evinize mi gelmemi istiyorsunuz?"

"Hayır. Aslında evimin hemen arkasındaki dar sokaktayım. Conningby Mews, 17 numara. Gerçekten gelebilir misiniz? Size sonsuz minnettarlık duyarım."

"En kısa zamanda orada olacağım," diyen Poirot telefonu kapadı.

Hercule Poirot karanlık dar sokakta ilerlerken bir yandan da numaralara bakıyordu. Saat sabahın biriydi, halen bazı pencerelerde ışık olmasına rağmen sokak tamamıyla uykuda gibi görünüyordu.

17 numaralı kapıya ulaştığı anda evin kapısı açıldı ve Doktor Stoddart dışarı çıktı.

"Sevgili dostum, iyi insan," dedi. "Lütfen içeri gelin."

Dik, dar bir merdivenden üst kata çıkılıyordu. Yukanda, sahanlığının sağında divanlar, halılar, üçgen şeklindeki lame minderler, çok sayıda şişe ve bardağın etrafa dağılmış olduğu büyük bir oda vardı.

İçerisi karmakarışıktı, eşyalar birbirine girmiş, sigara izmaritleri ve cam kırıkları ortalığa saçılmıştı.

"Hımm!" dedi Poirot. "Mon cher Watson, sanırım burada bir parti verilmiş!"

"Gerçekten de burada bir parti verilmiş," dedi Stoddart sabırsızlıkla. "Ya da öyle denebilir."

"Demek siz bu partiye katılanlardan biri değildiniz."

"Hayır, burada yalnızca mesleki nedenlerle bulunuyorum."

"Ne oldu?"

"Burası Patience Grace adında birine ait; Bayan Patience Grace."

"Bu gerçekten çok hoş bir isim, eski bir isme benziyor."

"Aslında Bayan Grace'in hoş olduğu da, geleneklerle de ilgisi olduğu söylenemez. Ama yine de çok çekici bir kadın olduğunu itiraf etmeliyim. Daha önce birkaç kez evlenmiş, şimdi ise biriyle birlikte ama adamın kendisini kullandığından kuşkulanıyor. Buradaki topluluk partiye içkiyle başlamış, uyuşturucuyla bitirmiş. Tam olarak söylemek gerekirse kokainle. Kokain insana kendini başlangıçta mükemmel hissettiriyor, dünyadaki her şeyi tozpembe görüyorsunuz. Uyarıcı bir madde olduğu için kendinizi normalden iki kat enerjik hissediyorsunuz. Eğer aşırı dozda alınırsa şiddetli ruhsal dalgalanmalar, halüsinasyonlar ve hezeyanlara neden oluyor. Bayan Grace partide erkek arkadaşıyla şiddetli bir kavgaya tutuşmuş. Adam Hawker adında serserinin teki. Kavganın ardından kadını terk edip gitmiş. Kadın da pencereden dışarı sarkmış ve aptalın birinin ona armağan ettiği hiç kullanılmamış bir tabancayla arkasından ateş etmiş."

Hercule Poirot'nun kaşları kalktı.

"Onu vurmuş mu?"

"Hayır. Sanırım kurşun adamın epey uzağından geçip gitmiş. Ama kurşun, çöp kutularını karıştıran zavallı aylak serserinin birine isabet etmiş. Adamın kolunun etli kısmına gelmiş. Tabii korkunç bir gürültü kopmuş, insanlar hemen buraya üşüşmüşler. Adamın etrafa yayılan kanları insanları iyice ürkütmüş. Neyse, sonuçta panik içinde bana geldiler."

"Peki ya sonra?"

"Adamın yarasını dikip, pansumanını yaptım. Ciddi bir yaralanma sayılmazdı. Oraya toplananlardan bir ikisi adamı iyice doldurdular, neyse ki sonuçta beş sterlin karşılığında bu konuyu unutup bir daha

sözünü etmemeyi kabul etti. Zavallı adam, tam kendisine yakışanı yaptı. Bu onun için bir fırsattı!"

"Ya sen?"

"Benim işim bu kadarla bitmedi tabii. O sırada Bayan Grace de bir tür isteri krizi geçirmeye başlamıştı. Ona sakinleştirici iğne yapıp, yatağına yatırdım. Ayrıca partide kendinden geçmiş bir kız daha vardı; kız çok gençti ve onunla da ilgilendim. Bu arada oraya toplanan kalabalık da geldikleri gibi hızla kayboldu."

Anlatmaya ara verdi.

"Ancak o zaman, bu durum üzerinde düşünmek için fırsat buldun, değil mi?"

"Doğru," dedi Stoddart. "Eğer bu yalnızca içkinin fazla kaçırıldığı bir parti olsaydı her şey bununla bitmiş olurdu. Ama işin içinde uyuşturucu var."

"Bundan emin misiniz?"

"Ah, kesinlikle! Yanılmadığımdan eminim. Sözünü ettiğim şey kokain. Zaten küçük bir kutunun içinde de bu uyuşturucunun artığını buldum, biliyorsunuz bunu burunlarına çekiyorlar. Asıl sorun bunun nasıl ve nereden buraya geldiği? Anımsadığım kadarıyla geçenlerde yeni büyük bir uyuşturucu dalgasından ve uyuşturucu kullananların sayısının arttığından söz ediyordunuz."

Hercule Poirot başıyla onayladı.

"Bu geceki parti polisin ilgisini çekecektir."

Michael Stoddart sıkıntılı ve mutsuz bir yüz ifadesiyle, "Sorun da bu zaten..." dedi.

Poirot birden uyanan bir merakla ona baktı.

"İyi ama siz neden polisin bu konuyla ilgilenmesini istemiyorsunuz?"

Michael Stoddart mırıldandı.

"Bu gibi durumlarda masum insanlar da ister istemez bu işlere bulaştırılırlar... Bu onlar açısından çok ağır sonuçlar doğurabilir."

"Bayan Patience Grace için mi endişeleniyorsunuz?"

"Aman Tanrım, hayır! O zaten uyuşturucu kullanıyor."

Hercule Poirot nazikçe sordu.

"Peki o zaman, diğer kız için mi?"

"Tabii ki o da kullanıyor. Yani demek istediğim, o da kendisini içici olarak tanımlıyor. Aslında daha çok genç; biraz asi ve başına buyruk. Bu yaşta böyle şeylere bulaşıyorlar, çünkü bunların yenilik, modernlik ya da öyle bir şeyler olduğunu sanıyorlar."

Poirot'nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Yumuşak bir sesle, "Bu kızla daha önce de karşılaşmış mıydınız?" diye sordu.

Michael Stoddart başıyla onayladı. Sıkıntılı görünüyordu.

"Onunla Mertonshire'da karşılaşmıştım. Bir av partisinde. Babası emekli bir general; kan, şiddet, hepsini vurun, onur gibi şeylerin ağzından hiç düşmediği biri. Dört kızı var, hepsi de biraz asi, başına

buyruk, aslında böyle bir babanın yanında yetiştiklerini düşünecek olursa bu hiç de şaşılacak bir şey değil. Yaşadıkları yöre de pek normal bir yer sayılmaz. Hemen yakınlarında silah ve teçhizat fabrikaları var. Orada oturanların para sıkıntısı gibi bir sorunları yok, ama eski taşra atmosferinin, ruhunun zerresi bile yok. Çoğunluk ahlaki normlardan uzak, aklına geleni yapmayı, gösterişi, modernlik sayıyor. Böyle bir yörede kızlar da kötü yola sapıyorlar elbette."

Hercule Poirot ona bakarak birkaç dakika düşündü ve sonra, "Şimdi benim burada bulunmamı neden istediğinizi anlıyorum. Benim bu konuyla ilgilenmemi istiyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Bunu benim için yapar mısınız? Bir şeyler yapmak gerektiğini hissediyorum, ama itiraf etmeliyim ki elimden geldiği kadar Sheila Grant'ı bu skandalın dışında tutmak istiyorum."

"Sanırım bunu başarabiliriz. Genç bayanı görebilir miyim?"

"Benimle gelin."

Önden geçerek odadan çıktı. Tam karşıdaki kapının ardında biri hırçın bir şekilde bağırıyordu.

"Doktor, Tanrı aşkına bir doktor getirin, deliriyorum."

Stoddart odaya girdi. Poirot da onu izledi. Burası kelimenin tam anlamıyla keşmekeş bir yerdi, etraf pudra ile kaplanmış, şişeler ve kavanozlar her tarafa dağılmış, giysiler etrafa saçılmıştı. Yatakta sarı saçlı, soluk yüzlü, boş bakışlı, hırçın ifadeli bir kadın vardı. Sürekli bağırıyordu.

"Her tarafımda böcekler dolaşıyor!... Onlar burada ve her yeri sarıyorlar. Yemin ederim, deliriyorum! Ne olur bana bir çekimlik verin

ondan."

Doktor Stoddart yatağın başında durdu, ses tonu yumuşak, rahatlatıcı, profesyonelceydi. Hercule Poirot sessizce odadan çıktı. Tam karşıda bir oda daha vardı, Poirot bu kapıyı açtı. Burası oldukça küçük bir odaydı ve son derece basit döşenmişti. Oradaki yatakta da incecik bir genç kız hareketsiz yatıyordu.

Hercule Poirot sessizce yatağın başına kadar gitti ve genç kıza baktı.

Siyah saçlar, uzun soluk bir yüz ve genç... evet çok genç...

Kızın gözkapaklarının arasından önce, ince bir beyazlık göründü. Sonra gözleri tamamen açıldı, ilk anda ürküp, korku dolu bakmaya başladı. Kız gözlerini Poirot'ya dikmişti, yatakta doğrulup başının tek bir hareketiyle gür siyah saçlarını geriye attı. Ürkmüş yavru bir kısrağı andırıyordu, aynen vahşi hayvanların kendilerine yemek veren yabancıdan kuşkulandıklarında yaptıkları gibi biraz geri çekildi.

Ve hemen konuşmaya başladı, sesi genç, ince ve haşindi.

"Lanet olsun, siz de kimsiniz?"

"Hiç korkmayın, matmazel."

"Doktor Stoddart nerede?"

O anda genç adam da odaya girdi. Genç kızın ses tonunda belirgin bir rahatlama oldu.

"Ah, neyse ki buradasınız? Bu da kim?" diye bağırdı.

"O benim dostum, Sheila. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Berbat. Çok kötü. O iğrenç şeyi neden aldım ki sanki..."

Stoddart soğuk ters bir sesle yanıt verdi.

"Yerinizde olsam bunu bir daha denemezdim."

"Zaten yapmayacağım, yapmam da."

Hercule Poirot, "Onu size kim verdi?" diye sordu.

Kızın gözleri açıldı, üst dudağı titremeye başladı.

"Burada vardı ve hepimiz denedik. Şey... başlangıçta her şey mükemmeldi, olağanüstüydü."

Hercule Poirot nazikçe sordu.

"Peki, ama onu buraya kim getirdi?"

Kız başını salladı.

"Bilmiyorum... Tony olabilir, Tony Hawker. Ama gerçekten de bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu, kokaini ilk denemeniz mi matmazel?"

Kız başıyla onayladı.

"Son olsa iyi olur!" dedi Stoddart haşin bir tonda.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum, ama yine de muhteşemdi."

"Bakın Sheila Grant," dedi Stoddart. "Ben bir doktorum ve neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Eğer bir defa uyuşturucuya alışırsanız kendinizi içinden çıkılmaz, geri dönülemez bir felaketin içinde

bulursunuz. Şimdiye kadar pek çok uyuşturucuya alışmış insan gördüm. Uyuşturucu, insanı bedensel ve ruhsal olarak mahveder. Uyuşturucuyla karşılaştırılınca içkinin zararları bir hiç sayılır! Şu andan itibaren bunu hayatınızdan tamamen çıkarın. İnanın bana, bu hiç eğlenceli değil! Peki, babanız bu geceyi öğrenince ne diyecek?"

"Babam mı?" Sheila’nın sesi yükseldi. "Babam mı?" Gülmeye başladı. "Onun yüzünün ifadesini şimdiden görebiliyorum. Ama bunu bilmesine hiç gerek yok ki. Kıyameti koparır!"

"Haklı olarak," dedi Stoddart.

"Doktor! Doktor!" diye diğer odada bağıran Bayan Grace'in sesi duyuluyordu.

Stoddart söylenerek odadan çıktı.

Sheila Grant yeniden Poirot'ya baktı. Şaşırmıştı.

"Siz de kimsiniz? Partide yoktunuz."

"Doğru. Partide yoktum. Ben Doktor Stoddart'ın arkadaşıyım."

"Siz de mi doktorsunuz? Doktora hiç benzemiyorsunuz da."

Poirot, "Adım..." Bir tiyatro eserinde ilk perdenin sonunda perde kapanmadan hemen önce söylenen tiradıymış gibi yalın ancak yapmacık bir anlatımla, "Adım Hercule Poirot..." dedi.

Bu tavır etkisini hemen gösterdi. Hercule Poirot bazen genç kuşağın adını duymamış olmasından endişelenirdi.

Ama Sheila Grant'ın onun adını duymuş olduğu belliydi. Kız şaşırmış ve afallamıştı. Gözlerini Poirot'ya dikti, baktı, baktı...

Doğru ya da yanlış herkesin Torquay'da bir teyzesi olduğu söylenir.

Aynı şekilde herkesin Mertonshire'da da en azından ikinci dereceden bir kuzeni olduğu da söylenir. Mertonshire, Londra'dan pek uzak değildir, burada avlanabilir, ata binebilir ya da balık tutabilirsiniz. Burası tipik taşra resimlerinden farksız ve görünüşte kendi halinde bir yerdir. Demiryolu yanında, yeni yapılan otoyolla da Londra'ya kolaylıkla ulaşabilirsiniz. Uşak ve hizmetçiler de İngiltere'nin diğer taşra bölgelerine gitmektense buraya gidip çalışmayı tercih ederler. Sonuç olarak eğer dörtlü hanelere ulaşan bir geliriniz yoksa Mertonshire'da yaşamanız olanaksızdır, hatta gelir vergileri filan düşünülünce beş haneli olması çok daha iyi olacaktır.

Bu ülkeye zaten yabancı olan Hercule Poirot'nun doğal olarak taşrada yaşayan ikinci dereceden kuzenleri filan yoktu, ama zamanla geniş bir dost çevresi edinmişti. Dolayısıyla Mertonshire'a gitmesi gerektiğinde kendisini davet ettirmekte herhangi bir zorlukla karşılaşmadı. Üstelik de kendisini ağırlamak üzere seçilen ev sahibi, komşuları hakkında uzun uzadıya konuşmaktan çok zevk alan çok hoş, nazik bir bayandı; tabii bunun da bir sakıncası vardı. Hercule Poirot konuyu kendisini asıl ilgilendiren kişilere getirinceye kadar birçok insan hakkında bir sürü ayrıntıyı dinlemek zorunda kaldı.

"Genç Grant'lar mı? Ah evet, burada yaşıyorlar, dört kardeş onlar. Dört genç kız! Zavallı generalin onları kontrol etmekte zorlanmasını hiç yadırgamıyorum. Yaşlı bir adam dört genç kızla nasıl başa çıkabilir ki?" Bayan Carmichael ellerini istemsizce başına götürdü.

Poirot mırıldandı.

"Evet, gerçekten de öyle."

Kadın, onu dikkate almadan konuşmayı sürdürdü.

"Bana anlattığına göre general, yönetimindeki alayda disipline çok önem verir, kuş uçurtmazmış. Ama bu kızlar onu alt etmeyi başarıyorlar. Benim gençliğimde böyle miydi? Anımsıyorum da Albay Sandy de aşırı disiplinliydi, zavallı kızlarına..."

(Sandy'nin kızları ve Bayan Carmichael'in gençliğindeki diğer dostları uzun uzun anlatırdı.)

"Biliyor musunuz," dedi Bayan Carmichael nihayet yeniden asıl konuya dönerek. "Bu kızların gerçekten de yanlış bir işler yaptıklarını söylemek istemiyorum elbette. Ama biraz çılgın ve başlarına buyruklar ve yanlış insanlarla görüşüyorlar. Burası da eskiden olduğu gibi değil. En olmayacak insanlar geliyor. Artık 'taşra yaşamı' denilen şey kalmadı. Günümüzde her şey para, para, para... Ve akıl almaz öyküler duyuyorsunuz. Neyse kimi sormuştunuz? Anthony Hawker mi? Ah evet, onu tanıyorum. Çok sevimsiz, itici bir tip. Ama anladığım kadarıyla adam para içinde yüzüyor. Buraya avlanmaya geliyor, partiler veriyor -paranın su gibi harcandığı partiler- ve eğer tüm söylenenler doğruysa, çok tuhaf, kendine özgü partilermiş bunlar; ama ben inanmıyorum, insanlar bazen çok art niyetli olabiliyorlar. Daima en kötüye inanma eğilimindeler. Biliyor musunuz biri fazla içiyor ya da kokain alıyorsa artık modernlik sayılıyor. Daha geçen gün birisi bana bu genç kızların sürekli sarhoş gezdiklerini söyledi, bence böyle bir şeyi söylemek bile hiç hoş değil. Eğer birinin davranışları tuhafsa ya da sürekli dalgın ise herkes uyuşturucu kullandığını söylüyor ki bence bu da haksızlık. Örneğin, Bayan Larkin'in öyle olduğunu söylüyorlar. Aslında kadını hiç sevmediğim halde ona haksızlık edildiğini düşünüyorum. Bu arada o, Anthony Hawker'in de yakın arkadaşı ve bana sorarsanız onun Grant'ın

kızlarına böylesine karşı olmasının, onlar hakkında atıp tutup, onların erkek avcısı olduklarını söylemesinin nedeni de bu. Gerçi kızlar da biraz erkeklere düşkünler, ama neden yapmasınlar ki bunu? Bu oldukça normal. Dördü de hem çok genç, hem de çok güzel!"

Poirot araya girip sordu. "Bayan Larkin mi dediniz? O nasıl biri?"

"Bayan Larkin mi? Sevgili dostum, onu bana sormak hiç iyi bir fikir değil? Burada herkes kimin kimden nefret ettiğini bilir. İyi ata bindiğini ve oldukça varlıklı olduğunu söylüyorlar. Kocası şehirde önemli biriymiş. Kadın dul, kocası ölmüş. Buraya geleli pek uzun zaman olmadı, sanırım Grant'lardan hemen sonra geldi. Hep düşünmüşümdür, onunla..."

Yaşlı Bayan Carrnichael birden sustu. Ağzı bir an açık kaldı, gözleri iyice açıldı. Öne doğru eğilerek elindeki mektup açacağı ile Poirot'nun parmak boğumuna hızla vurdu. Sonra da neden olduğu acının şokunu dikkate bile almayarak heyecanla bağırdı.

"Tabii neden bu! Demek burada olmanızın nedeni bul Çok kurnazsınız, şimdi bana her şeyi anlatmanızı istiyorum!"

"İyi ama benden size neyi anlatmamı istiyorsunuz?"

Bayan Carrnichael mektup açacağıyla yaptığı şakayı yinelemeye kalkıştıysa da Poirot bunu bu kez ustaca atlatmayı başardı.

"Benden saklayamazsmız, Hercule Poirot! Aptalı oynamayın. Bıyıklarınızın titrediğini görebiliyorum. Sizi buraya getiren neden bir cinayet; bir de utanmadan ağzımdan laf almaya çalışıyorsunuz. Neyse, bakalım bu bir cinayet olabilir mi? Son zamanlarda kimler öldü? Yalnızca yaşlı Louisa Gilmore, o da seksen beşindeydi ve

üstelik hastaydı. O olamaz. Zavallı Leo Staverton avlanırken boynunu kırdı ve bütün vücudu alçıda, ama o da olamaz. Belki de neden cinayet değil. Yazık! Son zamanlarda önemli bir mücevher hırsızlığı da anımsamıyorum... Kim bilir belki de bir suçlunun izini sürüyorsunuz... Peşinde olduğunuz Beryl Larkin mi? Kocasını mı zehirlemiş? Belki de sürekli dalgın olmasının nedeni de suçluluk duygusu."

"Madam! Madam!" diye bağırdı Hercule Poirot. "Çok abarttınız."

"Hayır! Siz bir şeyin peşindesiniz, Hercule Poirot."

"Mitolojiyle aranız nasıl madam?"

"Mitolojinin bununla ne ilgisi var?"

"Var tabii. Ben mitolojideki adaşım Hercule'e öykünüyorum. Hercule'ün görevlerinden biri de Diomedes'in vahşi atlarını ehlileştirmekti."

"Bana buraya at eğitmeye geldiğinizi anlatmayın sakın, üstelik de ayağınızdaki bu markalı deri ayakkabılarla! Bana öyle geliyor ki siz hayatınızda hiç ata binmediniz."

"Atlar sembol madam. Bunlar insan eti yiyen vahşi atlardı madam!"

"Ne kadar iğrenç! Zaten bu antik dönem Yunanlıları ve Romalıları her zaman çok iğrenç bulmuşumdur! Rahiplerin mitolojiden alıntılar yapmaktan neden çok hoşlandıklarını hiç anlamamışımdır: Birincisi insan hiçbir zaman ne demek istediklerini tam olarak anlayamıyor, ayrıca mitolojideki konular bir rahip için son derece uygunsuz. Bir sürü ensest ilişki ve çıplak figürler... Benim açımdan fark etmez, ama

rahipleri bilirsiniz, kızların çorapsız kiliseye gelmelerinden bile hoşlanmazlar. Neyse, nerede kalmıştım?"

"Emin değilim."

"Sevgili dostum, yani bana Bayan Larkin'in kocasını öldürdüğünü söylemekten çekiniyor musunuz? Yoksa Anthony Hawker, Brighton'da ortaya çıkan, kurbanlarını kablo ile boğan cani mi?"

Beklenti içinde Poirot'ya baktı, ama dedektifin ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

"Tabii konu sahte para da olabilir," dedi Bayan Carmichael kendi kendine. "Bu sabah Bayan Larkin'i bankada gördüm, elli sterlinlik bir çek bozduruyordu. Bu, bana nakit olarak taşımak için çok büyük bir meblağ gibi göründü. Ama hayır, eğer kalpazan olsaydı, parayı verenin o olması gerekirdi, değil mi? Poirot eğer biraz daha orada öyle durup, hiçbir şey söylemezseniz birazdan kafanıza bir şey atacağım, emin olun!"

Poirot yalnızca, "Biraz sabırlı olun," demekle yetindi.

General Grant'ın oturduğu Ashley Lodge büyük bir konak sayılmazdı. Bir tepenin yamacındaydı, dağınık, bakımsız bir bahçeden geçilerek asıl binaya giriliyordu.

İçerisi ise emlak komisyoncularının "ful möbleli" olarak tanımlayacağı türde döşenmişti. Kolları kenetlenmiş Buda heykelleri, duvarlardaki nişlerden insanları izliyor, Hint işi pirinç Benares tepsiler ve masalar neredeyse içeride dolaşmayı bile engelliyorlardı. Şöminenin üstündeki rafta, tam bir alay fiili asker biblosu vardı. Duvarlar yine pirinç tablo ve süslemelerle doluydu.

Gerçek vatanından çok uzaktaki bu tipik Anglo-Hint evinin ortasında General Grant büyük, eski bir berjer koltukta oturmuş, bandajlı ayağını bir başka koltuğa uzatmıştı.

"Gut," dedi. "Hiç gut ağrısı çektiniz mi Mösyö Poirot? İnsanın bütün keyfini kaçınyor. Bu babamın hatası. Hayatı boyunca -aynen büyükbabam gibi- sürekli porto şarabı içti. Şans ise bana vurdu. Bir içki alır mıydınız? Eğer istiyorsanız zili çalıp uşağımı çağırabilirsiniz?"

O sırada sarıklı bir uşak göründü. General Grant ona Abdül adıyla hitap ederek, viski ve soda getirmesini emretti. Viski geldiğinde de bardağı öylesine çok doldurdu ki, Poirot itiraz etmek zorunda kaldı.

"Korkarım size eşlik edemeyeceğim, Mösyö Poirot." General üzüntüyle içki şişesine hakti. "Doktor Wallah bu nesnenin benim için zehirden farksız olduğunu söylüyor. Gerçi içsem bunu anlamayacağından eminim. Cahil herifler şu doktorlar. Oyun bozucu! İnsanları yemek ve içkiden mahrum bırakıp, balık buğulama gibi hasta yemekleri önermekten zevk alıyorlar. Balık buğıılamaymış, peh!"

General kızgınlıktan farkında olmadan hasta bacağını oynattı ve hissettiği şiddetli acıyla birlikte bağırarak küfretti.

Sonra da bu konuşma şeklinden dolayı özür diledi.

"Acı çeken ayı gibiyim. Kızlarım gut krizim tuttuğunda benden uzak durmaya çalışıyorlar. Bundan dolayı onları kınamıyorum. Duyduğuma göre onlardan biriyle de tanışmışsınız."

"Evet, tanıştım. Duyduğuma göre başka kızlarınız da varmış."

"Dört kız," dedi general zafer edasıyla. "Bir tek oğlum bile yok. Dört aklı havada kız çocuğu!... Şu günlerde gerçekten sorun."

"Dördünün de çok çekici ve güzel olduklarını duydum?"

"Evet hiç fena değiller. Biliyor musunuz, ne dolaplar çevirdiklerini hiç bilemiyorum. İnsanın bu dönemde kızlarını kontrol etmesi çok zor. Her tarafta başıboşluk, kayıtsızlık almış yürümüş, kötü bir zaman. Ne yapabilirim ki? Ne onların başında bekleyebilirim, ne de onları eve hapsedebilirim, öyle değil mi?"

"Sanırım bu çevrede çok seviliyorlar?"

"Birkaç eski kafalı kız kurusunun dışında evet, seviliyorlar," dedi general. "Etrafta kuzu kılığında kurt çok. Bu mavi gözlü dullardan biri az daha beni pençelerinin arasına alacaktı, buraya gelip küçük bir kedi yavrusu gibi etrafımda dönüp durdu. 'Zavallı General Grant! Çok ilginç bir yaşamınız olmalı,' gibi sözler etti." General göz kırptı ve bir parmağını burnuna koydu. "Her şey o kadar açıktı ki! Neyse, her şeye rağmen burası o kadar da kötü bir yer değil. Gerçi bana göre biraz hareketli ve gürültülü ama.

Ben taşrayı gerçek anlamda taşrayken sevmiştim; etrafta bu motor gürültüleri, caz müziği, kalabalık ve hiç kapanmayan radyolar olmadan. Evde yabancı istemiyorum ve kızlar da bunu biliyorlar. Bir erkeğin hiç değilse kendi evinde biraz sükûnet istemek hakkı."

Poirot konuşmayı ustaca Anthony Hawker'a getirdi.

"Hawker? Hawker? Tanımıyorum. Bir dakika, sanırım onu hatırlıyorum. İki gözü birbirine çok yakın, o sinsi bakışlı adam olmalı. Yüzüme doğrudan bakamayan hiç kimseye güvenmem."

"O kızınız Sheila'nın erkek arkadaşı, değil mi?"

"Sheila mı? Bundan haberim yoktu. Kızlar bana asla bir şey anlatmazlar." Çattığı gür kaşları neredeyse burnuna kadar inmişti. Kıpkırmızı kesilen yüzündeki derin, mavi gözleri doğrudan Poirot'ya yönelmişti.

"Bakın Mösyö Poirot, bütün bunların anlamı ne? İçimden bir ses bana buraya gelmenizin bir nedeni olduğunu söylüyor. Nedir bu?"

Poirot yavaşça açıkladı.

"Bunu söylemek çok zor, çünkü ben de tam olarak bilmiyorum. Yalnızca bir tek şey söyleyebilirim: Kızınız Sheila, tabii belki diğerleri de, pek hoş olmayan, uygunsuz bazı arkadaşlar edinmişler."

"Kötü bir gruba mı girmişler? Ben de bundan korkuyordum işte. Tabii insan zaman zaman bir şeyler duyuyor, ama konduramıyorsun işte." Ağlamaklı bir halde Poirot'nun yüzüne baktı. "Peki, ama bu durumda ne yapabilirim ki Mösyö Poirot? Ne yapabilirim?"

Poirot çaresizlik içinde başını salladı.

General Grant, "Birlikte oldukları insanların ne kötü özellikleri var?"

Poirot bir karşı soruyla yanıt verdi.

"Herhangi bir kızınızın önce neşeli, coşkulu, sonra birden depressif, sinirli olduğu hiç dikkatinizi çekmedi mi? Davranışlarında herhangi bir tuhaflık?"

"Kahretsin, ne bu Tanrı aşkına, kadın dergilerinin sağlık köşelerindeki doktorlar gibi konuşuyorsunuz. Hayır, hiçbir şey fark etmedim."

"Bu büyük bir şans," dedi Poirot ciddiyetle,

"Tanrım, dilinizin altında ne var, bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Uyuşturucu."

"Ne?"

Adamın ağzından çıkan ses gök gürlemesinden farksızdı. Poirot açıkladı.

"Kızınız Sheila'yı kokain bağımlısı yapmaya çalışıyorlar. Kokain bağımlılığı çok kısa bir sürede gerçekleşebilir. Bir iki hafta yeterli bunun için. Eğer bir kez bağımlı olursa, bu zehri almak için her bedeli ödemeye, her şeyi yapmaya razı olacaktır. Uyuşturucuyu pazarlayan kişinin onu nasıl pençesine alabileceğini düşünebiliyor musunuz?"

Yaşlı adamın ağzından dökülen öfke dolu sözleri, küfürleri dinledi. Sonra öfke fırtınası yatışıp, generalin eline geçtiği takdirde bu Allahın belası orospu çocuğuna neler yapacağını da dinledikten sonra Hercule Poirot, "Sizin de belirttiğiniz gibi öncelikle elebaşını yakalamalıyız," dedi. "Öncelikle şu uyuşturucu satıcısını ele geçireyim, onu size getirmekten mutluluk duyacağım general."

Ayağa kalkınca masanın ayağına takılıp tökezledi, generale tutunarak dengesini sağladı ve mırıldandı.

"Çok affedersiniz, özür dilerim general, ama sizden bir ricam olacak, lütfen kızlarınıza bütün bunlardan söz etmeyin."

"Ne? Onların ağzından tüm gerçeği alacağım, göreceksiniz."

"İşte asıl yapmamanız gereken de bu. Sadece bir yalandan başka bir şey duymayacaksınız!"

"Allah kahretsin, siz..."

"Şundan emin olun General Grant, bu durumda dilinizi tutmak zorundasınız. Bunun hayati bir önemi var, anlıyorsunuz değil mi?"

"Peki, o zaman, kendi bildiğinizi yapın!" diye homurdandı eski asker.

Yenilmiş ama ikna olmamıştı.

Hercule Poirot dikkatle Hint işi bibloların arasından geçip, dışarı çıktı.

Bayan Larkin'in odası tıka basa insanlarla doluydu.

Bayan Larkin yan taraftaki masalardan birinde kokteyl karıştırıyordu. Uzun boylu kadın, kestane saçlarını topuz yapmıştı. Gri yeşil gözlerindeki büyük siyah gözbebekleri dikkat çekiyordu. Sürekli hareket halindeydi ve rahatsız edici bir nezaketi vardı. Otuzlu yaşların başlarındaymış gibi görünüyordu. Ancak dikkatle bakınca göz kenarındaki kırışıklıklar, aslında göründüğünden on yaş kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

Hercule Poirot'yu buraya getiren Bayan Carmichael'in dostu olan canlı, neşeli orta yaşlarda bir bayandı. Hercule Poirot'ya bir kokteyl verildi ve ondan pencerenin nişinde oturan genç kıza da bir bardak kokteyl götürmesi rica edildi. Kız ufak tefek ve sarışındı; yüzü

pembe-beyazdı ve meleği andırıyordu. Hercule Poirot, kızın gözlerindeki paniği ve kuşkuyu hemen fark etti.

"Sağlığınıza matmazel," dedi.

Kız başını salladı ve içti.

Sonra da birden, "Siz kız kardeşimi tanıyorsunuz galiba!" dedi.

"Kız kardeşinizi mi? Yoksa siz Bayan Grant'ın kız kardeşlerinden biri misiniz?"

"Evet, Pam Grant."

"Kız kardeşiniz bugün nerede?"

"Ava çıktı. Birazdan döner."

"Kız kardeşinize Londra'da rastladım."

"Biliyorum."

Pam Grant başıyla onayladı. Sonra birden sordu.

"Sheila'nın başı dertte miydi?"

"Demek size her şeyi anlatmadı?"

Kız başını salladı.

"Tony Hawker de orada mıydı?"

Poirot'nun yanıt vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve Sheila Grant yanında Hawker ile içeri girdi. Üstlerinde av giysileri vardı ve Sheila'nın yanağına bir parça çamur bulaşmıştı.

"Merhaba millet, buraya bir şeyler içmeye uğradık. Tony'nin matarası boştu!"

Poirot, "Meleklerin ezgisi..." diye mırıldandı.

Pam Grant sırıttı.

"Şeytanların demek istediniz herhalde."

Poirot sert bir ifadeyle, "Öyle mi görünüyor?" diye sordu.

Beryl Larkin yanlarına yanaştı.

"Demek buradasın, Tony. Bana biraz avdan bahsetsene. Gelert's Korusu 'na mı gittiniz? Nasıl gitti?"

Kadın, adamı ustalıkla şöminenin yanındaki kanepeye doğru çekti. Adamın oradan ayrılmadan hemen önce başını çevirip, Sheila'ya bakması Poirot'nun gözünden kaçmamıştı.

Sheila da Poirot'yu fark etmişti. Bir an tereddüt etti, sonra pencerenin yakınına, ikisinin yanına geldi.

"Demek dün bizim eve gelen sizdiniz?"

"Demek babanız bahsetti?"

Kız hayır anlamında başını salladı.

"Abdül tarif etti sizi. Ben de tahmin ettim."

Pam şaşkınlıkla, "Babamı ziyaret mi ettiniz?" diye bağırdı.

Poirot, "Ah, evet," dedi. "Ortak arkadaşlarımız var."

Pam sert bir havada, "Buna inanmıyorum," dedi.

"İnanamadığmız ne? Babanızla benim ortak arkadaşlarımız olabileceği mi?"

Kız kızardı.

"Saçmalamayın. Onu ziyaret etmenizin gerçek nedeninin bu olamayacağından söz ediyorum."

Kız kardeşine döndü.

"Sen neden bir şey söylemiyorsun, Sheila?"

Sheila'nın gözleri kocaman açılmıştı.

"Yani bunun, Tony Hawker ile ilgisi yok muydu?"

"Neden onunla ilgili olsun ki?"

Sheila kızardı ve odanın diğer köşesine, dostlarının yanına gitti.

Pam hışımla ama çok yavaş bir sesle, "Tony Hawker'den hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Onda tuhaf, insanı rahatsız eden bir şey var ve diğerinde de, Bayan Larkin'i kastediyorum. Onlara bakın, ne demek istediğimi anlarsınız."

Poirot, onun gözlerini okumaya çalışıyordu.

Hawker'le Bayan Larkin baş başa vermişlerdi. Adam, kadını sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. Kadının sesi bir an yükseldi.

"Ama bekleyemem! Hemen şimdi istiyorum."

Poirot hafifçe gülümseyerek mırıldandı.

"Les femmes (Kadınlar) ne olursa olsun onların ihtiyaçları daima acildir, hep hemen isterler, değil mi?"

Pam Grant yanıt vermedi. Yüzü asılmıştı. Sinir içinde tüvit eteğini kıvırıp çekiştiriyordu.

Poirot sevecenlikle, "Siz kız kardeşinizden çok farklısınız," dedi.

Pam başını kaldırdı, bu konuşma şeklinden hoşlanmamıştı.

"Mösyö Poirot; Tony, Sheila'ya ne veriyor? Onu benden farklı kılan ne?"

Poirot kızın gözlerinin içine bakarak sordu.

"Hiç kokain kullandınız mı, Bayan Grant?"

Kız başını salladı.

"Oh hayır! Demek o?... Kokain?... Peki, ama bu çok tehlikeli değil mi?"

Sheila Grant yanlarına geldi, eline yeni bir içki almıştı.

"Tehlikeli olan ne?" diye sordu.

Bu kez onu yanıtlayan Poirot oldu.

"Uyuşturucu kullanmanın zararlarından söz ediyorduk. Beynin ve ruhun yavaş yavaş ölümünden, insanoğlunun tüm erdemlerinin ve doğrularının yok olmasından."

Sheila Grant nefesini tuttu. Elindeki içki sallanarak yere düştü. Poirot ekledi.

"Doktor Stoddart sizi bu konuda, yani yaşarken ölmenin ayrıntıları konusunda bilgilendirmiştir sanırım. Bir şeyi bozmak o kadar kolay düzeltmek ise o kadar zordur ki. Bilinçli olarak başkalarının felaketinden çıkar sağlayan kişi aslında onların kanına, canına göz dikmiş bir vampirden başka bir şey değildir."

Arkasını dönüp uzaklaştı. Bu arada Pam Grant'in, "Sheila!" diyen sesini ve Sheila Grant'in hafif fısıldadığını duydu. Bu Poirot'nun duyabileceği tonda bir fısıltıydı.

"Matara..."

Hercule Poirot, Bayan Larkin'e veda edip, dışarı antreye çıktı. Antredeki masanın üzerinde bir av şapkası ve kamçının yanında bir matara duruyordu. Poirot matarayı aldı. Üzerinde A.H. harfleri vardı.

Poirot kendi kendine mırıldandı.

"Tony'nin matarası boş, gerçekten öyle mi?"

Matarayı salladı. İçeriden sıvı sesi gelmiyordu. Kapağını çevirdi.

Tony Hawker'in matarası boş değildi. Beyaz bir tozla doluydu...

Hercule Poirot, Bayan Carmichael'in evinin terasında durmuş, genç kıza yalvarıyordu.

"Henüz çok gençsiniz, matmazel. Siz ve kız kardeşlerinizin ne yaptığınızın bilincinde olmadığınızı düşünüyorum. Aynen Diomedes'in atları gibi insan etiyle besleniyorsunuz."

Sheila irkildi ve yutkundu.

"Bu böyle ifade edilince çok korkunç görünüyor! Ama bir yandan doğru da! O akşam Londra'da Doktor Stoddart'la konuşana dek bunun farkında değildim. Ama benimle konuşurken öylesine ciddi ve öylesine içtendi ki. İşte o zaman ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Önceleri bunun, insanların sahip olmak için bedelini ödemeleri gereken ama gerçekte pek önemi olmayan bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Peki ya şimdi?"

Sheila Grant, "Söylediğiniz her şeyi yapacağım," dedi. "Ben... ben diğerleriyle de konuşacağım." Ve ekledi. "Sanırım Doktor Stoddart artık benimle konuşmaz..."

"Aksine," dedi Poirot. "Doktor Stoddart ile birlikte gücümüz yettiğince yaşama yeni bir başlangıç yapmanız için size yardım etmeye hazırız. Bize güvenebilirsiniz. Ama bu arada engellenmesi gereken biri var ve yalnızca kız kardeşlerinle birlikte onu yok edebilirsiniz. Sizin, yalnızca sizin tanıklığınız onu mahkûm edecektir."

"Babamı mı kastediyorsunuz?"

"Babanızı değil, matmazel. Size her şeyi bildiğimi söylememiş miydim? Fotoğrafınız resmi makamlarca kolayca tanımlandı. Siz Sheila Kelly'siniz, birkaç yıl önce ıslahevine gönderilen, dik kafalı genç dükkân hırsızı. Islahevinden çıktığınızda kendisini General Grant olarak tanıtan adam tarafından size ulaşıldı ve bu görev verildi, 'kızı' olma görevi. Bol para, bol eğlence ve iyi bir yaşamdı vaat edilen. Yapmanız gereken tek şey arkadaşlarınıza başka

birinden almış gibi buruna çekilen o tozu tanıtmaktı. Kız kardeşleriniz de sizinle aynı şekilde gelmişlerdi."

Poirot ara verdikten sonra ekledi.

"Haydi, matmazel, bu adam afişe edilmeli, yargılanmalı ve tutuklanmalı! Sonra da..."

"Evet, sonra?"

Poirot hafifçe öksürdü. Sonra da gülümseyerek ekledi.

"Tanrı yardımcınız olsun..."

Michael Stoddart, Poirot'yu şaşkın gözlerle süzüyordu.

"General Grant mi? General Grant?"

"Başka biri değil, mon cher. Bütün bu mise en scene (Sahnelenen) biliyor musunuz ki sizin 'göz boyama' dediğiniz şeyden başka bir şey değildi. Buddha heykelleri, Hint sanat eserleri, Hintli uşak! Tabii gut hastalığı da! Gut hastalığı günümüzde artık demode. Yaşlı, çok yaşlı insanlarda gut hastalığı görülüyor, ama on dokuz yaşında genç kızları olan birinde değil!

"Üstelik bundan emin olmak için bir deney de yaptım, dışarı çıkarken tökezledim ve tutunmak için onun gutlu ayağına yapıştım. Adamın söylediklerim yüzünden kafası öyle karışmıştı ki bunu fark bile etmedi. Ah evet, bu general çok çok usta bir yalancı, kesinlikle çok zeki bir düzenbaz! Tout de meme (Aynı şekilde) aslında çok iyi bir fikir! Emekli bir ingiliz, Hindistan'da görev yapmış bir general, hastalıktan zayıf düşmüş bir general ülkesine dönüp yerleşiyor, ama

Hindistan'dan dönen subayların yerleştikleri bir çevreye değil, aksine emekli biri için çok pahalı olan bir yere.

Burası zengin insanların, Londralı zenginlerin oturduğu bir yöre, malını pazarlaması için ideal bir çevre. Üstelik canlı, hayat dolu, güzel genç kızlardan kim kuşkulanır ki? Eğer bir şey ortaya çıksa bile onlar kurban olarak görüleceklerdi, bu kesin!"

"Yaşlı kurdu ziyaret ettiğinizde kafanızda tam olarak ne vardı? Onu korkutmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Evet. Neler olacağını görmek istiyordum. Pek fazla beklemem de gerekmedi. Kızlara hemen gerekli emirler verildi. Gerçekte kurbanlarından biri olan Anthony Hawker günah keçisi olarak seçildi. Sheila’nın aldığı talimat gereği bana antredeki mataradan bahsetmesi gerekiyordu. Bir şekilde bunu yapmayı kendine yediremedi, ama diğer kız öfkeyle, 'Sheila!' diye vurgulayınca kendisine verilen görevi yapmak zorunda kaldı."

Michael Stoddart ayağa kalktı ve odada ileri geri gidip gelmeye başladı.

"Biliyor musunuz, bu kızı göz önünden ayırmamam gerektiğini düşünüyorum. Ergenlik dönemindeki suç eğilimlerinin dizginlenebileceğine ilişkin, inandığım bir teorim var. Eğer gençlerin aile yaşamlarını incelerseniz, onların her zaman..."

Poirot sözünü kesti.

"Mon cher, bilim adamı olarak kişiliğinize sonsuz saygım var. Bayan Sheila Kelly konusunda teorinizin başarılı olacağından eminim."

"Başkalarında da."

"Başkalarında da olabilir. Bu konuda tek emin olduğum küçük Sheila. Onu düzelteceğinize hiç kuşkum yok! Aslına bakarsanız daha şimdiden size teslim olmaya hazır..."

Michael Stoddart kızararak, "Neler saçmalıyorsunuz, Poirot!" dedi.

9. Bölüm

9. Görev: Amazonlar kraliçesi Hippolyta'dan kemerini almak

Hippolyta, Yunan Mitolojisinde babası Ares tarafından kendisine verilen sihirli korseyi giyen Amazon kraliçesi olarak bilinmektedir. Hercule'ün 12 görevi içinde 9. sırada gerçekleştirdiği görevi, Hippolyta'dan bu sihirli korsenin alınması idi. Eurystheus'un kızı Admete'nin isteği üzerine bu görev Hercule'e verilmiş ve Hercule'de durumu Hippolyta'ya anlatarak korseyi almıştır. Tam bu esnada, Hera Amazon Kadınları arasında bir yalan haber çıkarmış ve Hercule'ün aslında kraliçeyi kaçırmak için geldiğini öne sürmüştür. Bunun üzerine Amazon kadınları Hercule'e saldırıya geçmiş, Hercule ise Hippolyta'nın kendisine ihanet ettiğini düşünürek onu öldürmüştür.

HIPPOLYTA'NIN KEMERİ

Hercule Poirot'nun söylemekten çok hoşlandığı bir şey vardır: Hayat tesadüflerden ibarettir. Bir olay daima bir diğerine götürür.

Bunun en iyi kanıtı olarak da hep Rubens olayını göstermiştir.

Aslında Rubens olayı hiçbir zaman ilgisini çekmemişti. Birincisi Rubens beğendiği bir ressam değildi, ikincisi de bu son derece sıradan bir hırsızlık olayıydı. Yakın dostu Alexander Simpson'un

hatırı ve kendine özel nedenlerle, mitolojiyle bağlantılı olabileceği için bu olayla ilgilenmeyi kabul etmişti.

Hırsızlığın hemen ardından Alexander Simpson, Hercule Poirot'yu çağırmış ve ona dert yanmıştı. Rubens'ın bu eseri son zamanlarda keşfedilmişti, gerçi pek tanınmıyordu, ama kimse gerçek olduğundan kuşkulanmıyordu. Simpson Galerisi'nde sergilenirken gün ortasında çalınmıştı. Olay tam olarak işsizlerin, caddelerin kavşaklarında yatma eylemi yaptıkları ve Ritz'e girmeye çalıştıkları sırada olmuştu. Küçük bir grup Simpson Galerisi'ne girmeyi başarmış ve burada "Sanat lükstür. Açları doyurun," yazılı pankartlar açmışlardı. Polis çağrılmış, meraklılar etrafta toplanmış ve ancak isyancıların polis tarafından uzaklaştırılmasının ardından Rubens'ın tablosunun çerçevesinden düzgün bir şekilde kesilip götürüldüğü anlaşılmıştı.

"Biliyor musunuz, bu aslında çok küçük bir tablo," diye açıkladı Bay Simpson. "Herkes şu işsiz sersemlere bakarken, biri rahatlıkla kolunun altına alıp götürmüş olabilir."

Daha sonra, söz konusu işsizlerin Simpson Galerisi'nde gösteri yapmak için kandırıldıkları ve karşılığında da para aldıkları belirlenmişti. Olay olup bitene dek onların hiçbir şeyden haberleri olmamıştı.

Hercule Poirot bunun ustaca düzenlenmiş bir soygun olduğunu kabul ediyor, ancak bu konuda ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Bu soygunun failini, polisin kendisinden çok daha önce bulacağını belirtti.

Alexander Simpson, "Bakın Mösyö Poirot," dedi. "Tabloyu kimin çaldığını ve nereye gittiğini biliyorum."

Simpson Galerisi'nin sahibine göre tablo, sanat eserlerini şaşılacak derece ucuz fiyata ve hiç soru sormadan elde etmekten çekinmeyen bir milyoner için uluslararası bir çetenin elemanları tarafından çalınmıştı. Simpson'un dediğine göre tablo Fransa'ya kaçırılacak ve orada milyonere satılacaktı. İngiliz, ve Fransız polisi alarma geçirilmişti, ancak Simpson bu konuda onlara güvenmiyordu.

"Eğer bir kez bu pis herifin eline geçerse, onu geri alamam. Bilirsiniz polis bile zengin kişilere saygıyla yanaşır. Benim size başvurma nedenim de bu işte. Bu hassas bir konu ve işler gün geçtikçe içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Siz tam bunu çözecek kişisiniz."

Hercule Poirot çok isteyerek olmasa da, bu işi üstlenmeye razı oldu ve bunun için hemen Fransa'ya gitmeyi kabul etti. Gerçi bu hırsızlık olayı onu pek sarmamıştı, ama bu sayede Poirot kendisi için çok daha cazip olan Kayıp Liseli Kız olayıyla ilgilenme şansı buldu.

Poirot valizini beceriyle hazırlayan uşağına övgüler yağdırırken içeri giren Başmüfettiş Japp, ona bu olaya ilgili ilk bilgileri verdi.

"Merhaba," dedi Japp. "Fransa'ya gidiyorsunuz, değil mi?"

"Mon cher, Scotland Yard'ın kulağından da hiçbir şey kaçmıyor."

Japp hafifçe kıkırdadı.

"Ne de olsa bizim de casuslarımız var. Simpson sizden şu Rubens olayıyla ilgilenmenizi istemiş. Sanırım bize güvenmiyor. Neyse, şimdi bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı, sizden tamamen farklı bir istekte bulunacaktım. Paris'e gitmişken bir taşla iki kuş vurmanın sizin açınızdan hiçbir sakıncası olmayacağım düşündük. Dedektif

Hearn de orada, Fransız polisiyle işbirliği içinde çalışıyor. Hearn'ü tanıyorsunuz, değil mi? İyi bir dedektif, ama maalesef pek yaratıcı değil. Bir konuda sizin de görüşünüzü almak istedim."

"Hangi konudan söz ediyorsunuz?"

"Bir çocuk kayboldu. Yarın gazetelerin manşetlerine çıkar. Sanırım kaçırıldı. Cranchester'deki bir rahibin kızı. Adı King, Winnie King."

Ve bütün öyküyü anlattı.

Olay olduğunda Winnie, Paris'te seçkin ve çok zeki İngiliz kızların eğitim gördüğü Bayan Pope'un özel kız kolejine gitmek üzere yola çıkmıştı. Winnie, Cranchester'den ilk trenle ayrılmıştı. Londra'da kız öğrencileri istasyonda karşılamakla görevli Elder Sisters Ltd. çalışanlarından biri tarafından karşılanmış ve Victoria İstasyonu'nda Bayan Pope'un yardımcısı Bayan Burnshaw'a teslim edilmişti. Sonra da kendisi gibi Paris'e gitmekte olan diğer on sekiz kızla birlikte Dover'da gemiye bindirilmişti. Manş Kanalı'nı hep birlikte geçmiş, Clais'teki gümrük işlemlerini birlikte tamamlamışlardı. Oradan Paris trenine binmiş ve yemekli vagona gitmişlerdi. Ancak Bayan Burshaw, Paris'in banliyölerine yaklaştıkları sırada kızları sayınca on dokuz yerine on sekiz kız olduğunu görmüştü.

"Aha," dedi Poirot başını sallayarak. "Tren bir yerde durmuş mu?"

"Amiens'te durmuş ama o sırada kızların hepsi yemekli vagondaymış ve hepsi de Winnie'nin de kendileriyle birlikte olduğunu söylüyor. Kompartımanlarına döndükleri sırada gözden kaybolmuş. Yani kısacası kendisiyle aynı kompartımanı paylaşan diğer beş kızla birlikte kompartımanına dönmemiş. Kızlar başlangıçta hiçbir şeyden

kuşkulanmamışlar, kendileri için ayrılmış diğer iki bölümden birinde olduğunu düşünmüşler."

Poirot başını salladı.

"Son olarak ne zaman görülmüş?"

"Tren Amiens'ten hareket ettikten on dakika sonra." Japp hafifçe öksürdü. "Son görüldüğünde, şey... tuvalete giriyormuş."

Poirot mırıldandı.

"Son derece doğal." Sonra ekledi. "Başka bir şey yok mu?"

"Bir şey daha var." Japp'in yüzü asıldı. "Şapkası Amiens'ten yaklaşık yirmi kilometre ötede demiryolunun yanında bulundu."

"Ama ceset yoktu, öyle mi?"

"Yoktu."

"Peki, bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Poirot.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum! Çok karışık! Cesedi bulunmadığına göre trenden düşmüş olamaz."

"Tren Amiens'ten ayrıldıktan sonra hiç durmuş mu?"

"Hayır. Yalnızca bir kez yavaşlamış -işaret beklemek için- ama durmamış. Birinin trenden yaralanmadan atlayabileceği kadar yavaşladığını düşünüyorum. Sizce kız korkup panik içinde kaçmaya çalışmış olabilir mi? Bu onun ilk sömestriymiş, belki evden ayrılmak istemiyordu. Ama yine de onun on beş yaşında olduğunu ve bunun aklı başında, olgun olması beklenebilecek bir yaş olduğunu dikkate

almalıyız. Ayrıca yolculuk boyunca neşesi yerindeymiş, yanındakilerle sohbet edip durmuş."

"Tren aranmış mı?"

"Ah evet, tren Kuzey İstasyonu'na girmeden önce iyice arandı. Kız trende yoktu, bu kesin." Ve Japp sıkılarak ekledi.

"Kız sanki buhar olup uçtu. Bunu anlayamıyorum, Mösyö Poirot. Çok karışık, ilginç bir durum bu."

"Nasıl bir kızdı?"

"Bildiğim kadarıyla normal, sıradan bir tip."

"Nasıl göründüğünü, tipini öğrenmek istemiştim."

"Elimde amatör çekim bir fotoğrafı var. Pek dikkati çekecek kadar güzel olmadığı kesin."

Fotoğrafı Poirot'ya uzattı, dedektif dikkatle inceledi.

Saçları iki yandan örülmüş, uzun boylu iri bir kızdı. Fotoğraftan, onun haberi olmadan çekildiği anlaşılıyordu. Winnie King fotoğrafta elma yiyordu. Dudakları yarı aralanınca tel takılmış, tavşan dişleri ortaya çıkmıştı.

Japp, "Sıradan, sade bir kız," dedi. "Ama yaş olarak gençlerin en gösterişsiz oldukları bir dönemde! Geçen gün Sketch'te, bu yılki İngiliz güzellik kraliçesi Marcia Gaunt'un bir fotoğrafını gördüm. İğrenç sivilceli bir cildi vardı, dişlekti, saçları uzun ve seyrekti, üstelik sıskaydı da. Sanki bir gece içinde her şey değişmiş ve büyüleci bir

güzelliğe dönüşmüş, kadınlar bunu nasıl başarabiliyorlar bilemiyorum. Sanki bir mucize!"

Poirot gülümsedi.

"Kadınlar, inanılmaz, mucizevi yaratıklardır. Peki ya kızın ailesi? Yararı olabilecek bir şey söylediler mi?"

Japp başını salladı.

"Bu konuda polise yardımcı olabilecek hiçbir şey bilmiyorlar. Annesi zaten hasta. Zavallı Başrahip King ise aldığı haberle altüst olmuş. Kızının Paris'e gitmeyi çok istediğine, hatta bunun için çok ısrar ettiğine yemin ediyor. Resim ve müzik gibi bir şey okuyacakmış. Bayan Pope'un kızlarının hepsi sanata çok düşkündürler. Belki biliyorsunuz, Bayan Pope'un koleji çok ünlü bir okul. Sosyetik kızlann birçoğu oraya gidiyor. O çok disiplinlidir, ayrıca orası çok pahalı bir okul ve gerçekten seçerek öğrenci kabul ediyorlar!"

Poirot iç çekti.

"O okulu biliyorum. Peki ya kızları İngiltere'den alan Bayan Burshaw?"

“Pek zeki bir tip sayılmaz Bayan Pope'un kızın kaybolmasından dolayı kendisini suçlayacağından çok korkuyor."

Poirot düşünüyordu. Mırıldandı.

"Peki, bu öyküde hiç genç bir adam yok mu?"

Japp fotoğrafı işaret etti.

"Öyle birine benziyor mu?"

"Hayır benzemiyor. Ama görüntüsünün aksine romantik bir kalbi olabilir. On beşinde bir genç kız o kadar da küçük sayılmaz."

"Neyse," dedi Japp. "Eğer onun kaybolmasının nedeni romantik bir ilişki ise, hemen aşk romanı okumaya başlıyorum."

Umut içinde Poirot'ya baktı.

"Hiçbir fikriniz yok mu?"

Poirot yavaşça başını salladı.

"Demiryolunun kenarında ayakkabılarını da bulmuşlar mı?"

"Ayakkabı mı? Hayır. Neden ayakkabı?"

Poirot mırıldandı.

"Yalnızca bir fikir..."

Telefon çaldığında Hercule Poirot taksiden yeni inmişti. Telefonu kaldırdı.

"Evet."

Arayan Japp'ti.

"Sizi bulmam iyi oldu. Sorun halloldu. Scotland Yard'a döndüğümde beni bekleyen bir mesaj vardı. Kız bulunmuş. Amiens'ten otuz kilometre kadar ötede anayolda. Sersemlemiş bir halde olduğu için işe yarar bir şey öğrenmek mümkün olmamış. Doktor ona ilaç verildiğini söylüyor, bunun dışında kız tamamen sağlam."

Poirot ağır ağır, "Demek artık bana ihtiyaç duymuyorsunuz?" dedi.

"Maalesef. Çok üzgünüm. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, sir."

Japp şakasına gülerek telefonu kapadı.

Hercule Poirot gülmüyordu. Telefon ahizesini yerine koydu. Yüzü endişeliydi.

Müfettiş Hearn, Poirot'ya kuşkuyla bakıyordu.

"Bu konuyla bu kadar ilgilendiğinizi bilmiyordum, bayım."

Poirot, "Başmüfettiş Japp size bana bu konu hakkında bilgi vermeniz gerektiği iletmedi mi?" diye sordu.

Hearn başıyla onayladı.

"Sizin başka bir konu için buraya geldiğinizi, ancak bu bilmeceyi çözmekte de bize yardımcı olacağınızı söyledi. Şimdi artık her şey ortaya çıktığına göre sizin bu konuyla ilgilenmenize şaşırdım. Kendi işinizle ilgileneceğini düşünmüştüm."

Hercule Poirot yanıtladı.

"Benim işim bekleyebilir. Beni asıl ilgilendiren bu olay. Bunun bir bilmece olduğunu ve artık bittiğini söylediniz. Ama bilmece halen çözülmemiş gibi görünüyor."

"Şey, efendim, çocuğu bulduk. Zarar da görmemiş. Önemli olan da buydu zaten."

"Ama bu, sizin çocuğu nasıl bulduğunuz konusuna açıklık getirmiyor, değil mi? Kendisi ne söylüyor? Onu muayene eden bir doktor oldu, değil mi? O ne söylüyor?"

"Onu ilaç verdiklerini söylüyor. Hâlâ kafası bulanık. Anlaşıldığı kadarıyla Cranchester'den ayrılmasının sonra olanları hiç anımsamıyor. Sanki bütün olanlar kafasından silinip gitmiş. Doktor, onun hafif bir beyin sarsıntısı geçiyor olabileceğini söylüyor. Kafasının arkasında bir morluk varmış. Doktor bunun hafıza kaybını açıklayabileceği görüşünde."

"Bu da hiç kuşkusuz birilerinin çok işine geliyor."

Müfettiş Hearn kuşkulu ve kararsız bir şekilde sordu.

"Yani sizce o numara yapıyor olabilir mi, efendim?"

"Sizce?"

"Hayır, yapmadığından eminim. Çok hoş bir genç, hatta yaşına göre biraz çocuksu."

"Hayır, numara yapmıyor." Poirot başını salladı. "Ama yine de onun trenden nasıl indiğini bilmek isterim. Bundan kimin sorumlu olduğunu ve nedenini..."

"Nedenini soruyorsanız, bunun bir çocuk kaçırma girişimi olduğunu söyleyebilirim, efendim. Fidye almak istemişlerdir."

"Ama istemediler."

"Kızın bağırıp çağırması karşısında sinirleri bozulup, onu hemen oracıkta yolun kenarına bırakmış olmalılar."

Poirot kuşkuyla sordu.

"Cranchester Katedrali başrahibinden ne kadar fidye almayı umabilirlerdi ki? Bildiğim kadarıyla İngiliz Kilisesi'nin görevlileri pek zengin değiller."

Dedektif Hearn neşeyle, "Bence bu işte tam anlamıyla çuvallamışlar," dedi.

"Bu sizin görüşünüz."

Dedektif Hearn hafifçe kızararak sordu.

"Peki ya siz ne düşünüyorsunuz efendim?"

"Kızın trenden nasıl gizlice çıkarıldığını bilmek istiyorum."

Polis memurunun yüzü daha da kızarmıştı.

"Evet, bu gerçekten bir sır. Çözülemeyen bir gizem! Yemekli vagonda oturmuş kızlarla sohbet ediyormuş. Beş dakika sonra ise adeta buhar olup uçmuş -hey dostlar, bilin bakalım nerede- sihirbazlık gösterisi gibi bir şey!"

"Kesinlikle, aynen bir sihirbazlık gösterisi gibi. Bayan Pope'a ayrılan kompartımanların bulunduğu vagonda başka kimler vardı?"

Müfettiş Hearn başıyla onayladı.

"İyi bir noktaya parmak bastınız, efendim. Bu önemli. Bu önemli, çünkü çocukların bulunduğu vagon, trendeki son vagondu ve yolcular yemekli vagondan yerlerine döner dönmez restoranın vagonlarla arasındaki kapılar kilitleniyordu. Herhalde bunu, yemekli

vagonu temizlemek için yapıyordu. Winnie King de diğerleriyle birlikte kalkmış. Bu arada okul, vagonda üç kompartıman ayırtmış."

"Peki ya vagondaki diğer kompartımanlarda kimler vardı?"

Hearn not defterini çıkardı.

"Bayan Jordan ve Bayan Butters, İsviçre'ye giden, orta yaşlı hiç evlenmemiş iki kız. Onlarla ilgili hiçbir tersliğe rastlamadık, her ikisi de saygın kişiler, yaşadıkları Hampshire'da çok iyi tanınıyorlar. Sonra biri Lyon'dan, diğeri Paris'ten iki tüccar. Her ikisi de saygın ve orta yaşlı beyler. James Eliot adında genç bir adam ve eşi var, kadın çok gösterişli bir tip. Sadece bu adamın kötü bir ünü var, polis kayıtlarında bazı suç eylemlerine karıştığına dair bilgiler var ama hiç çocuk kaçırma girişimi olmamış. Yine de kompartımanı didik didik arandı, eşyaları arasında bu olaya karışmış olabileceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Sonra biri daha vardı, Paris'e giden Amerikalı bir kadın. Hakkında pek bir şey bilinmiyor. Güzel bir kadın. Hepsi bu kadar."

Hercule Poirot sorularına devam etti.

"Peki, trenin Amiens'ten ayrıldıktan sonra hiç durmadığı kesin mi?"

"Kesinlikle. Bir defa yavaşlamış, ama trenden atlanmasını mümkün kılacak kadar değilmiş, tabii ciddi şekilde yaralanmayı hatta ölmeyi göze almadan."

Hercule Poirot mırıldandı.

"Zaten olayı alışılmışın dışında ilginç kılan da bu. Okuluna giden bir kız Amiens'in hemen dışında yok oluyor. Sonra yine Amiens'in hemen dışında yoktan var oluyor. Peki, ama bu arada neredeydi?"

Müfettiş Hearn başını salladı.

"Böyle düşününce, inanılmaz görünüyor. Ah, bu arada, bana ayakkabılarla ilgili bir şeyler sorduğunuzdan bahsedildi, kızın ayakkabıları. Bulunduğunda kızın ayakkabıları ayağındaydı, ama demiryolunda bir çift kadın ayakkabısı vardı, demiryollarının memurlarından biri bulmuş. İyi durumda olduklarını görünce de evine götürmüş. Siyah sağlam ayakkabılar."

"Ah!" diyen Poirot mutlu olmuş gibi görünüyordu.

"Ayakkabıların ne önemi olduğunu anlayamadım efendim? Sizce bir anlamı var mıydı?"

"Bir varsayımı kanıtlıyorlar," dedi Hercule Poirot. "Bu sihirbazlık olayının nasıl gerçekleştirildiğine ilişkin varsayımımı."

Bayan Pope'un kız koleji benzer kuruluşların birçoğu gibi Neuilly'deydi. Şık takımları içindeki Hercule Poirot gözlerini dikmiş binaya bakarken birden kapıdan hızla çıkan bir grup genç kızın arasında kaldı. Onların sayınca yirmi beş kişi olduklarını gördü, hepsi aynı lacivert ceket etek takımları giymişlerdi ve hepsinin başlarında Bayan Pope'un seçimi olan hiç de hoş görünmeyen lacivert kadifeden kırmızı-dore bantlı İngiliz stili şapkalar vardı. Yaşları on dörtle on sekiz arasındaydı; şişman, zayıf, sarışın, esmer, güzel, çirkin her tür kız vardı aralarında. En arkada ise genç kızlardan biri ile birlikte yürüyen beyaz saçlı, telaşlı görünen bir kadın vardı. Poirot bunun Bayan Burshaw olduğunu tahmin etti.

Poirot bir dakika kadar arkalarından baktıktan sonra zili çaldı ve Bayan Pope ile görüşmek istediğini bildirdi.

Bayan Lavinia Pope yardımcısı Bayan Burshaw'dan çok farklıydı. Kişilikli bir kadındı. Saygı uyandıran bir tipi vardı. Her ne kadar ebeveynlere karşı sürekli yumuşak ve sempatik davranmak durumunda olsa da güçlü bir okul yöneticisi için gerekli olan kendinden emin, kararlı kişiliğini çevresindekilere yansıtıyordu. Gri saçları ustalıkla biçimlendirilmişti, gri tayyörü çok sade olmasına rağmen şıktı.

Poirot'yu karşıladığı odanın kültürlü bir kadına ait olduğu anlaşılıyordu. Oda zevkli döşenmişti, masaların üzerinde çiçekler ve dünyanın farklı yerlerinde önemli yerlere gelmiş öğrencilerinden bazılarının çerçevelenmiş, imzalı fotoğrafları vardı. Duvarlarda ünlü ressamlardan röprodüksiyonlar ve birkaç usta işi yağlıboya resim asılıydı. Oda o kadar temizdi ki neredeyse cilalanmışçasına parlıyordu. İnsan en ufak bir toz parçacığının bile böylesi bir tapınağa girmeye cesaret edemeyeceği hissine kapılıyordu.

Bayan Pope, Hercule Poirot'yu kendinden emin, yargılarında asla yanılmayan bir kadın havasıyla karşıladı.

"Mösyö Hercule Poirot? İsminizi çok duydum. Sanırım buraya gelmenizin nedeni o talihsiz Winnie King olayı. Son derece üzücü bir olay."

Ancak Bayan Pope hiç de üzgün görünmüyordu. Felaketleri olağan karşılamaya ve onlara gereğinden fazla önem vermemeye alışmıştı.

"Böyle bir şey," dedi Bayan Pope. "Daha önce hiç olmamıştı."

Tavırlarıyla "ve bir daha da asla olmayacak" der gibiydi.

Hercule Poirot, "Kızın buradaki ilk sömestriydi öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Daha önce Winnie ya da ebeveynleriyle bir ön görüşme yapmış mıydınız?"

"Son dönemde hayır. İki yıl önce, Cranchester yakınlarındayken başpiskopos..."

Bayan Pope'un o andaki davranışının anlamı şuydu: Lütfen buna dikkat edin. Ben başpiskoposlarla görüşen biriyim.

"Beni başrahip ve Bayan King ile tanıştırdı. Bayan King ne yazık ki hastaydı. Sonra da Winnie ile tanıştım. Çok iyi yetiştirilmiş bir kız, sanata karşı da büyük ilgi ve yeteneği var. Bayan King'e Winnie'yi resmi eğitimini tamamladıktan sonra okulumuzda bir ya da iki yıl aramızda görmekten mutluluk duyacağımı bildirdim. Burada Mösyö Poirot, özellikle resim ve müzik konuları üzerine eğiliyoruz. Kızlar operaya, Comedie Française'e götürülüyorlar, Louvre'daki seminerlere katılıyorlar. En iyi orkestra şefleri, virtüözler, ressamlar buraya gelip, onları müzik, resim konusunda eğitiyor, şan dersi veriyor, resim yapmayı öğretiyorlar."

Bayan Pope birden Hercule Poirot'nun bir ebeveyn olmadığını anımsayarak, sordu.

"Sizin için ne yapabilirim, Mösyö Poirot?"

"Winnie'nin son durumunun nasıl olduğunu bilmek isterim."

"Başrahip King, Amiens'e gelip, Winnie'yi götürdü. Çocuğun yaşadığı büyük şoktan sonra belki de yapılacak en akıllıca şey buydu."

Ve ekledi.

"Buraya bakıma muhtaç, zayıf kızları almıyoruz, Mösyö Poirot. Hastalara bakma olanağımız yok. Başrahibe de kızını eve geri götürmesinin daha doğru olacağı kanısında olduğumu bildirmiştim."

Hercule Poirot kayıtsız bir havada sordu.

"Sizce bu olay nasıl oldu, Bayan Pope?"

"En ufak bir fikrim bile yok, Mösyö Poirot. Bana anlatıldığı kadarıyla her şey son derece inanılmaz görünüyor. Çocuklara bakması için görevlendirdiğim eğitmenimi bu olaydan dolayı bir şekilde suçlamak bana anlamsız geliyor, tabii kızın yokluğunu çok daha önce fark etmiş olması gerektiği dışında."

"Peki, polisten buraya gelen oldu mu?"

Bayan Pope'un aristokrat bedeni hafif bir titreşimle sarsıldı. Son derece soğuk bir ifadeyle yanıt verdi.

"Polis merkezinden Mösyö Lefarge adında biri gelerek bu konuya herhangi bir şekilde ışık tutabilecek bir bilgim olup olmadığını sordu. Tabii ki konu hakkında hiçbir bilgim yoktu. Sonra diğer kızların valizleriyle birlikte buraya ulaşan Winnie'nin eşyalarına bir göz atmak istedi. Ona bunların daha önce başka bir polis memuru tarafından alındığını söyledim. Sanırım departmanlar arası iletişim eksikliği olmuş. Kısa bir süre sonra da bizi Winnie'nin tüm eşyalarını onlara teslim etmemekle suçlayan bir telefon aldım. Bunu son derece kısa

ve öz yanıtladım. Resmi makamlann gözdağı vermelerine fırsat tanımamak gerekir."

Poirot derin bir soluk aldı.

"Son derece cesur ve kararlı bir kişiliğiniz var. Bundan ötürü size hayranlık duydum, matmazel. Sanırım Winnie'nin eşyaları buraya getirildikten sonra açılmamıştı?"

Bayan Pope şaşırmış gibi görünüyordu.

"Rutin olarak tüm valizler buraya varır varmaz açılır ve kızların eşyaları benim verdiğim talimatlara uygun şekilde dolaplarına yerleştirilir. Biz kurallarımız sayesinde varlığımızı sürdürmekteyiz, mösyö. Winnie'nin eşyaları da diğer kızlarınkiyle birlikte açıldı. Tabii sonradan yeniden valizine yerleştirildi ve valizi aynen geldiği şekilde iade edildi."

Poirot, "Aynen mi?" diye sordu.

Duvara doğru ilerledi.

"Bu, arka planda katedralin de göründüğü ünlü Cranchester Köprüsü'nün resmi değil mi?"

"Kesinlikle haklısınız, Mösyö Poirot. Bunu Winnie yapmış, buraya da özellikle bana sürpriz yapmak için getiriyormuş. Eşyalarının arasında, rulo yapılmış bir halde, üzerinde 'Winnie'den Bayan Pope'a' yazan bir not ile birlikte bulduk. Gerçekten o yaşta bir çocuk için çok ince bir düşünce."

"Ah!" dedi Poirot. "Peki ya sizin bu resim hakkındaki görüşünüz'.'"

Poirot, Canchester Köprüsü'nün çok sayıda resmini görmüştü. Her yıl akademide sergilenen eserler arasında çok sık rastlanan bir figürdü bu, bazen yağlıboya, bazen suluboya olarak. Köprüyü iyi, vasat, kötü resmedilmiş olarak görmüştü. Ama hiç bu denli kaba hatlarla çizildiğini görmemişti.

Bayan Pope'un gülümsemesi sinsiceydi.

"Genç kızların cesaretlerini kırmamak gerekir, Mösyö Poirot. Winnie de ilerde iyi resimler yapabilecek şekilde teşvik edilmeli, tabii."

Poirot düşünceli bir halde mırıldandı.

"Aslında onun suluboya çalışması daha doğru olmaz mıydı?"

"Evet. Yağlıboya çalışmaya başladığını ben de bilmiyordum."

"Ah," dedi Poirot. "İzninizle matmazel."

Resmi duvardan alıp, pencereye doğru tuttu. Dikkatle inceledi ve sonra Bayan Pope'a bakarak sordu.

"Acaba sizden bu resmi bana vermenizi rica edebilir miyim, matmazel?"

"Şey, aslına bakarsanız Mösyö Poirot..."

"Bu resmi çok beğendiğinizi söylemeyin bana. Çok kötü bir çalışma."

"Evet, sanatsal bir önemi olmadığı kesin, bu konuda haklısınız. Ama o... o bir öğrencinin çalışması ve..."

"İnanın bana madam, duvarınıza asmak için bu hiç uygun bir resim değil."

"Neden böyle söylediğinizi anlayamıyorum, Mösyö Poirot,"

"Size hemen kanıtlayayım." Çantasından bir şişe, bir sünger ve birkaç bez çıkardı.

"Önce size bir öykü anlatmak isterdim, madam. Muhteşem bir kuğuya dönüşen çirkin ördek yavrusunun masalına benzer bir öykü bu."

Konuşurken bir yandan da heyecanla çalışıyordu. Oda terebentin kokusuyla doldu.

"Sanırım sık sık revülere gitmiyorsunuz, madam?"

"Doğru, gerçekten de öyle, bana çok sıradan görünüyor..."

"Sıradan evet, ama bazen çok eğitici olabiliyorlar. Yakın zamanda bir revüde çok ustaca kimlik değiştirebilen başarılı bir oyuncuya rastladım. Birinci oyunda büyüleyici, seksapelini öne çıkaran, çekici bir kabare yıldızıydı. On dakika sonraysa üzerinde eşofmanı, az gelişmiş, bir çocuk olup çıkmıştı. Sonraki on dakika da onu karavanında fal bakan bir Çingene olarak gördük."

"Hiç kuşkusuz bu mümkün ama şu anda bunu neden..."

"Size trendeki sihirbazlık numarasının nasıl gerçekleştiğini açıklamaya çalışıyordum. Winnie üzerinde gösterişsiz giysileri, gözlükleri ve dişlerindeki çıkarılabilir telleriyle tuvalete gitti. On beş dakika sonraysa oradan Müfettiş Hearn'ün deyişiyle 'göz kamaştırıcı' bir bayan olarak çıktı. Parlak ince çoraplar, yüksek ökçeli

ayakkabılar, okul üniformasını gizleyecek mink bir manto, lülelerinin üzerinde ufak, kadife bir şapka ve elbette yepyeni bir yüz, oh evet, yeni bir yüz. Ruj, pudra, allık, maskara!... Çabucak kimlik değiştirebilen usta bir aktrisin gerçek yüzünü kim bilebilir ki? Belki yalnızca Tanrı! Ama matmazel siz, siz hiç kuşkusuz birçok kez çirkin, sıradan okullu kızın mucizevi bir şekilde çekici, bakımlı sosyetik tiplere dönüşebildiklerini görmüşsünüzdür."

Bayan Pope yutkundu.

"Yani sizce Winnie King kılık değiştirip..."

"Hayır, Winnie King değil. Winnie daha Londra yolundayken kaçırıldı. Onun yerini de bizim kolayca kılık değiştirebilen aktrisimiz aldı. Bayan Burshaw, Winnie King'i hiç görmedi; zaten karşısına gelen dişleri telli, gözlüklü, saçları örgülü, okul üniformalı kızın Winnie King olmadığını nasıl bilebilirdi ki? Buraya kadar plan sorunsuz işlemişti, ama sahtekâr buraya kadar gelmeyi göze alamazdı, çünkü siz gerçek Winnie'i tanıyordunuz. Böylece -göz açıp kapayana dek- Winnie tuvalette buharlaştı ve pasaportunda karısının da adı bulunan Jim Eliot diye birinin eşi olarak yeniden vücut buldu. Sarı örgüler, diş teli, kalın çoraplar, gözlükler... bunların hepsi çok az yer kaplayan şeylerdi. Ama ayakkabılar ve şapka -şu biçimsiz İngiliz stili şapka- onlar yok edilmeliydiler. Dolayısıyla da pencereden dışarı atıldılar. Daha sonra, gerçek Winnie de deniz yoluyla Fransa'ya getirildi, nasıl olsa kimse İngiltere'den Fransa'ya getirilen hasta, kendinden geçmiş bir çocuk aramıyordu ve sessizce kimse fark etmeden anayolun kenarına bırakıldı. Zaten genç kıza bütün bu süre boyunca verilen scopolaminin etkisi geçse bile olanlara ilişkin bir şey anımsayacaktı, çünkü zaten bütün bunları o yaşamamıştı."

Bayan Pope gözlerini Poirot'ya dikmişti.

"Peki, ama nedeni… Bu anlamsız kılık değiştirmelerin nedeni ne olabilir?"

Poirot ciddiyetle yanıtladı.

"Winnie'nin valizi. Bu insanların İngiltere'den Fransa'ya gizlice sokmak istedikleri bir şey vardı, tüm gümrük memurlarının peşinde olduğu bir şey, çalıntı bir sanat eseri! Peki, ama böyle bir durumda bir okul öğrencisinin valizinden daha güvenli bir yer olabilir mi? Siz tanınmış birisiniz Bayan Pope, okulunuz da çok ünlü. Kuzey İstasyonu'nda okulunuza gelen küçük bayanların valizleri gümrükte açılmadan geçiriliyor. Bunlar Bayan Pope'un ünlü okulunun eşyaları! Bu durumda bir çocuk kaçırma olayından sonra polis merkezinden birinin gönderilip, buraya getirilen eşyaları aldırmasından daha normal bir şey olamazdı, değil mi?"

Hercule Poirot gülümsedi.

"Ama ne büyük bir şans ki, okulunuzda ulaşan valizlerin hemen gelir gelmez açılıp eşyaların yerleştirilmesi gibi bir kuralı var ve dolayısıyla Winnie'den gelen hediye de -bu arada aslında Winnie'nin Cranchester'de sizin için valizine yerleştirdiği bir hediye değildi bu-sizin elinize geçti."

Poirot kadına yaklaştı.

"Bu resmi bana vermelisiniz. Bakın, birazdan siz de bunun sizin seçkin okulunuza uygun olmadığı fikrine hak vereceksiniz."

Ona tuval bezini gösterdi.

Sanki büyü yapılmışçasına Cranchester Köprüsü kaybolmuş, yerini parlak, canlı renklerde antik dönemden bir sahneye bırakmıştı.

Poirot alçak bir sesle ekledi.

"Hippolyta’nın Kemeri... Hippolyta'nın kemerini Hercule'e verişi Rubens tarafından resmedilmiş. Büyük bir sanat eseri, mais tout de me'me (Ama bu aslında, ama bu tarz), bu sizin odanız için uygun bir eser değil."

Bayan Pope hafifçe kızardı.

Hippolyta'nın eli kemerindeydi ve başka hiçbir şey giymemişti... Hercule'ün sırtındaysa bir aslan postu vardı. Rubens çıplak tendeki renkleri tüm canlılığıyla, zenginliğiyle ortaya koymuştu...

Bayan Pope yeniden kendini toparlayarak mırıldandı.

"Güzel bir sanat eseri bu... Yine de -sizin de söylediğiniz gibi- ebeveynlerin duyarlılıklarını da dikkate almak gerekir. Bazıları çok dar görüşlü... Bilmem neyi kastettiğimi anlayabiliyor musunuz?"

Poirot tam okuldan ayrılacağı anda hücuma uğradı. Çevresi bir anda şişman, zayıf, esmer, sarışın kalabalık bir kız grubuyla sarılmıştı, neredeyse ezilecekti.

"Mon Dieu!' diye mırıldandı. "Bu gerçekten de bir Amazon saldırısı."

İnce uzun bir kız bağırıyordu.

"Bir söylenti dolaşıyor..."

Daha da yaklaştılar. Poirot saldırı altındaydı. Güçlü bir gençlik dalgasının altında kalmış, kaybolmuştu.

Aynı anda yirmi beş kızın sesi birden yükselmişti, farklı tonlarda da olsa hepsi aynı önemli sözcükleri haykırıyordu.

"Mösyö Poirot, lütfen bir imzanızı alabilir miyiz!..."

10. Bölüm

10. Görev: Okeanos'un bir adasında bulunan üç gövdeli dev Geryoneus'un sığırlarını çalmak

Hercule’ün onuncu görevi, Erytheia'da bulunan ve Geryoneus'a ait olan kırmızı sığırları Atina'ya getirmekti. Bu zorlu görev öncesi çok sıcak Libya Çölünü geçmek zorunda olan Hercule, çöl'de yol alırken, sıcaktan çok sinirlenir. Bunun üzerine Helios'a (Güneş) ok atıp sinirinin geçmesini sağlamaya çalışan Hercule'e, Helios bu cesaretine duyduğu takdirden ötürü, altından bir kayık hediye eder. Hercule bu kayık ile Akdeniz'de yol olarak Erytheia adasına ulaşır. Adaya çıktıktan sonra ilk olarak çoban köpeği Orthrus ile karşılaşan Hercule hayvanı, zeytin ağacından yapılma sopası ile öldürür. Orthrus'un ardından, çoban Eurytion'u da aynı şekilde devredışı bırakan Hercule'ün karşısına en son olarak Geryoneus çıkar. Hydra kanına bulanmış oklarından biri ile Geryoneus'u alnının ortasından vuran Hercule, Korkunç titan'ın acı bir bağırış ile ölmesine tanıklık eder. Bundan sonra, Eurystheus'a götürmek üzere, sığırlarla birlikte yola çıkan Hercule, İtalya'daki Aventine tepesi yakınlarında mola verip uyuduğu sırada, sürünün bir kısmı Cacus tarafından çalınır. Sürünün geri kalanı ile yoluna devam eden Hercule, yolda bir mağara girişine geldiğinde, mağaranın içerisinden dışarıdaki hayvanlara gelen çağrıları duyar. Bunun üzerine mağaraya giren Hercule, Cacus'u mağaranın içerisinde öldürerek, çalınan hayvanları tekrar sürüye katar. Atina'ya olan yolculuğu esnasında, Hera'nın

gönderdiği dev bir at sineği tarafından korkup dağılan hayvanları toplamak için bir yıl daha vakit harcayan Hercule, yine Hera tarafından yol üzerinde suları yükseltilmiş olan bir nehri aşmak için de, nehrin bir kısmını taşlar ile doldurarak sığ bir alan oluşturur ve sığırların bu kısımdan geçmesini mümkün kılar. Uzun uğraşlar sonunda sürüyü Atina'ya ulaştıran Hercule, sığırları Eurystheus'teslim eder. Eurystheus ise hayvanların tümünü Hera'ya adak olarak kurban eder.

GERYONEUS'UN SIĞIRLARI

"İçeri böyle izinsiz girdiğim için çok özür dilerim, Mösyö Poirot."

Bayan Carnaby hararetle el çantasına sarıldı ve korkuyla Poirot'nun yüzüne baktı. Doğal olarak soluk soluğaydı.

Hercule Poirot'nun kaşları kalktı.

Kadın çekinerek sordu.

"Beni anımsıyorsunuz, değil mi?"

Hercule Poirot gözlerini kırpıştırdı.

"Sizi şimdiye dek rastladığım en yetenekli suçlulardan biri olarak anımsıyorum."

"Tanrım, ah Mösyö Poirot, gerçekten de böyle şeyler söylemenize gerek var mı? Bana karşı o kadar iyiydiniz ki! Emily ile sık sık sizden bahsediyoruz ve gazetelerde sizin hakkınızda bir şey görürsek hemen kesip bir albüme yapıştırıyoruz. Augustus'a gelince, ona yeni bir numara daha öğrettik. Ona, 'Sherlock Holmes için öl, Bay Fortune için öl, Sir Henry Merrivale için öl ve Mösyö Hercule Poirot için öl,'

diyoruz, hemen yere kütük gibi serilip yatıyor ve yeni bir komut alana kadar da hiç kıpırdamadan duruyor."

"Çok memnun oldum," dedi Poirot. "Peki ya ce cher Augustus nasıl?"

Bayan Carnaby ellerini çırptı ve köpeğinin övülmesinden dolayı duygulandı.

"Oh Mösyö Poirot, o artık daha akıllı. Her şeyi biliyor. Geçen gün bebek arabasındaki bir bebeği hayranlıkla izliyordum. Birden eteğimi çekiştirmeye başladı, döndüğümde ne gördüm biliyor musunuz, Augustus tüm gücüyle ipini ısırıp koparmaya çalışıyordu. Ne kadar akıllı değil mi?"

Poirot gözünü kırptı.

"Bana öyle geliyor ki biraz önce sözünü ettiğimiz suç eğilimi Augustus'ta da var."

Bayan Carnaby gülmedi. Güzel yuvarlak yüzü endişeli ve üzgün görünüyordu. Sıkıntılı bir halde, neredeyse soluk almadan. "Ah Mösyö Poirot," dedi. "Çok endişeliyim."

Poirot nazikçe sordu.

"Ne oldu?"

"Biliyor musunuz, Mösyö Poirot, çok korkuyorum -gerçekten çok korkuyorum- ifademı bağışlayın, ama iflah olmaz bir suçlu olmaktan korkuyorum. Aklıma sürekli yeni fikirler geliyor."

"Ne gibi fikirler?"

"Akıl almaz fikirler! Örneğin daha dün bir postaneyi soymak için gerçekten son derece pratik, uygulanabilir bir plan aklıma geldi. Bunu düşünmüyordum, ama öylesine aklıma geldi işte! Geçen gün de eşyaları gümrükten kaçırmak için son derece iyi bir düşünce geldi aklıma... Eminim -kesinlikle eminim- bu kesinlikle işleyecek bir plan!"

"Olabilir," dedi Poirot yumuşak bir tonda. "Zaten fikirlerinizin tehlikeli tarafı da bu."

"Bu beni endişelendiriyor, Mösyö Poirot, hem de çok endişelendiriyor. Benim gibi son derece katı kurallarla yetişmiş birinin aklının sürekli böylesine yasadışı -gerçekten kötü- şeylere çalışması gerçekten çok rahatsız edici bir durum. Sorunun kaynağı da sanırım şu sıralar çok fazla boş zamanım olması. Bayan Hoggin'in yanından ayrıldım. Yaşlı bir kadının yanına ona her gün kitap okumak ve mektuplarını yazmak üzere girdim. Mektuplar çok kısa bir sürede bitiyor, üstelik yanında çalıştığım bayan da daha ben kitabı okumaya başlar başlamaz uyuvakalıyor. Böylece orada

bomboş oturup duruyorum. Sizin de bildiğiniz gibi insanın yapacak işi olmaması tüm kötülüklerin anasıdır."

"Eyvah," dedi Poirot.

"Daha yeni bir kitap okudum. Almancadan tercüme edilmiş, çok modern bir kitap. Suça eğilim hakkında çok ilginç görüşler ileri sürüyor. Eğer doğru anladıysam insan dürtülerinin üzerine gitmeli, kitapta bu sublime etmek olarak geçiyor."

"Yani?" diye sordu Poirot.

"Bakın Mösyö Poirot. Bence heyecan aramanın o kadar da kötü bir yanı yok. Tüm yaşamım tekdüze bir şekilde geçip gitti. Bence, şey... Pekinezlerle uğraştığım zamanlar hayatımda belki de gerçekten yaşadığımı hissettiğim tek zamanlardı. Tabii ki bu kınanması gereken bir durum. Ama kitapta okuduğum kadarıyla insan asla gerçeklere sırtını dönmemeli. Size gelmemin nedeni Mösyö Poirot, içimdeki bu heyecan arayışını iyi bir şeye yönelterek sublime etme isteği."

"Ah," dedi Poirot. "Yani benimle birlikte çalışmayı mı öneriyorsünüz?'"

Bayan Carnaby kızardı.

"Bunu yapmakla çok ileri gitmiş, küstahça davranmış olabilirim. Ama bana karşı hep o kadar iyi ve anlayışlı..”

Sustu. Gözleri, soluk mavi gözlerinde, her şeye rağmen gezmeye götürülmeyi uman bir köpeğin yalvaran bakışları vardı.

"Bu fena bir fikir değil," dedi Poirot düşünceli.

"Tabii aslında asla pek akıllı biri sayılmam," diye açıkladı Bayan Carnaby. "Ama... ama duygularımı belli etmeme konusunda oldukça iyiyim. Bu, mesleğimin de gereği, aksi takdirde oda hizmetçiliği yapmak mümkün değil. Ayrıca olduğundan daha aptal görünmenin, genelde daha iyi sonuçlara ulaşmayı sağladığına da çok sık tanık oldum."

Hercule Poirot güldü.

"Matmazel, size hayranım."

"Ah Mösyö Poirot, ne kadar iyi ve nazik bir insansınız. Bundan benim için bir umut olduğu sonucunu çıkarabilir miyim? Çok kısa süre önce ufak sayılacak bir mirasa kondum, dolayısıyla artık para kazanmam şart olmadan kız kardeşimle birlikte yaşamımızı sürdürme olanağımız var."

"Yeteneklerinizden en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğimi düşünmeliyim," diyen Poirot hemen ardından da ekledi. "Sizin bu konuda bir fikriniz var sanırım."

"Biliyor musunuz Mösyö Poirot, siz gerçekten de insanın düşüncelerini okuyorsunuz. Aslında son zamanlarda bir kız arkadaşım için çok endişeleniyorum. Tabii bunun kız kurularına özgü bir kuruntudan başka bir şey olmadığım düşünebilirsiniz. Belki de insan bazı durumlarda olayları abartıyor ve yalnızca rastlantının söz konusu olduğu durumlarda bile kasıt aramak eğiliminde oluyor."

"Sizin abartacağınızı sanmıyorum, Bayan Carnaby. Bana aklınızdan geçenleri anlatın."

"Bir arkadaşım var Mösyö Poirot, çok iyi değerli bir insan, gerçi onu uzun yıllardır görmedim, ama o her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştur. Adı Emmeline Clegg. Kuzey İngiltere'de bir fabrikatörle evlendi. Adam birkaç yıl önce öldü ve ona hatırı sayılır bir miras bıraktı. Kocasının ölümünün ardından kendisini çok mutsuz ve yalnız hissediyordu. Korkarım o biraz saf, her şeye kolayca inanabilen biri. İnanç, Mösyö Poirot, bu gibi durumlarda kişiye büyük destek ve yardımcı olabilir, ama kastettiğim gerçek anlamda Ortodoks inancı."

Poirot, "Yunan Kilisesi'ni mi kastediyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Carnaby şaşırmış görünüyordu.

"Oh hayır, asla. İngiliz Kilisesi'ni. Gerçi Roma Katoliklerini onaylamıyorum, ama hiç değilse Tanrı'ya inanıyorlar. Wesleyans ve Congregationalism’ler de çok iyi tanınan, saygı duyulan kişiler. Benim anlatmaya çalıştığım her tarafta yerden mantar gibi bitip, yayılan şu tuhaf tarikatlar. Gerçi ruhsal rahatlama sağlıyorlar, ama bazen onların gerisinde gerçek inanç olduğundan ciddi anlamda kuşku duyuyorum."

"Sizce arkadaşınız bu tür tarikatlardan birinin kurbanı mı oldu?"

"Bence öyle. Ah! Bence kesinlikle öyle. Kendilerini Çobanın Sürüsü olarak adlandırıyorlar. Merkezleri Devonshire'da, deniz kenarında muhteşem bir yapı. Müritler buraya inziva diye adlandırdıkları bir dönem için alınıyorlar. Bu, on beş günlük bir dönem; dualar ve dinsel ayinlerle geçirilen bir süre. Ayrıca yıl boyunca üç de büyük bayramları var; otlakların uyanması, otlakların olgunlaşması ve otlakların biçilmesi."

"Sonuncusu çok saçma," dedi Poirot. "Kimse otlakları biçmez ki!"

"Olay bütün olarak çok saçma zaten," dedi Bayan Carnaby heyecanla. "Her şey Büyük Çoban adı verilen, tarikat liderinin etrafında dönüyor, herkes onun kölesi olmuş durumda. Doktor Andersen diye biri bu. Son derece yakışıklı bir adam, sanırım etkileyici de."

"Kadınlar için çok etkileyici, değil mi?"

Bayan Carnaby iç çekti.

"Korkarım öyle. Babam da çok yakışıklı bir adamdı. Bu bazen kilise cemaatinde çok sıkıntı yaratırdı. Ayin giysilerinin işlenmesindeki rekabet, kilise işlerinin paylaşılmasındaki tartışmalar gibi..."

Anılarının etkisiyle başını salladı.

"Bu Çobanın Sürüsü tarikatının müritleri genellikle kadınlar mı?"

"En azından dörtte üçünün öyle olduğunu sanıyorum. Zaten tarikattaki erkekler de genelde düşkün, zavallılar! Bu hareketin başarısı tamamen kadınlara ve de onların bağışlarına bağlı."

"Ah," dedi Poirot. "İşte şimdi asıl noktaya geldik. Dürüstçe söyleyin, sizce bütün tarikat olayı düzmece mi?"

"Doğrusunu isterseniz bence öyle, Mösyö Poirot. Beni endişelendiren bir şey daha var. Bildiğim kadarıyla arkadaşım bu bağlılığı ve müritliği o kadar ileri gitmiş ki yakın zamanda yazdığı vasiyetnameyle tüm servetini bu tarikata bırakmış."

Poirot ciddiyetle sordu.

"Bu ona önerilmiş mi?"

"Açıkçası dürüst olmak gerekirse hayır, Mösyö Poirot. Bu tamamıyla kendi fikri. Büyük Çoban ona yeni bir yaşamın yolunu gösterdiği için ölümünden sonra da sahip olduğu her şeyin bu büyük amaca hizmet etmesini istemiş. Beni asıl endişelendiren..."

"Evet, devam edin."

"Bu tarikatın müritleri arasında çok sayıda zengin kadın var. Son bir yılda aralarından en az üçü öldü."

"Servetlerini tarikata bıraktıktan sonra mı?"

"Evet."

"Akrabaları isyan etmediler mi? Bence böyle bir durum çoktan yargıya yansımış olmalıydı."

"Bakın Mösyö Poirot, bu gruba katılanlar genellikle yalnız bayanlar. Yakın akrabaları ya da arkadaşları olmayan kişiler."

Poirot düşünceli bir halde başını salladı. Bayan Carnaby telaşla anlatmayı sürdürdü:

"Tabii ki aslında bu ölüm olaylarından kuşkulanmaya hakkım yok. Öğrenebildiğim kadarıyla her üç ölümde de ters bir durum yok. Biri sanırım zatürreeden, diğeri ise ülserinden kanamadan ölmüş. Gerçekten de kuşkulanılacak hiçbir durum söz konusu değil, ayrıca ölümler Green Hill'deki tapınakta değil kadınların kendi evlerinde gerçekleşmiş. Her şey tamamıyla normal görünüyor, ama ben, şey... yine de bir şekilde Emmie'nin başına da bir şey geleceğinden endişeleniyorum."

Ellerini kenetledi ve gözlerini Poirot'ya dikti.

Poirot birkaç dakika konuşmadan düşündü. Konuştuğunda ses tonu tamamıyla değişmişti. Ciddi ve etkileyiciydi.

"Bana tarikatın son günlerde ölen müritlerinin adreslerini verebilir ya da bulabilir misiniz?"

"Elbette Mösyö Poirot."

Poirot yavaşça, "Matmazel," dedi. "Sizin son derece cesur ve kararlı bir kadın olduğunuzu düşünüyorum. Önsezileriniz çok güçlü, ayrıca tiya-ral yetenekleriniz de var. Acaba riskli olduğunu bile bile benim için bir görev üstlenmeyi göze alır mıydınız?"

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez," dedi maceraperest Bayan Carnaby.

Poirot uyardı.

"Eğer bu işte gerçekten bir risk varsa, bu çok ciddi anlamda tehlikede olacaksınız demektir. Bunu anlıyorsunuz değil mi? Bu, ya yalnızca bir kuruntu ya da gerçekten çok ciddi bir durum. Bunu ortaya çıkarabilmek için sizin bu Çobanın Sürüsü tarikatının müridi olmanız gerekiyor. Size elinize geçen mirasın tutarını iyice abartmanızı önereceğim. Bundan böyle hayatta hiçbir amacı olmayan varlıklı bir kadın olarak görünmelisiniz. Arkadaşınızla bu yeni inanç akımını tartışın, ona ısrarla bunun saçmalık olduğunu belirtin. Sizi ikna etmeye çalışsın. Öyle ki sonuçta tarikatın Green Hill'deki yerine sizi götürmesine izin verin. Ve orada siz de Doktor Andersen'in manyetik alanının etkisine girip, müridi olun. Sanırım işin bu bölümünü güvenle size bırakabilirim."

Bayan Carnaby alçakgönüllülükle gülümsedi.

"Sanırım bunu kusursuz yapabilirim."

"Evet, dostum, benim için neler buldunuz?"

Başmüfettiş Japp kendisine bu soruyu yönelten küçük adamı ilgiyle süzdü. Düşünceliydi. Üzülerek sonucu açıkladı.

"Pek fazla bir şey bulamadığımızı itiraf etmeliyim, Poirot. Bence zehir bile bu uzun saçlı, sözde din adamlarından daha az zararlı. Kadınların kafalarını bir sürü ıvır zıvırla doldurup, bir tür büyüyle etkiliyorlar. Ama bu herif oldukça dikkatli. Onun aleyhinde elle tutulur hiçbir şey yok. Belki biraz deli ama zararsız."

"Doktor Andersen hakkında bir şey öğrendiniz mi?"

"Geçmişini araştırdım. Çok şeyler vaat eden bir kimyagerken Almanya'daki üniversitelerin birinden atılmış. Sanırım annesi Yahudi olduğu için. Her zaman Doğu felsefesi ve dinlerine düşkünlüğü varmış, zamanının büyük bir kısmını bunlarla ilgilenerek geçirdiği gibi, bu konuda çok sayıda makale yazmış, bunlardan bazılan bana çok çılgınca göründü."

"Demek onun gerçek bir fanatik olması da mümkün?"

"Bence kesinlikle öyle."

"Peki ya size verdiğim isimler ve adresler?"

"Onlardan da bir şey çıkmadı. Bayan Everitt ülseratif kolitten ölmüş. Doktor bunda bir terslik olmadığından kesinlikle emin. Bayan Lloyd zatürreeden ölmüş. Bayan Western ise tüberkülozdan. Zaten yıllardır varmış bu hastalığı, bu tarikata katılmasından çok daha önceden... Bayan Lee ise tifodan ölmüş, mikrobu Kuzey İngiltere'de bir yerlerde yediği salatadan almış. Bu isimlerden üçü kendi evlerinde hastalanıp ölmüşler, Bayan Lloyd ise Fransa'nın güneyinde bir otelde. Bu ölümlerle Çobanın Sürüsü tarikatı ya da Andersen'in Devonshire'daki yeri arasında bir bağlantı kurmak olanaksız gibi görünüyor. Tamamen rastlantı olmalı. Ölümlerin hepsi kesinlikle doğal, sorunsuz."

Hercule Poirot iç çekti.

"Ama yine de, mon cher, içimden bir his bunun Hercule'ün onuncu görevi olduğunu ve bu Doktor Anderson'un yok etmem gereken Geryoneus canavarıyla özdeş olduğunu söylüyor."

Japp, dedektife kuşkuyla baktı.

"Şey, Poirot, son zamanlarda şu tuhaf eserleri biraz fazla okuyor olamaz mısınız?"

Poirot kendinden emin bir havada yanıt verdi.

"Söylediklerim her zaman doğru, olası ve yerindedir."

"Bu gidişle siz de kendi dininizi kuracaksınız," dedi Japp. "Bu dinin temeli de muhtemelen şöyle olacaktır: Hiç kimse Hercule Poirot'dan daha akıllı olmaz! Âmin!"

"Buradaki huzur muhteşem," dedi Bayan Carnaby derin bir soluk aldıktan sonra.

"Sana söylemiştim," dedi Emmeline Clegg.

İki arkadaş engin, mavi denize bakan bir tepenin üzerinde oturuyordu. Çimenler yemyeşil, toprak ve kayalarsa derin, parlak bir kırmızılıktaydı. Green Hills Tapınağı olarak bilinen bu küçük yerleşim birimi yaklaşık dört bin metrekarelik bir yarımadanın üstündeydi. Karaya yalnızca üzerinde yol bulunan dar bir kara parçasıyla bağlıydı ki, bu da olmasa rahatlıkla ada olarak tanımlanabilirdi.

Bayan Clegg duygusal bir ses tonuyla mırıldandı.

"Kırmızı toprak, ışık ve vaat ülkesi; üç yazgının gerçekleşeceği yer."

Bayan Carnaby derin derin iç çekerek mırıldandı.

"Büyük üstadın bunu dün akşamki ayinde çok güzel bir şekilde açıkladığını düşünüyorum."

"Sen asıl," dedi arkadaşı. "Bu geceki festivali bekle. Doğanın tüm görkemiyle uyanışını."

"Merakla bekliyorum," dedi Bayan Carnaby.

"Bunun muhteşem bir duygusal deneyim olduğunu göreceksin," dedi Bayan Clegg.

Bayan Carnaby bir haftadır Green Hill'deydi. Buraya vardığmdaki davranışları tamamen Poirot'nun önerilerine uygundu.

"Bütün bu saçmalığın anlamı ne?" diye sormuştu ilk anda. "Gerçekten de Emmeline, senin gibi aklı başında bir kadın."

Doktor Andersen ile yaptığı ilk görüşmede de olaya bakış açısını açıkça ortaya koymuştu.

"Buradaki varlığımın yanlış bir izlenim yaratmasını hiç istemem, Doktor Andersen. Babam İngiliz Anglikan Kilisesi'nin saygın rahiplerindendi ve ben de inancımda asla en ufak bir sarsıntı yaşamadım. Sapkın doktrinlerle, mezheplerle hiçbir ilgim olamaz."

Altın saçlı, iriyarı adam ona sevecenlik ve anlayışla gülümsemişıi. Karşısındaki koltukta oturan dolgun ve oldukça kavgacı görünen tipi sinsi bir anlayışla süzüyordu.

"Sevgili Bayan Carnaby," dedi. "Siz Bayan Clegg'in dostusunuz ve aramıza hoş geldiniz. İnanın bana, buradaki doktrinlerimizin sapkınlıkla en ufak bir ilgisi yok. Tüm dinlere kapımız açık ve hepsine aynı mesafedeyiz, hepsine saygı duyuyoruz."

"O zaman buranın da olmaması gerekir," dedi merhum rahip Thomas Carnaby'nin inancı güçlü kızı.

Üstat koltuğunun arkasına yaslanarak gür bir sesle, "Babanın ülkesinde çok sayıda konak vardır... Bunu unutmayın, Bayan Carnaby."

Oradan ayrılmalarının ardından Bayan Carnaby arkadaşına fısıldayarak şöyle dedi.

"O gerçekten de çok yakışıklı bir adam."

"Evet," dedi Emmeline Clegg. "Ve son derece de etkileyici, dokunaklı."

Bayan Carnaby onayladı. Bu doğruydu, bunu hissetmişti, sözcüklere gerek bırakmayan bir etkileyiciliği vardı.

Silkindi. Buraya gelmesinin nedeni büyük üstadın etkisine girip, ruhsal ya da başka bir şekilde kendini bırakmak değildi. Birden gözünün önünde Hercule Poirot'nun hayali belirdi. Hiç de uzak değildi ve son derece gerçekti...

"Amy," dedi Bayan Carnaby kendi kendine. "Kendini topla ve neden burada olduğunu unutma..."

Ancak günler ilerledikçe Green Hiils'in büyüsü onu da sardı. Huzur, yalınlık, basit olsa da lezzetli yiyecekler, sevgi ve ibadetin

yüceliğinden bahseden ilahilerle dolu ayinlerin güzelliği, üstadın insanoğlundaki en iyi ve yüceyi dileyen basit, etkileyici sözcükleri... Burası dünyanın tüm pislik ve kötülüklerine kapalıydı. Burada yalnızca huzur ve sevgiye yer vardı...

Ve o gece büyük yaz festivali düzenlenecekti, doğanın uyanışı festivali. Bu arada onun -Amy Carnaby'nin- tarikata giriş töreni de gerçekleştirilecekti.

Festival, tarikatın müritlerinin toplanacakları Kutsal Ağıl olarak adlandırılan beyaz, parlak beton bir binada yapılacaktı. Güneşin batınımdan hemen önce tüm tarikat mensupları buraya geldiler. Koyun derisinden yapılmış abalar giymişlerdi, ayaklarında sandaletler vardı. Kollarıysa çıplaktı. Ağılın ortasında, yüksek bir platformun üzerinde Doktor Andersen duruyordu. Sarı saçlı, mavi gözlü, iriyarı adam düzgün sakalı ve yakışıklılığı bundan daha etkileyici görünemezdi. Sırtında yeşil bir kepenek ve elinde de altın renkli bir çoban asası vardı.

Asasını kaldırmasıyla birlikte toplulukta bir ölüm sessizliği oluştu.

"Koyunlarım nerede?"

Kalabalık hep bir ağızdan yanıt verdi.

"Buradayız, yüce çoban!"

"Yürekleriniz neşe ve şükranla dolsun. Bu. sevinç ve coşkunun festivali."

"Sevinç ve coşkunun festivali, hepimiz sevinç ve coşku doluyuz."

"Bundan sonrasında sizin için acı ve endişe olmamalı. Her şey sevinçle dolmalı."

"Her şey sevinçle dolu..."

"Çobanın kaç başı vardır?"

"Üç başı; altın, gümüş ve bir de çınlayan bronz başı."

"Koyunun kaç bedeni vardır?"

"Üç bedeni; et, yozlaşmış ve ışık bedeni."

"Peki ya büyük sürüye katılımınız nasıl mühürlenir?"

"Kanımızın kutsanmasıyla."

"Bu ayin için hazır mısınız?"

"Hazırız."

"Öyleyse gözlerinizi kapatın ve sağ kollarınızı öne uzatın."

Gruptakiler özellikle bu işlem için hazırlanmış yeşil eşarplarla gözlerini bağladılar. Bayan Carnaby de diğerleri gibi sağ kolunu uzattı. Büyük çoban sıralar halinde dizilmiş sürüsünü teftiş etti. Arada sırada hafif çığlıklar, acı ya da aşırı duyusallaşmaktan kaynaklanan inlemeler duyuluyordu.

Bayan Carnaby kendi kendine mırıldandı.

"Bu tam anlamıyla saçmalık! Bu türden dinsel bağımlılıklar çok korkunç, engellenmeli. Soğukkanlılığımı korumalı ve diğer insanların

tepkilerini izlemeliyim. Bundan etkilenmemeliyim, etki altına girmeyeceğim..."

Bu, arada büyük çoban yanına gelmişti. Kolunun tutulup çekildiğini ve iğne batmasını andıran hafif bir sızı hissetti. Çoban etkileyici sesiyle fısıldadı.

"Kanının kutsanması sana sevinç ve coşku getirsin..."

Adam ilerledi.

Birden bir emir duyuldu.

"Bağlarınızı çözün ve ruhunuzun coşkusunu hissedin."

Güneş batıyordu. Bayan Carnaby etrafına bakındı. Diğerlerinin arasında yavaşça ağılı terk etti. Birden kendini rahatlamış ve mutlu hissetti.

Yumuşak, çimenli bir tümseğin üzerine çöktü. Neden sanki kendini yalnız, istenmeyen, orta yaşlı bir kadın olarak görüyordu ki? Yaşam muhteşemdi, kendisi de muhteşemdi. Hayal etme gücü vardı. Yapamayacağı, gerçekleştiremeyeceği hiçbir şey yoktu.

İçi tarifsiz bir mutluluk dalgasıyla dolmuştu. Etrafında diğer inanmışları izledi; birden ona büyük, çok büyük görünmeye başlamışlardı.

"Aynen yürüyen ağaçlar gibiler..." dedi Bayan Carnaby kendi kendine huşuyla.

Elini kaldırdı. Bu anlamlı bir hareketti, bu el dünyaya hükmedebilirdi. Sezar, Napoleon, Hitler; zavallı, berbat, küçük

adamlar! Onlar neydiler ki, kendi yanında! Onlar Amy Carnaby'nin neler yapabileceğinin farkında bile değillerdi. Hemen ertesi gün tüm dünyada barışın, kardeşliğin olmasını sağlayacaktı. Bundan böyle savaş, yoksulluk, hastalık olmayacaktı. O, Amy Carnaby, yeni bir dünya düzeni sağlayacaktı.

Ama acele etmesine gerek yoktu. Nasıl olsa zaman sonsuzdu... Dakikalar dakikaları, saatler saatleri izliyordu. Bayan Carnaby'nin adaleleri ağırlaşmıştı, ama ruhu hafiflemişti, muhteşem bir özgürlük hissediyordu. İsterse tüm evreni ayakları altına serebilirdi. Uyuyakaldı, ama düş görmeye devam ediyordu. Geniş alanlar... büyük yapılar... ve yeni, muhteşem bir dünya...

Yavaş yavaş dünya küçüldü, Bayan Carnaby esnedi. Uyuşmuş eklemlerini hareket ettirdi. Dünden bu yana neler olmuştu? Bir düştü gördüğü...

Mehtap vardı. Bayan Carnaby ay ışığında ancak saatinin akrep ve yelkovanını seçebiliyordu. Şaşkınlıkla saatin ona geldiğini gördü. Güneşin sekizi on geçe battığını biliyordu. Tam olarak bir saat otuz beş dakika önceydi bu. İnanılacak gibi değildi. Ama yine de...

"Çok ilginç," diye mırıldandı Bayan Carnaby.

Hercule Poirot, "Talimatlarıma aynen uymalısınız, bunu anlıyorsunuz değil mi?" dedi.

"Ah evet, elbette Mösyö Poirot. Bana güvenebilirsiniz."

"Tarikat için bir şeyler yapma isteğinizden bahsettiniz mi?"

"Evet, Mösyö Poirot. Büyük üstatla, çok affedersiniz Doktor Andersen'le konuştum. Bütün bunların benim açımdan ne denli

muhteşem bir deneyim olduğunu söyledim, tanrısal bir esin olduğunu, buraya aşağılamak için geldiğimi ama içtenlikle inandığımı. Ben... doğrusu bütün bunları söylemek bana çok doğal geldi. Biliyor musunuz, bu Doktor Andersen'in inanılmaz bir çekiciliği, bir tür cazibesi var."

"Bunu anlıyorum," dedi Poirot soğuk bir ifadeyle.

"Çok inandırıcı konuşuyor. Davranışları son derece etkileyici. İnsan nedense onun parayla pek bir ilgisi olmadığını düşünüyor. 'İstediğiniz kadar verin,' dedi o muhteşem gülümsemesiyle. 'Ama hiçbir şey vermeseniz de önemli değil. Sürüdeki herkes aynı,' dedi. Ben de, 'Ah Doktor Andersen,' dedim. 'Bu konuda o kadar da çaresiz sayılmam. Daha çok yakın tarihte uzak bir akrabamın bıraktığı yüklüce bir mirasa kondum, her ne kadar yasal formaliteler tamamlanmadan bu paraya dokunamasam da yine de bir şey yapmak istiyorum,' Sonra da ona bir vasiyetname hazırlayarak bana kalan mirasın tamamını kardeşlerimize bırakacağımı söyledim. Ve yakın hiçbir akrabamın olmadığını belirttim."

"Ve o bu mirası nazikçe kabul etti, değil mi?"

"Bu konuda tamamen kayıtsız görünüyordu. Benim bu yaşayacağımı; daha çok uzun yıllar sevinç ve inancın huzuruyla dolu uzun bir ömür geçireceğimi hissettiğini söyledi. Gerçekten de çok dokunaklı konuşuyordu."

"Öyle görünüyor."

Poirot'nun ses tonu soğuktu.

"Ona sağlık durumunuzdan bahsettiniz mi?"

"Evet, Mösyö Poirot. Ona akciğerlerimden sorun yaşadığımdan ve bunun birkaç kez yinelediğinden söz ettim. Ancak birkaç yıl önce sanatoryumda gördüğüm son tedavinin ardından tamamen iyileşmiştiğimi de belirttim."

"Çok iyi."

"Ancak ciğerlerimde en ufak bir sorun bile yokken neden veremli olduğumdan bahsetmem gerektiğini halen anlamış değilim."

"Bunun çok gerekli olduğundan emin olabilirsiniz. Ona arkadaşınızdan da bahsettiniz mi?"

"Evet. Ona (kesinlikle bunun aramızda bir sır olarak kalmasını isteyerek) Emmeline'e eşinden kalan büyük miras dışında, kısa bir süre sonra teyzesinden de çok daha büyük bir miras kalacağından bahsettim."

"Eh bien, bu sayede Bayan Clegg'in bir süre daha güvende olması da sağlanmış oldu."

"Ah Mösyö Poirot, gerçekten de orada bir şeyler döndüğüne, bir pislik olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Benim de ortaya çıkarmak istediğim tam olarak bu. Tapınakta Bay Cole adında birine rastladınız mı?"

"Son kez oraya gittiğimde Bay Cole diye biri vardı. Çok ilginç bir adam. Çimen yeşili şortlar giyiyor ve lahana dışında bir şey yemiyor. Fanatik bir mümin."

"Eh bien, her şey yolunda gidiyor -çok iyi iş çıkardınız, tebrikler-şimdi artık her şey sonbahar festivaline kaldı."

"Bayan Carnaby bir dakika lütfen!"

Bay Cole, Bayan Carnaby'yi kolundan çekti. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Bir şey gördüm, çok ilginç bir şey. Size bundan bahsetmeliyim."

Bayan Carnaby iç çekti. Bay Cole ve gördüğünü sandığı sanrılardan çekiniyordu. Zaman zaman Bay Cole'un delirmiş olduğunu bile düşündüğü oluyordu.

Bazen bu görüşleri son derece sıkıcı, hatta rahatsız edici bulduğu da oluyordu. Bunlar ona, Devon'a gelmeden hemen önce okuduğu bilinçaltına ilişkin o modern Almanca kitabın bazı iddialı bölümlerini çağrıştırıyordu.

Bay Cole parlayan gözleri ve titreyen dudaklarıyla konuşmaya başladı.

"Tam derin düşüncelere dalmıştım -yaşamın güzelliği ve tek başına olmanın büyük mutluluğunu düşünüyordum ki- birden gözlerim açıldı ve gördüm ki..."

Bayan Carnaby kendini toplayıp, bunun, Bay Cole'un son kez gördüğü şeyle aynı olmamasını diledi. Çünkü diğerinde gördüğü şey muhtemelen eski Sümer'de bir tanrı ile tanrıçanın evlilik töreniydi.

"Gördüm!" Bay Cole öne doğru eğildi, soluk soluğaydı, gözlerindeki bakış (gerçekten de öyleydi) tam anlamıyla çılgıncaydı. "Peygamber Elias'ın ateşten arabasıyla gökten indiğini gördüm."

Bayan Carnaby derin soluk aldı. Elias çok daha iyiydi. Elias için diyeceği bir şey yoktu.

"Aşağıda," diye ekledi Bay Cole. "Baal mihrapları vardı; yüzlerce, yüzlercesi vardı orada. Yukarıdan bir ses, 'Bak, yaz ve gördüklerine tanık ol,' dedi bana."

Sözlerine ara verdi.

Bayan Carnaby nazikçe sordu. "Evet?"

"Mihrapların üzerinde kurbanlar vardı, oraya bağlanmışlardı, çaresizlik içinde bıçağı bekliyorlardı. Bakireler, yüzlerce bakire; genç, güzel, çıplak bakireler..."

Bay Cole dudaklarını şapırdattı, Bayan Carnaby kızardı.

"Sonra kuzgunlar geldi, Odin'in kuzgunları, kuzeyden uçarak geldiler. Elias'ın kuzgunlarıyla karşılaştılar, birlikte gökyüzünde dönüp aşağıya doğru hamle yaptılar, bakirelerin gözlerini oydular; acı çığlıklar ve diş gıcırtıları birbirine karıştı. Sonra bir ses duyuldu: 'Kurbanı kabul et, bu kutsal günde Jehova ve Odin kan kardeşliklerini kutsadılar.' Ardından rahipler bakirelerin üzerine atılıp, bıçaklarını çektiler ve bakireleri bıçakladılar."

Bayan Carnaby çaresizlik içinde, bir tür sadist coşkuyla ağzından salyalarını akıtarak anlatan adamdan kurtulmaya çalıştı.

"Bir dakika izin verir misiniz?"

Ve hemen yanlarına yaklaşan, sürekli Green Hills'in kapıcı kulübesinde oturup giriş çıkışları denetleyen Lipscomb'a doğru ilerledi.

"Acaba bir yerlerde bana ait bir broş buldunuz mu?" diye sordu telaşla. "Buralarda bir yerde düşürmüş olmalıyım."

Green Hills'teki genel huzura karşı bağışıklığı olduğu anlaşılan asık yüzlü Lipscomb homurdanarak broş filan görmediğini belirtti. Etrafta dolanıp bir şeyler aramak onun görevi değildi. Bayan Carnaby'den ayrılmayı denediyse de kadın sürekli broşundan bahsederek ona eşlik etti. Ta ki kendisiyle Bay Cole arasında güvenli bir uzaklık sağlayana dek.

Tam o anda Büyük Ağıl'dan çıkan büyük üstadın içten gülümsemesini gören Bayan Carnaby cesaretini toplayıp doğruca onun yanına gitti.

Üstat elini Bayan Carnaby'nin omzuna koydu.

Acaba o da Bay Cole'un bir deli olduğunu düşünüyor muydu?

"Kendinizi korkularınızdan kurtarmalısınız," dedi Doktor Andersen. "Gerçek sevgide korkuya yer yoktur..."

"Ama ben Bay Cole'un deli olduğunu düşünüyorum. Gördükleri..."

"Şimdiye kadar," dedi üstat. "Gördükleri tamamıyla yanlış... Kendi dünyasının merceğiyle görüyor her şeyi. Ama her şeyi ruhuyla göreceği gün de gelecek."

Bayan Carnaby utanmıştı. Elbette bu açıdan bakılırsa... hafifçe geri çekildi.

"Ayrıca," dedi yine de itirazını devam ettirmek için. "Lipscomb'un hep bu kadar kaba davranması gerekli mi?"

Üstadın yüzünde yine aynı hoşgörülü, tanrısal gülümseme belirdi.

"Lipscomb," dedi. "Sadık bir bekçi köpeğidir. Yontulmamış, ilkel bir kişilik, ama sadık, gerçekten çok sadık."

Ve ilerledi. Bayan Carnaby onun Bay Cole ile karşılaşıp durduğunu ve elini adamın omzuna koyduğunu görebiliyordu. Üstadın etkisiyle adamın hayallerinin değişmesini umuyordu.

Neyse ki sonbahar festivaline de yalnızca bir tek hafta kalmıştı.

Festivalden bir gün önce Bayan Carnaby sakin, küçük Newton Woodbury şehrindeki küçük bir pastanede Hercule Poirot ile buluştu. Bayan Carnaby'nin yüzü kızarmıştı ve normalden çok daha fazla soluk soluğaydı. Çayını yudumlarken keki parmaklarının arasında parçaladı.

Poirot'nun yönelttiği bir dizi soruyu kısaca yanıtladı.

En sonunda Poirot, "Festivalde kaç kişi olacak?" diye sordu.

"Yüz yirmi kadar olacağını sanıyorum. Tabii Emmeline de orada olacak, Bay Cole da, adam son zamanlarda gerçekten çok tuhaf. Hayaller görüyor. Onlardan bazılarını bana anlattı -gerçekten de çok tuhaf şeyler bunlar- umarım... Onun gerçekte deli olmadığını düşünmek istiyorum. Ayrıca biraz da yeni mürit olacağını düşünüyorum, yirmi kadar."

"İyi. Ne yapacağınızı biliyorsunuz değil mi?"

Bayan Carnaby oldukça tuhaf bir sesle yanıt verene değin kısa bir sessizlik oldu.

"Bana söylediklerinizi biliyorum Mösyö Poirot..."

"Tres bien (Çok iyi) "

Amy Carnaby hemen ardından açık ve kararlı bir ifadeyle ekledi.

"Evet, anladım, ama dediklerinizi yapmayacağım."

Hercule Poirot kalakalmıştı. Gözlerini karşısındaki kadına dikti. Bayan Carnaby ayağa kalktı. Sesi telaşlı ve isterikti.

"Beni buraya Doktor Anderson hakkında casusluk yapmaya gönderdiniz. Ondan birçok nedenle kuşkulanıyorsunuz. Ama o olağanüstü bir insan, muhteşem bir eğitmen! Ona tüm yüreğim ve ruhumla inanıyorum. Sizin adınıza bu casusluk işini asla sürdürmeyeceğim. Mösyö Poirot! Ben artık çobanın sürüsündeki koyunlardan biriyim. Üstadın bu dünya için yeni bir mesajı var ve şu andan itibaren ben tüm bedenimle ve ruhumla ona aidim. Çayımın bedelini de kendim ödemek istiyorum, izninizle!"

Bayan Carnaby bu ateşli konuşmanın tersine sakince masanın üzerine bir şilin ve üç penny bırakıp, hızla çay salonundan çıktı.

Poirot, "Nom d'un nom d'un nom (Adı, adı...)" diye mırıldandı.

Garson kadın, hesabı getirdiğini söylemesi için Poirot'ya iki kez seslenmesi gerekti. O anda Poirot'nun gözleri hemen yan masada oturan asık suratlı adamın meraklı bakışlarına takıldı. Ayağa kalktı, hızla hesabı ödedi ve dışarı çıktı.

Kafası karmakarışık olmuştu, düşünmeliydi.

Koyunlar bir kez daha Büyük Ağıl'da toplanmışlardı.

"Kutsanmaya hazır mısınız?"

"Hazırız."

"Gözlerinizi kapatın ve sağ kollarınızı uzatın."

Büyük çoban, yeşil kepeneğinin içinde tüm ihtişamıyla, bekleşen sıraların önünden geçiyordu. Lahana yiyen, hayaller gören Bay Cole hemen Bayan Carnaby'nin yanında duruyordu. İğne etine girdiğinde zevkle inledi.

Büyük çoban, Bayan Carnaby'nin önünde durdu. Elleri koluna değdi...

"Hayır, yapmayın. Durun..."

Anlaşılmaz, akıl almaz sözcüklerdi bunlar. Bir boğuşma, öfke dolu homurtular... Gözlerdeki yeşil eşarplar çıkarıldı, görülen manzara inanılır gibi değildi; büyük çoban başka bir mürit tarafından da desteklenen koyun postu içindeki Bay Cole'un kolları arasında çaresizce çırpınıyordu.

Bay Cole akıcı bir polis konuşmasıyla mesleğinin gereği sözcükleri sıralıyordu.

"Elimde sizin için düzenlenmiş bir tutuklama emri var. Şu andan itibaren söyleyeceğiniz her sözcüğün mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir."

O anda Kutsal Ağıl'ın kapısında mavi üniformalı polisler belirdi.

Biri bağırdı.

"Bunlar polisi Üstadı götürüyorlar. Üstadımızı götürüyorlar..."

Herkes şoktaydı, dehşete düşmüştü... Onlar için büyük üstat bir şehitti; tüm büyük eğitmenler gibi çile çekiyordu, dış dünyanın cehaletinin ve zulmünün çilesini çekiyordu...

Bu arada Bay Cole özenle büyük çobanın elinden düşen şırıngayı alıyordu.

"İşte cesur meslektaşım!"

Poirot, Bayan Carnaby'nin elini sıktıktan sonra onu Başmüfettiş Japp ile tanıştırdı.

"Birinci sınıf iş çıkardınız, Bayan Carnaby," dedi Başmüfettiş Japp. "Siz olmasaydınız bunu başaramazdık, bu bir gerçek."

"Aman Tanrım!" Bayan Carnaby sevinçten neredeyse uçacaktı. "Bunu söylemeniz çok nazik bir davranış. Korkarım bundan gerçek anlamda zevk aldığımın siz de farkındasınızdır. Hem zevk aldım hem de rolümü oynadım. Bazen olayların akışına kapılıp gittim. Hatta o aptal kadınlardan biri olduğumu düşündüğüm bile oldu."

"Başarınızın temeli de buydu zaten," dedi Japp. "Tamamıyla kusursuz bir mürit gibi görünüyordunuz. Başka birinin bu ahlaksız sahtekârı tuzağa düşürmesi olanaksızdı. Gerçek bir dolandırıcı o!"

Bayan Carnaby, Poirot'ya döndü.

"Pastanedeki durum gerçekten ürkütücüydü. Bir an ne yapacağımı bilemedim. O anda sezgilerime göre davranmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu."

"Muhteşemdiniz," dedi Poirot samimiyetle. "Bir an duyduklarıma inanamadım, sizin ya da benim aklımı kaçırmış olduğumu

düşündüm. Hatta ciddi olduğunuzu bile sandım."

"Bu gerçek anlamda bir şoktu. Tam konuştuğumuz sırada aynada, hemen arkamızdaki masada tapınağın kapıcısı Lipscomb'un oturduğunu gördüm. Bu bir rastlantı mıydı yoksa beni oraya kadar izledi mi, bundan emin değilim. Ama daha önce de dediğim gibi o anda sezgilerimle hareket ettim ve sizin beni anlayacağınızı umdum."

Poirot gülümsedi.

"Anladım. Hemen yakınımızda konuştuğumuz her şeyi duyabilecek yalnızca bir tek kişi vardı ve oradan ayrılır ayrılmaz onun dışarı çıkınca izlenmesini sağladım. Doğruca tapınağa döndüğünü görünce de size güvenebileceğimi ve beni yarı yolda bırakmayacağınız anladım, ama bu arada bunun sizin açınızdan tehlike anlamına geldiği için de korkuyordum."

"Gerçekten... gerçekten tehlikede miydim? Şırıngada ne vardı?"

Japp söze karıştı.

"Açıklayacak mısınız, yoksa ben mi açıklayayım?"

Poirot ciddiyetle açıkladı.

"Matmazel, bu Doktor Andersen kusursuz bir sömürü ve cinayet sistemi kurmuş, bilimsel cinayet. Yaşamının büyük bir kısmı bakteriyolojik araştırmalar yapmakla geçmiş. Farklı bir isimle Sheffield'de bir kimya laboratuvarı var. Orada çeşitli bakterilerin kültürlerini üretiyor. Festivallerde müritlerine küçük, ancak yeterli dozda Cannabis Indica, yani halk arasında bilinen adıyla afyon ya da Hint keneviri şırınga etmek de planının bir parçası. Bu müritlerin

kendilerini farklı, büyük görmelerini ve bir anlamda bulutların üzerinde uçmalarını sağlıyordu. Tabii ona karşı olan bağımlılığı da arttırıyor. Onlara vaat edilen ruhsal rahatlama ve sevinç buydu işte."

"Çok etkileyici," dedi Bayan Carnaby. "Gerçekten çok farklı, ilginç bir duyguydu bu."

Hercule Poirot başıyla onayladı.

"İşini bu sayede yürütüyordu -ticaretinin temeli buydu- baskın bir kişilik, kitlesel isteri yaratma gücü ve uyuşturucu sayesinde sağlanan tepkiler. Ama aslında gözünde ikinci bir hedef daha vardı.

"Yalnız kadınlar! Minnettarlıktan ve yaşadıkları coşkudan, tüm mal varlıklarını tarikata bırakan yalnız zengin kadınlar. Bu kadınlar teker teker ölüyorlardı. Kendi evlerinde ve görünürde tamamen doğal nedenlerle ölüyorlardı. Fazla teknik ayrıntıya girmeden size durumu açıklamak isterim.

Bazı bakterilerin güçlendirilmiş kültürlerini üretmek mümkündür. Örneğin ülseratif kolite neden olan kolibasilinin. Aynı şekilde tifo ve zatürree mikrobunun da. Bunlar organizmaya verilir. Sonra eskiden tüberkolin olarak bilinen mikrop var, sağlıklılar için tamamen zararsız olan ancak eski verem yaralarını yeniden aktif duruma getiren. Adamın zekâsını görüyorsunuz değil mi? Bu ölümler ülkenin çok çeşitli yerlerinde ortaya çıkıyor, hastalar farklı doktorlar tarafından tedavi ediliyor ve kimsenin de aklına kuşkulanmak gelmiyordu. Tabii durumun kuşku uyandıracak bir yönü de yoktu. Duyduğum kadarıyla Doktor Andersen seçilen bakterilerin etkisini istendiğinde güçlendiren istendiğinde de geciktiren bir madde de geliştirmiş."

"Eğer şeytan varsa, o işte bu adam," dedi Başmüfettiş Japp.

Poirot ekledi.

"Benden aldığınız talimat gereğince ona tüberküloz geçirdiğinizi anlattınız. Cole tarafından tutuklandığında şırıngada tüberkülin vardı. Sağlıklı bir insan olduğunuz için bunun size zarar vermesi olanaksız, bu yüzden özellikle ciğerinizin hasta olduğunu söylemenizi istedim. Her şeye rağmen başka bir bakteri seçebileceğinden çok korkuyordum, ama cesaretinize güveniyordum ve bu riski almanıza göz yummam gerekiyordu."

"Ah, bu hiç sorun değil," dedi Bayan Carnaby içtenlikle. "Risk almaktan hiç çekinmem. Beni asıl korkutan çayırdaki boğalar filan gibi şeylerdir. Peki, bu korkunç adamı tutuklamak için yeterince kanıta sahip misiniz?"

Japp sırıttı.

"Fazlasıyla kanıtımız var. Laboratuvarını bulduk, kültürlerini ve de tüm belgelerini ele geçirdik."

Poirot, "Bence," dedi. "Çok sayıda cinayet işlemiş olabilir. Üniversiteden uzaklaştırılmasının nedeninin, annesinin Yahudi olması olduğunu sanmıyorum. Bence bu, buraya gelişini açıklamak ve merhamet uyandırmak için uygun bir bahaneydi. Aslında o saf bir Alman'dı."

Bayan Carnaby iç çekti.

"Qu'est-ce qu'il ya? (Kimi düşünüyordunuz?)" diye sordu Poirot.

"İlk festivalde gördüğüm olağanüstü bir düşü düşünüyordum," dedi Bayan Carnaby iç çekerek. "Herhalde afyonun etkisiydi bu. Dünyada

öylesine güzel bir düzen kuruyordum ki! Savaş yok, yoksulluk yok, hastalık yok, çirkinlik yok..."

"Güzel bir düş olmalı," dedi Japp özlemle.

Bayan Carnaby ayağa kalktı.

"Artık eve dönmeliyim. Emily çok endişeliydi. Duyduğum kadarıyla sevgili Augustus da beni çok özlemiş."

Hercule Poirot gülümseyerek, "Belki de aynen onun gibi sizin de 'Hercule Poirot için öleceğiniz' korkusuna kapılmıştır," dedi.

11. Bölüm

11. Görev: Hesperidlerin altın elmalarını getirmek

Hercule onbirinci görevine gelene kadar gerçekleştirdiği tüm görevlerde ya ilahi şekilde tanrılardan ya da çevresindekilerden aldığı yardımlar nedeniyle, Eurystheus bu görevlerin hiçbirini geçerli saymamış fakat, bu on görevinde yerine geçebilecek yeni iki adet görevi Hercule'e vermiştir. Bunlardan ilki Hesperid'lerin bahçesinde bulunan altın elmalardan getirme görevi idi. Hercule bu bahçenin yerini bilmediği için, ilk önce şekil değiştirme konusunda usta olan deniz tanrılarından Nereus'u yakalamış, ve bahçenin yerini öğrenmiştir. Bahçeye olan yolunun üzerinden yenilmez savaşçı Antaeus ile karşılaşan Hercule, Antaeus'un yoluna gelen herkes ile güreşmesi geleneği neticesinde, onunla güreşe tutuşmuştur. Annesi Gaia'ya yani toprağa ayağı değdiği takdirde hiçbir zaman yenilgiye uğratılamayan Antaeus'u; Hercule onu bir ağaç dalına asarak öldürmeyi başarmıştır. Hesperidlerin bahçesine geldiğinde, cennetleri sırtında taşıyan ve Hesperidlerin babası sayılan Atlas ile karşılaşan Hercule, Atlas'ı elmaları bahçeden çalmak konusunda ikna eder. Kendi ağır yükünü Hercule'e devir etme karşılığında elmaları çalan Atlas, geri döndüğünde, bu yükü tekrar sırtlamak konusunda çok istekli değildir. Tam bu sırada Hercule, taşıdığı cennetlerin sırtına tam olarak yerleşmediğini ve biraz kaydığı şeklinde Atlas'ı kandırır ve fırsattan istifade ederek, elmaları alıp,

Atlas'a ağır yükünü tekrar iade eder. Daha sonrada elmaları Atina'ya götürmek amacı ile yola koyulur.

HESPERIDLERİN ELMALARI

Hercule Poirot, maun yazı masasının karşısında oturan adamın yüzüne dikkatle baktı.

Geniş alın, ince kıvrımlı ağız ve derin, hülyalı bakışlı gözler ilk dikkatini çekenler oldu. Bu yüz şekline bakmak Emery Power'in neden zamanın en büyük girişimcilerinden biri olduğunu açıkça anlamasına yeterli olmuştu.

Poirot, masanın üzerindeki uzun, ince, son derece düzgün şekilli ellere bakınca Emery Power'in neden aynı zamanda büyük bir koleksiyoncu unvanını kazandığını da anlamıştı. Atlantiğin her iki yakasında da önemli bir sanatsever, bir uzman olarak tanınmaktaydı. Sanata olan tutkusu tarihe olan tutkusuyla birbirine eşti. Onun için bir sanat eserinin yalnızca güzel olması asla yeterli değildi, ardında bir öyküsü de olmalıydı.

Emery Power, sakin, derinden gelen, hafif, ama her şekilde başka bir sesten çok daha etkin bir sesle konuşuyordu.

"Son günlerde dava kabul etmediğinizi biliyorum. Ama bunu kabul edeceğinizden eminim."

"Öyleyse sözünü ettiğiniz önemli olan bir olay."

Emery Power, "Benim için çok önemli," dedi.

Poirot başı hafifçe yana eğik, aynı meraklı, çekimser tavrını sürdürüyordu. Bu haliyle düşünceli bir Robin'i andırıyordu.

Diğer adam konuşmayı sürdürdü.

"Konu bir sanat eserinin geri alınmasıyla ilgili. Daha açık konuşmak gerekirse, Rönesans döneminden kalma altın bir kadehin. Bunun Papa Alexander V-Roderigo Borgia'ya ait olduğu söyleniyor. Bazen önemli bir konuğuna içkiyi bu kadehle sunarmış. Bu konuk da Mösyö Poirot, tabii ki ölürmüş."

Poirot, "Güzel bir öykü," diye mırıldandı.

"Bu kadehin geçmişi hep şiddetle bağlantılı, kanla yazılı. Birçok kez çalındı. Ona sahip olmak için cinayetler işlendi. Asırlar boyunca ardında hep kan bıraktı."

"Gerçek değerinin yüksekliğinden mi, yoksa başka nedenlerle mi?"

"Değerinin çok yüksek olduğu bir gerçek. Muhteşem, çok özel bir işçilik. Benvenuto Cellini'nin eseri olduğu söyleniyor. Üzerinde mücevherlerle bezenmiş bir yılanın dolandığı ağaç motifi var. Ağacın üzerindeki elmalar ise muhteşem zümrütlerden oluşuyor."

Poirot artan bir ilgiyle, "Elmalar mı?" diye sordu.

"Zümrütler gerçekten olağanüstü, yılandaki yakutlar da, ama kadehin gerçek değeri elbette ki tarihi geçmişinden kaynaklanıyor. 1929 yılında Marchese di San Veratrino tarafından satışa sunuldu. Açık artırma oldukça heyecanlı geçti, koleksiyoncular birbiri ardından fiyatı artırdılar, ama sonuçta ben, (o zamanki kurla) yaklaşık otuz bin sterlin karşılığında kadehi almayı başardım."

Poirot kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten de çok büyük bir meblağ. Marchese di San Veratrino şanslıymış," dedi.

Emery Power, "Eğer bir şeyi gerçekten istersem," dedi. "Onun karşılığını ödemeye de hazırımdır, Mösyö Poirot."

Hercule Poirot yumuşak bir tonda mırıldandı.

"Hiç kuşkusuz şu İspanyol atasözünü biliyorsunuzdur: Tanrı, istediğini al, bedelini öde, der!"

Adam bir an için kaşlarını çattı, gözlerinde anlık bir öfke pırıltısı belirip kayboldu.

"Filozoflukta da üstünüze olmadığını görüyorum, Mösyö Poirot," dedi.

"Artık düşüncelerimi ifade etme yaşına ulaştım, mösyö."

"Hiç kuşkusuz. Ancak bana kadehimi geri getirmek için gerekli olan bu değil."

"Öyle mi dersiniz?"

"Bence eylem gerekecektir."

Hercule Poirot kayıtsızca başını salladı.

"İnsanların birçoğu hep aynı hatayı yaparlar. Neyse, çok affedersiniz Bay Power, gerçek konudan saptık. Söz konusu kadehi Marchese di San Veratrino'dan satın aldığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

"Doğru. Ancak maalesef kadehin elime geçmeden çalındığını belirtmek durumundayım."

"Nasıl oldu bu?"

"Marchese'in sarayına açık artırmanın olduğu günün akşamı girilmiş ve hatırı sayılır değerde sekiz ya da on sanat eseri çalındı, bunların arasında kadeh de vardı."

"Bu konuda neler yapıldı?"

Power omuzlarını silkti.

"Tabii ki ilk aşamada konuya polis el koydu. Soygunun tanınmış bir uluslararası hırsızlık çetesinin işi olduğu düşünülüyor. Çeteden iki kişi, Dublay adında bir Fransız'la Riccovetti adında bir İtalyan tutuklandı ve mahkemeye sevk edildiler, çalınan eserlerden bazıları da onlarla birlikte ele geçirildi."

"Ama Borgia Kadehi bunların arasında yoktu, değil mi?"

"Evet, Borgia Kadehi yoktu. Polisin ortaya çıkardığı kadarıyla gerçekte soygunu gerçekleştiren üç kişiydi, bunlardan ikisi yakalandı, ama bir üçüncüsü daha vardı, Patrick Casey adında bir İrlandalı. Bu son adam usta bir hırsız, eserleri asıl çalan da o. Dublay çetenin beyni ve soygunu planlayan kişi, Riccovetti ise çete için arabayı kullanan ve aşağıda bekleyen kişi."

"Peki ya çalınan eşyalar? Üçe mi böldüler?"

"Olabilir. Diğer yandan bulunan eserler değer olarak diğerlerinden daha düşüktü. Dolayısıyla pahada ağır ve önemli eserlerin hemen ülke dışına çıkarılmış olabilecekleri düşünülüyor."

"Peki, ya şu üçüncü adam, Casey? O yargı önüne çıkarılamadı mı?"

"Kastettiğiniz anlamda hayır. Pek genç biri değil. Eskisine oranla çok daha ağır hareket ediyormuş. Olaydan iki hafta kadar sonra bir binanın beşinci katından düşüp öldü."

"Bu nerede oldu?"

"Paris'te. Duvauglier adında milyoner bir bankerin evini soymaya çalışırken."

"Peki, kadeh o zamandan beri ortaya çıkmadı mı?"

"Hayır, çıkmadı."

"Satışa da sunulmadı, öyle mi?"

"Sunulmadığından eminim. Yalnızca polis değil, benim özel olarak görevlendirdiğim dedektifler de o zamandan beri bu kadehin peşindeler."

"Peki ya bunun karşılığında ödediğiniz para?"

"Son derece dürüst ve titiz bir insan olan Marchese kadeh kendi evinden çalındığı için söz konusu parayı bana geri ödemeyi önerdi."

"Ama siz kabul etmediniz, öyle mi?"

"Hayır."

"Peki, ama neden?"

"Eserin benim olarak kalmasını istediğim için diyelim."

"Yani eğer Marchese'in önerisini kabul edecek olsaydınız, kadehin bulunması durumunda ona geri verilmesi gerekecekti, şimdiki

durumda ise kadeh yasal olarak sizin mal varlığınız sayılıyor, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Peki, şu anda kafanızda ne var?"

Emery Power hafifçe gülümsedi.

"Gördüğüm kadarıyla konuyu anladınız, Mösyö Poirot. Durum son derece açık. Ben kadehin kimde olduğunu tahmin ediyorum."

"Çok ilginç. Sizce kimde?"

"Sir Reuben Rosenthal. Kendisi yalnızca koleksiyoncu olarak değil, aynı zamanda kişisel anlamda da rakibimdir. Birçok iş alanında karşı karşıya geldik ve her defasında başarılı olan bendim. Rekabetimiz bu Borgia Kadehi'nde zirveye çıktı. Her ikimiz de ona sahip olmaya kesin kararlıydık. Bu bir anlamda bir onur meselesi olmuştu. Açık artırma sırasında görevlendirdiğimiz temsilciler birbirleriyle kıyasıya yarıştılar."

"Ve hazineyi kapan da sonuçta sizin görevlendirdiğiniz temsilci oldu, değil mi?"

"Tam olarak değil, bu konuda ikinci bir temsilci daha görevlendirecek kadar öngörülü davranmıştım. Parisli bir antikacının resmi temsilcisini. İkimizin temsilcisi de diğerine kadehi bırakmama konusunda kesin talimat almıştı, ama sonradan bağlantı kurulabilecek üçüncü bir kişiye bırakılabilirdi."

"Gerçek anlamda, ime petite deception (Küçük bir hayal kırıklığı, aldanma)”

"Kesinlikle."

"Bu başarılı bir yanıltmacaydı. Sir Reuben de ihalenin hemen ardından nasıl oyuna getirildiğini anladı, değil mi?"

Power gülümsedi.

Bu her şeyi açıklayan sinsi bir gülümsemeydi.

Poirot, "Şimdi durumu daha iyi anlıyorum," dedi. "Bu soygunun yenilgiyi kabullenemeyen Sir Reuben'ın talimatıyla gerçekleştirildiğini düşünüyorsunuz."

Emery Power elini kaldırdı.

"Oh, hayır hayır. Konu o kadar basit değil, böylesi adi bir yola asla başvurmazdı. Sir Reuben olaydan kısa bir süre sonra, kaynağı belirtilmeyen bir yerden bir Rönesans kadehi satın aldı."

"Kesin tanımı poliste olan bir kadehi mi?"

"Öyle olsa da kadeh asla açığa çıkmayacaktı ki."

"Yani sizce yalnızca bu kadehin kendi mülkiyetinde olduğunu bilmek bile Sir Reuben için yeterli mi?"

"Evet. Üstelik Marchese'in önerisini kabul etmiş olsaydım, Sir Reuben'in daha sonraları onunla bir gizli anlaşmaya varıp, kadehin mülkiyetini yasal olarak kendine geçirmesi de mümkün olabilirdi."

Bir dakika için ara verip, sonra ekledi.

"Ancak yasal mülkiyetin bende olması, malıma sahip çıkabilmek için bazı olanakları da mümkün kılıyor."

"Yani," dedi Poirot dobra dobra. "Böylece onu Sir Reuben'den çaldırmaya da hakkınız olabilir, değil mi?"

"Çaldırmak değil, Mösyö Poirot. Buna yalnızca kendi malımı almak diyelim."

"Ama sanırım bunda başarılı olamadınız?"

"Evet, bunun çok geçerli bir nedeni var. Rosenthal asla o kadehi ele geçiremedi."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çok kısa bir süre sonra bir petrol işinde onunla çıkarlarımız aynı noktada birleşti. Böylece Rosenthal ile ortak olduk. Artık düşman değiliz, ortağız. Ona dürüstçe bu konudan bahsettim ve o da bana açıkça kadehi asla ele geçiremediğini söyledi."

"Peki, ona inanıyor musunuz?"

"Evet."

Poirot düşünceliydi.

"Yani o zaman yaklaşık on yıldır yanlış iz üzerindeydiniz, öyle mi?"

Girişimci üzgün bir tavırla onayladı.

"Evet, yaptığım kesinlikle buydu."

"Ve şimdi her şeye baştan başlamak istiyorsunuz, öyle mi?"

Adam başıyla onayladı.

"Buraya gelme nedeniniz de bu, değil mi? Bu kayıp izin peşine düşürmek istediğiniz köpek de benim, öyle mi? Neredeyse tamamen kaybolmuş bir izi takip etmemi istiyorsunuz?"

Emery Power soğuk bir havada yanıtladı.

"Eğer bu basit bir konu olsaydı size başvurmazdım. Ama tabii siz de bunu olanaksız görüyorsanız..."

Adam doğru sözcüğü bulmuştu. Hercule Poirot doğruldu.

Soğuk sert bir ifadeyle, "Benim kitabımda olanaksız diye bir sözcüğe yer yoktur, mösyö," dedi. "Beni tek ilgilendiren, bir konunun benim için yeterince ilginç olup olmadığıdır."

Emery Power yeniden gülümsedi.

"Bunun sizin açınızdan ilginç bir yönü daha var, ücretinizi kendiniz belirleyebilirsiniz."

Küçük adam, iriyarı adama bakıp yumuşak bir sesle sordu.

"Bu sanat eseri sizin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

Emery Power yanıtladı.

"Benim de aynen sizin gibi yenilgiyi kabul edemediğimi düşünün."

Hercule Poirot başını eğdi.

"Evet, öyle kabul etmek gerekiyor, anlıyorum..."

Müfettiş Wagstaffe konuyla yakından ilgilendi.

"Borgia Kadehi mi? Evet, olayı çok iyi anımsıyorum. Burada, bu olayı takip eden kişi de bendim. Biliyor musunuz, biraz İtalyancam var, oraya kadar gidip şu makarnacılarla toplantı bile yaptım. O günden bu yana kadeh bir daha hiç ortaya çıkmadı. İlginç bir durum bu!"

"Peki ya sizin bu konudaki yorumunuz? Gizli bir satış mı?"

Wagstaffe başını salladı.

"Bundan kuşkuluyum. Aslında mümkün tabii... Ama benim bu konudaki görüşüm çok daha basit. O kadeh saklandı ve yerini bilen tek kişi de öldü."

"Casey'den mi bahsediyorsunuz?"

"Evet. Adam kadehi İtalya'da bir yerlere saklamış olmalı, ama tabii yurtdışına çıkarmayı başarmış da olabilir. Ama bence iyi bir gömü yaptığı kesin ve her nereye sakladıysa kadeh hâlâ orada."

Hercule Poirot derin bir nefes aldı.

"Bu romantik bir varsayım, aynen alçıya gömülen inciler gibi, Napolyon büstündeki incilerdi, değil mi? Ama bu kez söz konusu olan mücevherler değil, büyük, altnı bir kadeh. Bu öyle kolayca saklanabilecek bir parça değil."

Wagstaffe kayıtsızca, "Bilmem ki," dedi. "Ama bence bu yine de yapılamayacak şey değil. Örneğin döşemenin altında filan olabilir."

"Casey'in kendine ait bir evi var mıydı?"

"Evet, Liverpool'da." Müfettiş gülümsedi. "Oradaki döşemelerin altında yoktu. Bunu araştırdık."

"Peki ya ailesi?"

"Karısı aklı başında, dürüst bir insan, ama veremli. Kocasının yaşam tarzından dolayı çok endişeli ve üzgündü. Dindar biri, ama onu terk etmeye karar veremiyordu. Birkaç yıl önce öldü. Kızı da ona benziyordu, manastıra kapandı, rahibe oldu. Oğlu ise farklıydı, babasının modeliydi. Ondan aldığım son haber Amerika'da bir yerlerde hapse atıldığı oldu."

Hercule Poirot küçük not defterine karaladı: Amerika,

Ve ardından sordu.

"Oğlanın kadehin saklandığı yeri biliyor olması mümkün mü?"

"Hiç sanmıyorum. Öyle olsa çoktan hırsız çetelerinden birinde ortaya çıkardı."

"Tabii kadeh eritilmiş de olabilir."

"Olabilir. Hatta büyük olasılıkla. Ama yine de bunun olduğunu sanmıyorum, çünkü bu antika koleksiyoncuları hiçbir kuşkulu işlemden korkmazlar. Ne akıl almaz şeyler yapabileceklerini düşünemezsiniz bile. Bazen." dedi Wagstaffe üzerine basarak. "Koleksiyoncuların hiçbir ahlak normları olmadığını bile düşünüyorum."

"Ah! Peki ya örneğin, Sir Reuben Rosenthal'in şu bahsettiğiniz 'akıl almaz' işlerden birine bulaşmış olması sizi şaşırtır mıydı?"

Wagstaffe sırıttı.

"Bence bu ona yakışırdı. Sanat eserleri söz konusu olduğunda pek de dürüst davranmadığı bilinen bir gerçek."

"Peki ya çetenin diğer elemanları?"

"Riccovetti ve Dublay, her ikisi de hapis cezasına çarptırılmışlardı. Sanırım ancak şu günlerde hapisten çıkacaklar."

"Dublay Fransız'dı, değil mi?"

"Evet, çetenin beyni oydu."

"Peki ya çetenin diğer elemanları?"

"Genç bir kız vardı, kendisine Kızıl Kate denilmesini istiyordu. Oda hizmetçisi olarak girdiği evlerle ilgili bilgileri çeteye taşıyordu, değerli eşyaların nerelerde tutulduğunu filan. Sanırım çete dağıldıktan sonra Avustralya'ya gitti."

"Peki ya başka biri yok muydu?"

"Yougouian adında birinin de onlarla işbirliği içinde olduğundan kuşkulanılıyordu. Adam tüccar. Şirketinin merkezi İstanbul'da, dükkânı ise Paris'te. Aleyhinde hiçbir kanıt bulunamadı, ama adamın kuşkulu, güvenilmez bir tip olduğu kesin."

Poirot iç çekti. Küçük not defterine baktı. Şunlar yazılıydı: Amerika, Avustralya, İtalya, Fransa, Türkiye...

Mırıldandı.

"Dünyanın çevresinde bir tur atmam gerekecek..."

"Pardon?" diye sordu Müfettiş Wagstaffe merakla.

"Düşünüyordum da," dedi Poirot." Bir dünya seyahati gerekebilir."

Hercule Poirot'nun ilgilendiği davaları olağanüstü yetenekli uşağıyla tartışmak gibi bir alışkanlığı vardı. Daha açık bir ifadeyle bazı gözlemlerini açıklar ve sadık George'un edindiği engin deneyimlerle bu konudaki görüşlerini belirtmesini beklerdi.

Poirot, "Eğer dünyanın beş farklı bölgesinde inceleme yapman gerekseydi sevgili George, bunu nasıl gerçekleştirirdin?" diye sordu.

"Şey efendim, uçakla yolculuğun çok hızlı olduğu kesin ama insanın midesinin altının üstüne geldiği de söyleniyor. Benimse bu konuda bir deneyimim yok."

"Acaba," dedi Hercule Poirot. "Böyle bir durumda Hercule ne yapardı?"

"Şu ünlü bisikletçi mi?"

"Ya da," diye ekledi Poirot. "Daha doğrusu, ne yapmıştı? Bunun yanıtı sevgili George, hemen yola koyulmuştu. Ama sonuçta onun da yapması gereken bilgi toplamaktı. Bazılarının dediği gibi Prometheus'tan, diğerlerinin iddia ettikleri gibi Nereus'tan."

"Şey efendim," dedi George. "Bu beylerin her ikisinden de bahsedildiğini hiç duymadım. Yoksa bunlar seyahat acenteleri mi?"

Kendi sesinin büyüsüne kapılmış olan Poirot ekledi.

"Bu kez müşterim olan Emery Power'in kafasında yalnızca bir tek şey var: eylemi Ancak gereksiz eylemlerle enerji harcamanın hiçbir

yararı olmaz. Yaşamda altın bir kural vardır, George, o da şudur: Hiçbir zaman başkalarının senin için yapabilecekleri bir şeyi yapma!"

"Özellikle de," diye ekledi ayağa kalkıp kütüphanesine doğru ilerlerken. "Paranın önemi olmadığı noktada!"

Kitaplıktan üzerinde "D" harfi bulunan bir klasör aldı ve "Dedektiflik Büroları (Güvenilir)" başlığı altında toplanmış bir dosyayı açtı.

"Modern Prometheus," diye mırıldandı. "Lütfen benim için şu isimleri ve adresleri not eder misin? Bay Hankerton, New York; Bay Laden ve Bosher, Sydney; Senyor Giovanni Mezzi, Roma; Bay Nahum, İstanbul; Mösyö Roget et Franconard, Paris."

George söylenenleri yaparken Poirot bir süre için sustu. Sonra ekledi.

"Şimdi de lütfen Liverpool'a giden trenleri belirler misin?"

"Tabii efendim, Liverpool'a mı gideceksiniz?"

"Evet. Hatta oradan daha öteye gitmem de gerekebilir. Ama şimdilik değil."

Üç ay kadar sonra Hercule Poirot, Atlantik Okyanusu'na bakan yüksek kayalık bir tepede duruyordu. Martılar melankolik çığlıklar atarak yükselip alçalıyordu. Hava ise yumuşak ve nemliydi.

Hercule Poirot da Inishgowlen'e ilk kez gelenler gibi dünyanın bir ucuna geldiği hissine kapılmıştı. Yeryüzünde böylesine ıssız, sapa, metruk bir yer olabileceği hiç aklına gelmezdi. Ama her şeye rağmen burası güzeldi, hüzünlü, tekinsiz bir güzellikti bu; uzak, inanılmaz bir geçmişin güzelliği. İrlanda'nın kuzeyini Romalılar hiç işgal etmemiş,

hiç kamp kurmamış, hiç düzgün, işe yarar bir yol inşa etmemişlerdi. Burası sağduyunun ve düzenli bir yaşamın bilinmediği bir yerdi.

Hercule Poirot markalı rugan ayakkabılarının ucuna bakarak iç çekti. Kendini çok yalnız ve kimsesiz hissediyordu. Onun alıştığı standartlar dünyanın bu yöresinde geçerli değildi. Gözlerini ıssız sahilde gezdirdikten sonra yeniden engin denize döndü. Oralarda bir yerlerde, uzaklarda efsanelerin ülkesi, kutsanmışların adası, gençlik ülkesi vardı...

Kendi kendine mırıldandı.

"Elma ağacı, ezgi ve altın..."

Ve birden -Hercule Poirot yeniden kendini topladı- büyü bozulmuş, yeniden rugan ayakkabıları ve şık, koyu renkli takım elbiseleriyle uyum içine girmişti.

Pek uzak sayılamayacak bir yerlerden bir çan sesi duyuluyordu. Bu çan sesini tanıyordu. Bu gençlik yıllarından tanıdığı bir sesti. Hemen yola koyuldu ve kayaların üzerinde ilerledi. Yaklaşık on dakika kadar sonra kayalıklarda bir yapı göründü. Binanın etrafı yüksek bir duvarla çevriliydi ve duvarda üzerinde çiviler bulunan büyük tahta bir kapı vardı. Hercule Poirot kapıya yaklaşarak, büyük demir kapı tokmağını çaldı. Sonra paslı bir zinciri çekti ve kapının öte tarafında tiz bir zil sesi duyuldu.

Kapının üzerindeki küçük pencere aralandı ve bir yüz göründü. Beyaz, kolalı kumaşla çevrelenmiş kuşkulu bir yüzdü bu. Üst dudağın üzerinde ince bir bıyık göze çarpıyordu, ama ses bir kadın sesiydi ve Hercule Poirot onu femme formidable (Korkunç, akıl almaz kadın) olarak niteledi. Kadın ne istediğini sordu.

"Burası Aziz St Mary Manastırı mı?"

Ürkütücü kadın haşin bir tavırla yanıtladı.

"Başka ne olabilir ki?"

Hercule Poirot bu soruyu yanıtlamaya yeltenmedi.

"Başrahibeyle görüşmek istiyordum," dedi kapıdaki ejdere.

Ejder bunu yapmaya isteksizdi, ama sonunda istemeyerek de olsa kabul etti. Sürgüler çekildi, kapı açıldı ve Hercule Poirot manastıra gelen ziyaretçilerinin alındığı küçük, boş bir odaya geçti.

Hemen ardından da içeri bir rahibe girdi, kadının tespihi belinde sallanıyordu.

Hercule Poirot Katolikti. Dolayısıyla da içinde bulunduğu bu ortam ona hiç yabancı değildi.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, ma mere1 (Sayın rahibe)" dedi. "Ama sanırım burada, adı Kate Casey olan bir religieuse (Din mensubu, rahibe) bulunmakta."

Başrahibe boynunu eğdi.

"Aynen öyle. Şimdiki adıyla Hemşire Mary Ursula."

"Mutlaka halledilmesi gereken bir sorun var," dedi Hercule Poirot. "Sanırım Hemşire Mary Ursula bu konuda bana yardımcı olabilir. Kendisinin çok önemli bilgilere sahip olduğunu düşünüyorum."

Başrahibe başını salladı. Sesi sakin, yüzü ifadesiz ve anlaşılmazdı.

"Hemşire Mary Ursula size yardımcı olamaz," dedi.

"Ama emin olun ki..."

Hercule Poirot birden sustu. Başrahibe açıkladı.

"Hemşire Mary Ursula iki ay önce öldü."

Jimmy Donovan Oteli'nin barında Hercule Poirot duvara dayanmış, rahatsız bir şekilde oturuyordu. Burası Poirot'nun bir otelden beklediklerine hiç de uymayan bir yerdi. Yatak kırıktı, aynı şekilde bu salondaki iki pencerenin camı da, bu yüzden içeri Hercule Poirot'nun hiç hoşlanmadığı nemli gece havası doluyordu. Önüne getirilen sıcak su ılıktı ve yemek de karnında tuhaf, acılı kramplara neden olmuştu.

Bardaki beş adam politika konusunda tartışıyorlardı. Hercule Poirot onların söylediklerinin büyük bir kısmını anlamıyordu. Zaten pek ilgilenmiyordu da.

Birden adamlardan birinin yanına gelerek oturduğunu fark etti. Bu, diğerlerden belirgin şekilde farklı biriydi. Adamın özensiz bir şehirli tipi vardı.

Adam kibirle konuşmaya çalıştı.

"Size söylüyorum sir. Size söylemiştim 'Pegeen's Pride'a şans verilmedi, en ufak bir şans bile... Koşuyu sonuncu olarak bitirecek, en arkada. Size bir tüyo vereyim mi?... Herkes benden tüyo almaya çalışır. Benim kim olduğumu biliyor musunuz sir? Atlas, Dublin Sun dan Atlas... Bütün bir sezon boyunca yarışların galibini yazdım... Larry's Girl'e yazan da bendim. Bire karşı yirmi beş... bire yirmi beş. Atlas'ı izleyin, yanılmazsınız."

Hercule Poirot ona ilginç bir saygıyla baktı. Ve titrek bir sesle mırıldandı.

"Mon Dieu, bu bir kehanet."

Birkaç saat sonraydı. Ay bulutların arasından bir çıkıyor, bir kayboluyordu. Poirot ve yeni arkadaşı birkaç mil yürümüşlerdi. Poirot artık sendeliyordu. Arazide yürümek için rugan ayakkabılardan çok daha uygun ayakkabılar olup olmadığı düşünüyordu. George da böyle bir şeylere değinmişti. İyi bir çift postal gibi bir şeyler söylemişti.

Bu fikir Hercule Poirot'nun aklına yatmamıştı. Ayaklarının zarif ve şık ayakkabılar içinde görünmesinden hoşlanıyordu. Ama şimdi, bu taşlı yolda ilerlerken, başka ayakkabıların daha uygun olacağı fikrini kabullenmeye...

Yanındaki arkadaşı birden sessizliği bozdu.

"Rahip bundan dolayı bana kızar mı? Vicdanımın bir günahın ağırlığıyla ezilmesini istemiyorum."

Hercule Poirot, "Sen yalnızca Sezar'ın hakkını Sezar'a sunuyorsun, hepsi bu," dedi.

Bu arada manastırın duvarına ulaşmışlardı. Atlas rolünü yapmaya hazırlandı.

Birden inledi ve acı, keskin bir tonda sızlanmaya, yakınmaya, bittiğini, mahvolduğunu söylemeye başladı.

Hercule Poirot otoriter bir havada konuştu.

"Sakin ol. Dünyanın tüm yükünü sırtında taşımak zorunda değilsin, yalnızca Hercule Poirot'nun ağırlığını taşıman yeterli."

Atlas iki yeni beş sterlinlik banknotu parmaklarının arasında hışırdattı.

Ve umutla mırıldandı.

"Kim bilir belki de yarın bu paraları nasıl kazandığımı anımsamayacağım. Peder O'Reilly'nin peşimi bırakmayacağından endişeleniyorum."

"Her şeyi unutmalısın, dostum. Yarın dünyalar sizin olacak."

Atlas mırıldandı.

"Peki, neye oynamalıyım. Working Lad'e mi, o iyi bir at, güzel bir hayvan! Sonra Sheila Boyne var. O da bire yedi veriyor."

Bir an susup konuşmaya devam etti.

"Hayal mi görüyorum yoksa gerçekten mitolojik kahramanlardan birinin adını mı söylediniz? Hercule mü dediniz? Tann bilir ama yarın üç otuzda gerçekten de Hercule adında bir at koşuyor."

"Dostum," dedi Hercule Poirot. "Paranızı bu ata yatırın. Bunu size ben söylüyorum, Hercule asla yanılmaz."

Gerçekten de ertesi gün Boyman At Yarışlarını Bay Rosslyn'in Hercule adlı atı kazandı ve bire altmış verdi.

Hercule Poirot özenle önündeki paketi açtı. Önce kahverengi ambalaj kağıdını, ardından köpükleri sonra da ince mulaj kağıdını.

Ardından Emery Power'ın önündeki masaya parıldayan, altın kadehi bıraktı. Kadehin üzerinde yeşil zümrütlerle bezeli oyma bir elma ağacı figürü vardı.

Power derin bir soluk aldı.

"Tebrikler, Mösyö Poirot."

Hercule Poirot eğildi.

Emery Power elini uzattı. Kadehin ağzında gezdirdi ve parmaklarıyla yokladı. Derin boğuk bir sesle mırıldandı.

"Benim."

Hercule Poirot onayladı.

"Sizin!"

Adam hafifçe iç çekip koltuğunun arkasına yaslandı. Sonra ciddi bir havada sordu.

"Bunu nerede buldunuz?"

Hercule Poirot yanıtladı.

"Bir mihrabın üzerinde."

Emery Power şaşakaldı.

Poirot ekledi.

"Casey'in kızı rahibeydi. Babası öldüğü sırada kendini dine adamış, rahibelik yemini etmek üzereydi. İnançlı ama cahil bir kızdı.

Kadeh, babasının Liverpool'daki evinde gizlenmişti. Sanırım babasının günahlarının karşılığı olarak onu manastıra giderken yanında götürdü. Onu Tanrı'nın hizmetinde kullanılmak üzere manastıra bağışladı. Rahibelerin bunun ne denli değerli bir eser olduğunu anladıklarını hiç sanmıyorum. Bunun yalnızca bir aile yadigârı olduğunu düşünmüş olmalılar. Onların gözünde bu yalnızca bir kadehti ve o amaçla da kullanıldı."

Emery Power, "Olağanüstü bir öykü," dedi ve ekledi. "Oraya gitmek aklınıza nereden geldi?"

Poirot omuzlarını silkti.

"Belki de bu eleme yöntemimin bir sonucuydu. Sonra hiç kimsenin bu kadehi satmamış olması olağanüstü bir durumdu. Bu, bir şekilde kadehin dünyevi değerlerin bir anlam taşımadığı bir yerlerde olması gerektiğini gösteriyordu. Sonra birden Patrick Casey'in kızının rahibe olduğunu anımsadım."

Power içtenlikle belirtti.

"Şey, daha önce de belirttiğim gibi sizi içtenlikle kutlarım. Lütfen bana ücretinizi bildirin, hemen bir çek düzenlemek isterim."

Hercule Poirot, "Ücret istemiyorum," dedi.

Diğer adam gözlerini ona dikti.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Küçük bir çocukken hiç peri masalları okumuş muydunuz? O masallardaki krallar hep şöyle sorarlar: Dile benden ne dilersen?

"Yani başka bir isteğiniz mi var?"

"Evet, ama para değil. Yalnızca basit bir rica."

"Evet, söyleyin, nedir bu? Borsaya ilişkin bir tüyo mu istiyorsunuz?"

"Bu da bir başka anlamda para olur. Benim isteğim bundan çok daha basit."

"Peki ne?"

Hercule Poirot ellerini kadehin üzerine koydu.

"Bunu manastıra geri gönderin."

Bir sessizlik oldu. Ardından Emery Power, "Delirdiniz mi siz?" diye sordu.

Hercule Poirot başını salladı.

"Hayır, delirmiş filan değilim. Bakın, size bir şey göstereceğim."

Kadehi eline aldı. Tırnağını kuvvetle ağaca dolanmış yılanın açık ağzının içine bastırdı. Kadehin iç kısmındaki altın kabartmalardan biri hafifçe yana kaydı ve kadehin sapının kadehe birleştiği noktada ufak bir delik belirdi.

Poirot, "Görüyorsunuz işte," dedi. "Bu gerçekten de Papa Borgia'nın kadehi. Bu küçük delik sayesinde zehir içeceğe karışıyordu. Siz kendiniz de bu kadehin geçmişinin kötü olduğunu söylediniz. Sahiplerinin yaşamında hep şiddet, kötülük, kan ve hırs oldu. Belki de bu kez uğursuzluk sizi izleyecektir, sıra sizdedir."

"Batıl inanç!"

"Olabilir. Peki, ama neden bu kadehe sahip olmakta bu denli ısrarcısınız ki? Güzelliğinden dolayı değil. Değerinden dolayı da değil. Yüzlerce, hatta binlerce güzel ve değerli şeye sahipsiniz. Bunu istemenizin nedeni gurur meselesi yapmış olmanız. Yenilmemiş olmak. Eh bien, yenilmediniz işte. Kazandınız. Kadeh artık sizin. Peki, ama şimdi neden büyük, çok büyük bir jest yapmayasınız ki? Kadehi yaklaşık on yıldır huzur içinde durduğu yere geri gönderin. Onun orada kötülükten arınmasını sağlayın. Kadeh bir zamanlar kiliseye aitti, bırakın yine kiliseye dönsün. Bırakın bir kez daha mihrabın üzerinde günahlardan arınmış ve bağışlanmış olarak dursun, aynen biz insanların günahlarımızdan arınmayı ve bağışlanmayı umduğumuz gibi."

Öne doğru eğildi.

"Bakın size onu nerede bulduğumu söyleyeyim. Onu unutulmuş gençlik ve sonsuz güzellik cennetinin engin okyanusa bakan huzur bahçesinde buldum."

Konuşmayı sürdürdü ve basit sözcüklerle Inishgowlen'in büyülü dünyasını tanımladı.

Emery Power arkasına yaslanmıştı, bir eli gözünün üzerindeydi. Neden sonra yanıt verdi.

"İrlanda'nın kuzey sahilinde bir yerde doğdum. Oradan daha küçük bir çocukken Amerika'ya göçmek için ayrıldık."

Poirot nezaketle, "Bunu duymuştum," dedi.

Power ayağa kalktı. Gözleri yine sinsice parlıyordu. Dudaklarının etrafından hafif bir gülümseme belirmişti.

"Tuhaf bir insansınız Mösyö Poirot. İstediğiniz gibi olsun. Kadehi götürüp, benim adıma manastıra bağışlayın. Oldukça değerli bir armağan. Otuz bin sterlin, peki sizce karşılığı ne olacak?"

Poirot ciddiyetle yanıtladı.

"Rahibeler sizin için dua edeceklerdir."

Zengin adamın gülümsemesi iyice belirginleşti, özlem dolu bir gülümsemeydi bu.

"Her neyse, bu da bir yatırım. Kim bilir belki de yaptığım en iyi yatırım..."

Manastırın kabul salonunda Poirot tüm öyküyü anlatarak kadehi başrahibeye geri verdi.

Kadın fısıldadı.

"Ona teşekkür ettiğimizi ve onun için dua edeceğimizi bildirin."

Hercule Poirot nezaketle, "Dualarınıza ihtiyacı var," dedi.

"Mutsuz bir adam mı ki?"

"O kadar mutsuz ki, mutluluğun ne olduğunu bile unutmuş," diye yanıtladı Poirot. "O kadar mutsuz ki aslında mutsuz olduğunun bile farkında değil."

Rahibe hafifçe mırıldandı.

"Ah, demek çok zengin bir adam..."

Hercule Poirot bir şey söylemedi, söyleyecek bir şey olmadığının bilincindeydi...

12. Bölüm

12. Görev: Hades'in ölüler ülkesini koruyan Kerberos adlı köpeği yeryüzüne çıkarmak

Hercule'ün onikinci ve son görevi, Hades'in krallığını yaptığı ölüler diyarının bekçi köpeği olan Kerberos'u Atina'ya getirmekti. Görevi aldıktan sonra, diğer tarafa geçmek için Eleusis'tan yardım ve bilgi alan Hercule, Tanareum bölgesinde ölüler diyarına geçiş yapabileceği girişi bulur. Athena ve Hermes'in yardımı ile girişten geçen ve Charon'u da yine Hermes'in yardımı ile geride bırakan Hercule Kerberos ararken, Ölüler diyarında Hades tarafından zincirlenen Thesus'u sihirli kelepçelerinden güç de olsa kurtarır.

Hades ve Persephone'nin karşısına çıkıp durumunu anlatan Hercule, onların onayını alarak Kerberos'u geri getirmek üzere izin alır. Kerberos'un karşısına çıkıp, güreşte onu yenmeyi başaran Hercule, Kerberos'u yeraltı dünyasından çıkararak Atina'ya; Eurystheus'un karşısına çıkarır. Korkudan nereye saklanacağını bilemeyen Eurystheus, yakınında bulunan büyük bir amfora'nın içerisine saklanır. Hercule'ün Kerberos'u yeryüzüne çıkardıktan sonra, etrafa saçılan zehirli salyasından dünya üzerindeki ilk zehirli bitkiler oluşmuş ve buradan yayılarak diğer ülke ve topraklarda da yetişmeye başlamıştır.

KERBEROS'UN YAKALANMASI

Hercule Poirot çok ender bindiği metroda ilerlerken bir sağındaki bir solundaki kişiye doğru yalpalıyordu ve yeryüzünde çok fazla insan olduğunu düşünüyordu. Gerçekten o saatte (18.30) Londra metrosu çok kalabalıktı. Sıcaklık, gürültü, kalabalık... istenmeyen el, kol, beden ve omuz temasları; bütün olarak diye düşündü Poirot tiksinerek bir dolu yalın ve sıradan yabancı topluluğu! İnsanoğlu böyle incelendiğinde -(Kitle, yığın)- hiç de cezbedici değildi. Zekâ fışkıran bir yüz, özellikle de a femme bien bayane (>Şık giyimli, gösterişli kadın) görmek ne kadar ender bir durumdu! Kadınları bu en zor koşullar altında bile örgü örmeye iten dürtü de neydi? Örgü örmek kadınlara yakışmıyordu; dalgınlık, camlaşmış gözler, sürekli çalışan, huzursuz parmaklar! Tıka basa dolu bir metro vagonunda örgü örmek için insanın bir yaban kedisi kadar çevik, Napolyon kadar ihtiraslı olması gerekirdi, ama kadınlar bunu başarıyorlardı işte. Eğer bir koltuk kapmayı başarabilirlerse, hemen iç karartıcı bir somon iplik ortaya çıkıyor ve şişlerin tıngırtısı başlıyordu.

Ne huzur, diye düşündü Poirot, ne de kadınca bir zarafet! Yaşlı ruhu modern dünyanın telaşına ve gerilimine isyan ediyordu. Çevresindeki tüm bu genç kadınlar, öylesine birbirlerine benziyorlardı ve öylesine zarafetten ve kadınsı cazibeden yoksundular ki! O, abartılı, çekici, dişiliğini yansıtan kadınlardan hoşlanıyordu. Ah, bir femme clu mondel (Sosyetik bayan) görseydi; sempatik, esprili, yuvarlak hatlara sahip, şık ve çarpıcı giysiler içinde bir kadın! Bir zamanlar böyle kadınlar vardı. Ama şimdi, şimdi...

Tren bir istasyonda durdu, dışarı doğru hareketlenen kalabalık Poirot'yu örgü şişlerinin sivri uçlarına doğru itti ve içeri yeni girenler de onu diğer yolcularla birlikte sardalye gibi sıkışmaya mecbur bıraktılar. Tren ani bir sarsıntının ardından yeniden hareket etti. Poirot yamru yumru paketlerini kucağında tutan şişman bir kadına

doğru savruldu, "Pardon!" dedi, sonra uzun boylu sıska bir adama doğru yalpaladı. Adamın evrak çantası doğrudan sırtına çarptı ve yeniden, "Pardonl" dedi. Bıyıklarının bozulduğunu hissediyordu. Neyse ki bir sonraki istasyonda inecekti!

Bu Piccadilly Circus İstasyonu'ydu ve onunla birlikte yaklaşık yüz elli kişinin daha ineceği istasyondu. Aynen bir tusunami dalgası gibi hep birlikte perona vurdular. Hemen ardından da Poirot yine sıkış tıkış kendisini yeryüzüne çıkaracak yürüyen merdivene ulaştı.

Cehennem katmanlarından yukarı, diye düşünüyordu Poirot... Yürüyen merdivende insanın dizine hemen arkasından vuran valizin verdiği acı ne kadar da rahatsız ediciydi!

O anda birinin bağırarak adını seslendiğini duydu. Şaşırarak etrafına bakındı. Ve bakışları tam karşıda aşağı inen yürüyen merdivende geçmişten bir görüntüye takıldı. Yuvarlak hatlara sahip gösterişli bir kadındı bu; gür dalgalı saçları, renkli kuşların salladığı küçük bir zincirle süslenmiş küçük hasır şapkayı çevreliyordu. Kadının sırtındaysa egzotik görünümlü bir kürk vardı.

Koyu kırmızı dudaklar aralandı ve yabancı aksanlı kadının gür sesi çınlayarak yankılandı. Kadının sağlam ciğerleri vardı.

"Bu o!" diye haykırdı kadın. "Kesinlikle o! Mon cher Hercule Poirotl Muhakkak görüşmeliyiz. Lütfen bekleyin!"

Ancak kader bile ters yönde hareket eden iki yürüyen merdivenden daha acımasız olamazdı. Poirot insafsızca, hiç durmadan, sürekli olarak yukarı çıkarılırken, kontes aşağı indiriliyordu.

Poirot kenara doğru eğildi, korkulukların üzerinden sarkarak, umutsuzca seslendi.

"Chere madam, sizi nerede bulabilirim?"

Kadının yanıtı çok derinlerden duyuldu. Beklenmedik bir yanıttı bu ama aslında içinde bulunduklara duruma uygun olmadığı da söylenemezdi.

"Cehennemde..."

Hercule Poirot gözlerini kırpıştırdı ve yeniden kırpıştırdı. Birden sendeledi. Bu arada o farkında olmadan yukarı varmışlardı ve düzgün bir şekilde merdivenden inmeyi ihmal etmişti. Çevresindeki kalabalık dağıldı. Biraz ileride başka kalabalık bir grup aşağı inen merdivenlere binmeye çalışıyordu. Onlara katılmalı mıydı? Kontes bunu mu kastetmişti? Hiç kuşkusuz bu ulaşım araçlarıyla iş çıkış saatlerinde seyahat etmek cehennemden farksızdı. Eğer kontes bunu kastettiyse, onunla kesinlikle hemfikirdi...

Sonuç olarak Poirot da diğer tarafa geçti, kalabalığın arasına sıkıştı ve kalabalıkla birlikte yeniden merdivenden aşağı doğru aktı. Ancak yürüyen merdivenin dibinde kontesten iz yoktu. Poirot'nun bu durumda mavi, yeşil, sarı ışıklardan birini izlemekten başka seçeneği yoktu.

Acaba kontes, Bakerloo'ya mı yoksa Piccadilly'ye giden trene mi binmişti? Poirot sırasıyla tüm peronlarda onu aradı. Metroya binen ya da inen kalabalık arasında sağa sola sürüklendi, ama çarpıcı, cazibeli Rus Kontes Vera Rossakoff'un izine hiçbir yerde rastlayamadı. Hercule Poirot yorgun, bitkin ve hayal kırıklığına uğramış bir halde yeniden yukarı çıktı ve Piccadilly Circus

Meydanı’nın kargaşasına katıldı. Yine de eve döndüğünde coşkulu bir heyecan içindeydi.

Ufak tefek, aklı başında erkeklerin, uzun boylu gösterişli bayanlardan hoşlanmak gibi bir şanssızlıkları vardır. Poirot hiçbir zaman kontesin kendisi üzerindeki ölümcül cazibesinin etkisinden kurtulmayı tam olarak başaramamıştı. Gerçi onu son kez görmesinin üzerinden yaklaşık yirmi yıl geçmişti, ama büyü hâlâ bozulmamıştı. Gerçi şimdi artık makyajıyla bir resmi andırıyordu ve bu makyajın gerisindeki gerçek yüz tamamen gizlenmişti, ama o Poirot için hâlâ görkemli ve son derece alımlıydı. Küçük bir burjuva olarak bile hâlâ aristokrat havası göze çarpıyordu. Mücevher çalmaktaki ustalığını ve el çabukluğunu anımsayınca da eski hayranlığı yeniden uyanmıştı. Poirot onun bununla suçlanmayı bile nasıl muhteşem bir kendine güvenle kabullendiğini anımsıyordu. Milyonların arasında zor bulunur bir kadın! Onu yine bulmuş ve kaybetmişti!

"Cehennemde!" demişti. Yanılmış olamazdı. Dediği buydu?

Peki, ama bununla ne kastetmiş olabilirdi? Acaba kastettiği Londra metrosu muydu? Yoksa bu sözcükleri dinsel anlamda mı algılamalıydı? Her ne kadar bu dünyada sürdürdüğü yaşam cehennemi kontes için en olası hedef haline getirmişse de kontesin Rus terbiyesi aynı yerin Poirot için de söz konusu olabileceğini söylemeye izin vermezdi.

Hayır, farklı bir şey kastetmiş olmalıydı. Poirot ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemiyordu. Ne gizemli, ne anlaşılmaz bir kadındı bu! Başka bir kadın olsa, "Ritz," ya da "Claridge's," diye bağırırdı; ama Vera Rossakoff açık ve net bir şekilde, "Cehennem!" demişti.

Poirot iç çekti, ama yenilgiyi kabullenmeye niyetli değildi. Çaresizlik içinde en basit yola başvurdu. Hemen ertesi sabah sekreteri Bayan Lemon'a sordu. Bayan Lemon son derece çirkin ama bir o kadar da becerikliydi. Onun için Poirot özel biri değildi, yalnızca patronuydu o kadar. Ve o patronuna kusursuz hizmet sunuyordu. En gizli düşlerinde bile yeni bir dosyalama sistemi görünüyordu ve bunu da zihninin gerilerinde yavaş yavaş oluşturuyordu.

"Bayan Lemon, size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette Mösyö Poirot!" Bayan Lemon ellerini daktilonun tuşlarından uzaklaştırarak heyecanla beklemeye başladı.

"Eğer bir dostunuz -kadın ya da erkek- size cehennemde buluşmayı önerseydi, ne yapardınız?"

Bayan Lemon her zaman olduğu gibi tereddütsüz yanıt verdi. Konu konuşmak olunca her şeyi bilirdi.

"Bence hemen bir masa ayırtmanız doğru olurdu."

Hercule Poirot onu şaşkınlık içinde süzdü.

Ve farkında bile olmadan, "O zaman bir masa ayırtır mısınız?" sözcükleri döküldü.

Bayan Lemon başıyla onaylayıp, telefon ahizesini kendine doğru çekti.

"Bu akşam için mi?" diye sorarken yanıt beklemeden onay verilmiş sayarak hızla telefonu çevirmeye başladı.

"Temple Bar 14578? Orası Cehennem değil mi? Lütfen iki kişilik bir masa ayırabilir misiniz? Mösyö Poirot adına. Saat on bir için."

Ahizeyi yerine koydu ve parmaklarını yeniden daktilonun tuşlarına yöneltti. Yüz ifadesinde belli belirsiz bir sabırsızlık seziliyordu. Üzerine düşeni yapmıştı, bakışlarıyla patronuna artık onu çalışması için rahat bırakması gerektiğini söyler gibiydi.

Ancak Hercule Poirot'nun açıklamaya ihtiyacı vardı.

"Bu Cehennem de ne?" diye sordu.

Bayan Lemon çok şaşırmış görünüyordu.

"Ah, gerçekten bilmiyor musunuz Mösyö Poirot? Orası çok yeni ve çok popüler bir gece kulübü, sanırım Rus bir bayan tarafından işletiliyormuş. İsterseniz hemen sizin bu akşamdan önce oraya üye olmanızı sağlayabilirim."

Ve yeterince zaman kaybettiğini açıkça belli ettikten sonra hemen ciddiyetle makineli bir tüfek gibi daktilo yazmaya başladı.

O akşam on birde Hercule Poirot üzerindeki neon ışığı her defasında yalnızca bir tek harfi aydınlatan bir kapıdan içeri girdi. Kırmızı smokinli bir adam onu karşılayarak mantosunu aldı. Adam nazik bir hareketle ona aşağıya inen geniş merdivenleri işaret etti.

Her basamağa bir özdeyiş yazılmıştı. Birinci basamakta şöyle yazıyordu:

"Amacım iyiydi..."

İkincide:

"Her şeyi silmek ve yeniden başlamak..."

Üçüncüde:

"İstediğim zaman vazgeçebilirim..."

Hercule Poirot, "Cehenneme giden yolda iyi dilekler," diye mırıldandı. "Cest bien imagine, çal (Dilediğiniz gibi yorumlayın)"

Merdivenlerden indi. Merdiven sahanlığında içinde kırmızı zambakların bulunduğu bir tür küçük havuz ve bunun üstünde de köprü yerine geçen bir sandal vardı. Poirot köprüyü geçti.

Sol tarafında bir tür mermerden yapılmış nişin içinde Poirot'nun yaşamı boyunca gördüğü en çirkin, en korkunç köpek oturuyordu. Hayvan dimdik, kaskatı ve hareketsiz duruyordu. Poirot belki de doldurulmuş bir hayvandır, diye düşündü (ve de umdu). Ancak o anda hayvan çirkin, ürkünç başını kımıldattı ve siyah boynunun derinlerinde adeta gürlemeyi andıran bir homurtu duyuldu. Bu ürkütücü bir sesti.

O anda Poirot küçük yuvarlak köpek kurabiyelerinin durduğu dekoratif bir sepeti fark etti. Sepetin üzerinde "Kerberos için" yazılıydı.

Köpek, Poirot'yu dikkatle süzüyordu. Dedektif hemen sepetten bir kurabiye alarak büyük köpeğe doğru attı.

Büyük, kırmızı bir ağız açıldı ve güçlü çeneler yeniden kapandı. Kerberos armağanı kabul etmişti. Poirot açık kapıdan yoluna devam etti.

Salon pek büyük değildi, her taraf küçük masalarla doluydu, ortada ise dans için küçük bir pist bırakılmıştı. Salon küçük kırmızı lambalarla aydınlatılmıştı, duvarlarda freskler vardı ve salonun en dibindeki büyük ızgaralı ocağın başında kuyrukları ve boynuzlarıyla şeytan kılığında giydirilmiş şefler görev yapıyordu.

Kontes Vera Rossakoff kırmızı tuvaleti, Ruslara özgü delişmenliği ve ileri uzattığı açık kollarıyla ona doğru gelmeden hemen önce Poirot'nun çevreye ilişkin tüm gözlemleyebildiği bu kadardı.

"Ah geldiniz demek! Sevgili çok değerli, aziz dostum! Sizi burada görmek ne kadar hoş! Hem de bunca yıl sonra, ne kadar oldu, çok değil mi? Neyse şimdi bunu hesaplamaya hiç gerek yok. Bana en son dün görüşmüşüz gibi geliyor. Hiç değişmemişsiniz, biraz bile!"

"Siz de öyle, chere amie (Sevgili dostum)" diyen Poirot kadının eline doğru öpmek için hafifçe eğildi.

Böyle demişti, ama yirmi yıl sonuçta yine de yirmi yıldı. Kontes Rossakoff çökmüş olarak tanımlansa bu, pek de acımasızca olmazdı. Ama her şeye rağmen o olağanüstü, muhteşem bir harabeydi. Coşkusu, tüm canlılığıyla, çılgınlığıyla hâlâ yaşamdan keyif alıyordu, ayrıca hâlâ bir erkeğin nasıl şımartılacağım herkesten iyi biliyordu.

Poirot'yu iki kişinin oturduğu bir masaya doğru götürdü.

"Dostum, çok değerli, ünlü dostum Mösyö Poirot," diye tanıştırdı onu masadakilere. "Tüm suçluların korkulu rüyasıdır o! Hatta bir defasında ben de ondan ölesiye korkmuştum, ama şimdi artık son derece sıradan, erdemli ve sorunsuz bir yaşantım var. Değil mi?"

Hitap ettiği yaşlı, zayıf adam, "Sıradan olduğunu söylemeyin, kontes," dedi.

"Profesör Liskeard," diye tanıştırdı kontes. "Kendisinin antik dönemlere ilişkin engin bilgisi var ve bana buranın dekorasyonuyla ilgili çok değerli önerilerde bulundu."

Arkeolog hafifçe ürperdi.

"Eğer ne istediğinizi tam olarak bilebilseydim," diye mırıldandı. "Çıkan sonuç öylesine korkunç ki."

Poirot duvardaki freskleri daha yakından inceledi. Tam karşısındaki duvarda Orpheus ve çalgıcıları müzik yaparken, Eurydice umutla ağaca doğru bakıyordu. Diğer duvardaysa Osiris ve İsis Eski Mısır'da sanki bir sualtı partisi veriyormuş gibiydiler. Üçüncü duvardaysa bazı genç, neşeli, çırılçıplak insanlar birlikte banyo yapmanın keyfini çıkarıyorlardı.

"Gençlerin ülkesi," diyen kontes bir solukta tanıştırma merasimini tamamladı. "İşte bu da benim küçük Alice'im."

Poirot masadaki ikinci kişiye, kareli tüvit etek ceket giymiş ciddi görünümlü genç kıza doğru eğildi. Kızın kalın çerçeveli gözlükleri vardı.

Kontes Rossakoff, "Alice çok akıllı bir kız," diye açıklamalarını sürdürdü. "Psikoloji alanında doktorası var ve akıl hastalıklarının nedenleri konusunda çok bilgili. Bunun nedeni her zaman sizin de düşünebileceğiniz gibi onların doğuştan akıl hastası olmaları değilmiş. Hayır, bunda birçok başka nedenin de payı olabiliyor. Bunu çok ilginç buluyorum."

Alice adındaki kız içtenlikle ancak biraz da diğerlerini küçümser havada, kibirle gülümsedi. Sonra profesöre ciddi bir havada dans etmek isteyip istemediğini sordu. Adam bundan mutluluk duymuş ancak yine de ürkmüş görünüyordu.

"Sevgili genç bayan, ben yalnızca vals yapmayı biliyorum."

"Ama bu zaten vals," dedi Alice nezaketle.

Ayağa kalkıp dansa başladılar. Hiç de iyi dans etmiyorlardı.

Kontes Rossakoff derin bir nefes alıp, tamamıyla düşüncelere dalmış bir havada mırıldandı.

"Üstelik gerçekten hiç de çirkin bir kız değil..."

"Güzelliğini öne çıkarmayı bilmiyor ya da istemiyor," dedi Poirot tarafsızca.

"Gerçekten de öyle!" diye haykırdı kontes. "Bu zamane gençlerini anlayamıyorum. Hoşa gitmek için hiç çaba harcamıyorlar, hatta buna kalkışmıyorlar bile, halbuki ben gençliğimde hep bana yakışan renkleri seçerdim, tüm elbiselerim vatkalıydı ve korse giyerdim, saçlarımı da boyardım."

Alnına düşen iri dalgalı, gür kızıl saçlarım hışımla geri attı. Onun hâlâ bunun için çabaladığı açıkça görülüyordu.

"İnsanın doğanın kendisine verdiğiyle yetinmesi kadar aptallık olamaz. Bu boş kibirden başka bir şey değil. Küçük Alice, insanların seks yaşamına ilişkin sayfalarca makale yazıyor, ama sorarım size, hiçbir erkek ona hafta sonunu birlikte Brighton'da geçirmeyi teklif etmiş olabilir mi? Bütün yaptığı işçilerin refahı ve dünyanın geleceği

konusunda uzun çalışmalar yapmak ve büyük laflar etmek. Gerçi bu çok övgüye değer bir girişim ama söyleyin bana ilginç, eğlenceli olabilir mi hiç? Bu genç insanlar dünyayı ne kadar karamsar, sıkıntılı ve tekdüze hale soktular, düşünsenize. Her şey kurallara bağlı. Benim gençliğimde böyle değildi."

"Bu arada aklıma geldi de, oğlunuz nasıl madam?" Son anda yirmi yıl geçtiğini anımsamış, tam zamanında "minik afacan" yerine oğlunuz sözcüğünü kullanmıştı.

Kontesin yüzü annelik duygularının etkisiyle aydınlandı.

"Tanrım. O kadar büyüdü ki, çok yakışıklı, geniş omuzlu bir delikanlı o artık. Amerika'da yaşıyor. Köprüler, bankalar, oteller, büyük mağazalar, demiryolları kısacası Amerikalılar ne isterse inşa ediyor."

Poirot oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Mühendis ya da mimar mı oldu?"

"Ne fark eder ki?" diye atıldı kontes. "O muhteşem, takdir edilecek biri! Demir kirişler, makineler ve kompresör denilen şeyler içinde yaşıyor. Bütün bunlar benim hiç anlamadığım şeyler. Ama biz birbirimizi anlıyor ve takdir ediyoruz, hep de ettik zaten. Onun hatırına küçük Alice'i de takdir ediyor ve seviyorum. Onlar nişanlı. Uçakta, gemide, trende ya da öyle bir yerde karşılaşmış ve birbirlerine âşık olmuşlar, hem de işçilerin refahını tartışırken. Alice Londra'da ziyaretime geldi ve ben de bağrıma bastım." Kontes kollarını dolgun göğüslerinin üzerinde kenetledi. "Ve ona dedim ki: 'Sen ve Niki, birbirinizi seviyorsunuz, öyleyse ben de sizi seviyorum; ama madem onu seviyordun neden Amerika'da yalnız bıraktın?' O

da işinden, yazdığı kitaptan, kariyer hedeflerinden bahsetti. Doğrusu pek bir şey anlamadım, ama yine de ben her zaman insanın 'toleranslı olması' gerektiğini söylerim." Sonra birden bir solukta ekledi. "Peki ya siz, cher ami, burada yarattıklarım hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Çok yaratıcı, zengin bir hayal gücünün ürünü," diyen Poirot etrafına beğeniyle bakındı. "Ve de çok şık!"

Salon doluydu ve benzersiz, inkâr edilemez bir başarı atmosferini yansıtıyordu. Frak ve tuvaletlerini giymiş zarif, asil çiftler, günlük iş elbiseleriyle gelmiş şişman beyler vardı. Şeytan kıyafetindeki orkestra canlı müzik yapıyordu. Cehennemin rağbet gördüğünden hiç kuşku yoktu.

"Burada toplumun her kademesinden insan var," diye açıkladı kontes. "Öyle de olmalı, değil mi? Cehennemin kapıları herkese açık olmalı, değil mi?"

"Belki de yoksullar dışında herkese?" dedi Poirot.

Kontes güldü.

"Bize hep zenginlerin Cennet Krallığı'nın kapısından içeri girmelerinin zor olacağı anlatılmaz mı? Öyleyse, onların da hiç değilse Cehennemde öncelikleri olmalı."

Profesör ve Alice masaya dönmüşlerdi. Kontes ayağa kalktı.

"Aristide ile konuşmalıyım."

Mephisto kılığındaki başgarson ile birkaç kelime konuştuktan sonra masaları dolaşarak konuklarla sohbet etmeye başladı. Alnında

biriken terleri silen profesör kadehinden bir yudum aldıktan sonra, "Güçlü bir kişilik, değil mi?" dedi. "İnsanlar da bunu hissediyorlar."

Sonra özür dileyerek biriyle konuşmak üzere başka bir masaya geçti. Masada ciddi Alice ile baş başa kalan Poirot, gözleri kızın soğuk mavi gözleriyle karşılaştığında hafif bir tedirginlik hissetti. Kızın gerçekte çok güzel olduğunu fark etmişti, ama bir şekilde onun ürkütücü olduğunu da hissediyordu.

"Sizin soyadınızı hâlâ bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Cunningham. Doktor Alice Cunningham. Vera'yı sanırım çok eskiden beri tanıyorsunuz?"

"Yaklaşık yirmi yıl öncesinden."

"Onu çok ilginç buluyorum, incelenmesi gereken bir tip," dedi Doktor Alice Cunningham. "Elbette beni asıl ilgilendiren evleneceğim adamın annesi olması ama profesyonel anlamda da ilgimi çekiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Kriminal psikoloji alanında bir kitap yazıyorum. Buradaki gece yaşamını bunun için çok aydınlatıcı buluyorum. Buraya düzenli olarak gelen bazı eski suçlular var. Onlarla geçmiş yaşamları hakkında bir hayli konuştum. Hiç kuşkusuz siz de Vera'nın geçmişteki suç eğilimleri hakkında bilgi sahibisinizdir, çalma eğilimini kastediyorum?"

Poirot, "Şey, evet... bunu biliyorum," dedi birden geri adım atarak şaşkınlıkla.

"Ben bunu Magpie kompleksine bağlıyorum. Sizin de bildiğiniz gibi o parlayan şeyleri alıyordu. Asla para değil. Yalnızca mücevher. Bence o çocukluğunda şımartılmış ve el bebek gül bebek büyütülmüş ve gereğinden çok fazla korunmuş. Yaşam onun için her zaman çok sıradan olmuş; tekdüze ve güvenli. Doğası ise dram istiyordu; yakalanmak ve cezalandırılmak. Onun çalma eğiliminin kökeni bu. Tek isteği önemsenmek ve cezalandırılmış olmanın getireceği kötü şöhretti."

Poirot itiraz etti.

"Rus Devrimi'ni ancien regime'i (Çarlık dönemi) yaşamış biri olarak onun için hayatın güvenli ve tekdüze geçmiş olduğu söylenemez sanırım."

Bayan Cunningham'm soluk mavi gözlerinde hafiften alaycı bir bakış belirdi.

"Ah," dedi. "Çarlık döneminin bir bireyi olarak mı? Size bunu mu anlattı?"

Israrla, "O şüphesiz bir aristokrat," diyen Poirot'nun aklından hızla kontesin anlattığı çok farklı dönemlere ait bazı tatsız, rahatsız edici çocukluk anılar geçti.

Bayan Cunningham onu profesyonel bakışlarla süzerek, "Herkes inanmak istediğine inanabilir," dedi.

Poirot birden kendini tehlikede hissetti. Az sonra kendi komplekslerinin yüzüne vurulabileceğini hissediyordu. Bu yüzden savaşı düşman hattına çekmeye karar verdi. Onun açısından Kontes Rossakoff'un cazibesi kısmen aristokratik geçmişinden

kaynaklanıyordu ve bunun bu gözlüklü, psikoloji doktoralı kız tarafından bozulmasına izin vermeyecekti.

"Beni asıl şaşırtanın ne olduğunu bilmek ister misiniz?" diye sordu.

Alice Cunningham'ın bununla pek ilgilenmediğini açıkça belli etmedi, ama bıkkın yine de hoşgörülü bakışlarından bu açıkça anlaşılıyordu.

Poirot devam etti.

"Beni asıl şaşırtan sizin -böylesine genç ve eğer biraz uğraşırsa çok güzel görünebilecek bir kızın- bunu yapmak için en ufak bir çaba bile göstermemesi. Sanki golf oynamaya gidiyormuş gibi büyük cepli kalın tüvit bir tayyör giymişsiniz. Ama burası golf sahası değil, yerin altında otuz beş derece sıcaklığın hâkim olduğu bir gece kulübü, burnunuz kızarmış ve parlıyor, ama üzerine pudra sürüp kapamak zahmetine bile katlanmıyorsunuz. Rujunuzu ise dudaklarınızın şekline bile dikkat etmeden özensiz, rastgele sürmüşsünüz. Siz bir kadınsınız, ama dikkatleri bu gerçekten uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz. Peki, ama nedeni Bu yanlış, çok yazık."

Bir an için Alice Cunningham'ın yüzünde insanca bir ifade görmenin zevkini yaşadı. Hatta gözlerinde öfke pırıltıları bile belirmişti. Ama bir an sonra kızın alaycı, aşağılayıcı gülümsemesi geri döndü.

"Sevgili Mösyö Poirot," diye söze girdi. "Korkarım modern ideolojiyle uzak yakın bir ilginiz yok. Önemli olan insanın içidir, görünen değil."

Esmer ve çok yakışıklı bir adamın onlara doğru geldiğini görünce başını kaldırdı.

"İşte size çok ilginç bir tip," dedi büyük bir coşkuyla. "Paul Varesco! Yaşamını kadınlar üzerine kurmuş ve çok tuhaf zevkleri var. Ondan bana üç yaşındayken onun bakımını üstlenen mürebbiyesi hakkında daha ayrıntılı bilgi vermesini istedim."

Bir ya da iki dakika kadar sonra genç adamla dans ediyordu. Adam muhteşem dans ediyordu. Poirot'nun oturduğu masanın yanından geçtikleri sırada kızın, "Bognor'daki yazın ardından size oyuncak bir vinç mi verdi? Bir vinç, evet, bu çok anlamlı," dediğini duydu.

Poirot bir an Bayan Cunningham'ın suçlu tiplere olan bu ilgisinin, çürümüş cesedinin günün birinde ıssız bir korulukta bulunmasına yol açabileceğini düşündü. Alice Cunningham'dan hoşlanmamıştı ama bunun asıl nedeni kızın kendisinden hiç etkilenmemiş görünmesiydi ve bunu kendine itiraf edecek kadar da dürüsttü.

Sonra birden Alice Cunningham'ın kafasından tamamen silinip gitmesini sağlayacak bir şey gördü. Dans pistinin karşı tarafındaki masalardan birinde sarışın bir genç adam oturuyordu. Frak giymişti ve dünyadaki tek derdi rahat yaşamak ve eğlenmek olan biriymiş gibi davranıyordu. Karşısındaki koltukta ise pahalı giysileriyle, her anlamda pahalı denilebilecek bir kız vardı. Genç adam, kızı, âşık ve anlamsız, bön bakışlarla süzüyordu. Dışarıdan bakan biri onlar için, "Zengin züppeler," diyebilirdi. Ne var ki Poirot genç adamın ne zengin ne de züppe olmadığını biliyordu. Bu Dedektif Charles Stevens'ti ve dedektif burada büyük olasılıkla iş için bulunuyordu...

Poirot ertesi sabah hemen Scotland Yard'dan eski dostu Başmüfettiş Japp'i ziyaret etti.

Japp, Poirot'nun ağız arayıcı sorularına hiç beklenmedik şekilde yanıt verdi.

"Seni yaşlı tilki," dedi sevecenlikle. "Nasıl bu konuya bulaştığını aklım almıyor."

"İnan bana bildiğim bir şey yok. Hepsi yalnızca sıradan bir merak."

Japp, Poirot'ya buna inanmadığını söyledi.

"Demek bu Cehennem denilen yerle ilgili her şeyi bilmek istiyorsun. Evet, dışarıdan bakılınca buranın diğer gece kulüplerinden pek bir farkı yok. Kısa sürede çok popüler oldu. Büyük paralar kazanıyor olmalılar,

gerçi hiç kuşkusuz masrafları da bir o kadar fazla. Orayı çalıştıran Rus bir kadın, kendisini Kontes Bilmemne diye tanıtıyor, belki öyle belki de..."

"Kontes Rossakoff'u tanırım," dedi Poirot soğuk bir ifadeyle. "Eski arkadaşız."

"Ama o yalnızca bir kukla, sözde oranın sahibi." Japp açıklamaya devam ediyordu. "Parayı koyan o değil. Başgarson Aristide Papopolous da olabilir, ama biz kulübün sahibinin o olduğunu da sanmıyoruz. Aslına bakarsan buranın kime ait olduğu konusunda en ufak bir fikrimiz bile yok."

"Dedektif Stevens'm orada olmasının nedeni bunu ortaya çıkarmak mı?"

"Ah, demek orada Stevens'ı gördün? Ne yazık ki şimdiye dek hiçbir şey bulamadı. Her durumda çok şanslı bir herif, vergi ödeyenlerin sırtından böyle bir göreve konmak!"

"Orada ne bulabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Uyuşturucu. Genel anlamda büyük bir uyuşturucu işi. Bedeli de para ile değil mücevherle ödenen."

"Yaa?"

"Olay şu. Bayan Bilmemne ya da Kontes X uyuşturucu karşılığında üzerinde nakit taşımaktan hoşlanmıyor ve ayrıca bankadan büyük meblağlarda para çekmek istemiyor. Ama mücevherleri var, aile mirası olan mücevherler! Bir şekilde bunlar bir yere temizlenmeye ya da yeniden yapılmaya veriliyor; burada taşlar yerlerinden çıkarılıyor ve sahteleriyle değiştiriliyor. Çıkarılan taşlar burada ya da Avrupa'nın çeşitli yerlerinde satılıyor. Bu tamamıyla sıradan bir ticaret, ne soygun var ne de onların arkasından ağlayıp, sızlanan biri. Diyelim ki er ya da geç bir bileziğin ya da gerdanlığın sahte olduğu ortaya çıktı? Ama Bayan Bilmemne tam bir masumiyet ve çaresizlik içinde değişimin nasıl ve ne zaman yapıldığını bilemediğini söyleyebilir, ne de olsa gerdanlık onun mülkiyetinden hiç çıkmamıştır ki! Böylece zavallı, çaresiz polisleri, boşu boşuna işlerinden atılmış hizmetçilerin, kuşkulu uşak ya da kâhyaların peşinde koşmaya mecbur ediyorlar.

"Ama bizler bu saygıdeğer insanların düşündükleri kadar aptal değiliz. Birkaç benzer olayı art arda yaşadık ve hepsinde ortak bir nokta olduğunu keşfettik. Tüm bu kadınların morfin ya da kokain kullananlarda görülen özellikleri vardı; asabiyet, ani hareketler, büyümüş gözbebekleri, nörasteni gibi. Bu durumda asıl sorun şuydu:

Bu kadınlar uyuşturucuyu nereden buluyorlardı ve bu işin arkasında kim vardı?"

"Ve bu sorunun yanıtının Cehennem olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Oranın bu uyuşturucu ticaretinin merkezi olduğunu biliyoruz. Mücevher işinin nerede tezgâhlandığını keşfettik, Golconda Ltd. diye bir yerde. Dışarıdan bakılınca saygın, üst seviyede imitasyon mücevher imal eden bir yer burası. Ayrıca Paul Varesco adında pis bir herif de bu işin içinde, ah, sanırım onu tanıyorsunuz?"

"Onu Cehennemde gördüm."

"Aslında adamın asıl gitmesi gereken yer de orası! Adam iğrenç biri, ama kadınlar, hatta çok aklı başında, saygın kadınlar bile onun peşindeler. Adamın Golconda Ltd. ile bir tür bağlantısı var ve Cehennemin arkasında da onun olduğundan eminim. Orası amacına uygun bir yer, her tipte insan gidiyor oraya, sosyetik kadınlar, başarılı profesyoneller, suçlular, mükemmel bir buluşma yeri."

"Yani sence değişim -uyuşturucu karşılığında mücevher alma işlemi-orada mı gerçekleşiyor?"

"Evet. Olayın Golconda cephesini biliyoruz, şimdi de diğer yanını öğrenmek istiyoruz, uyuşturucu cephesini. Bu nesneyi kimin temin ettiğini ve nereden getirdiğini bilmek istiyoruz."

"Bu konuda bir fikriniz yok mu?"

"Bunu ayarlayanın o Rus kadın olduğunu düşünüyorum. Birkaç hafta kadar önce nihayet bir yerlere vardığımızı düşünmüştük. Varesco, Golconda denilen yere uğradı, oradan birkaç taş aldı ve

sonra da doğruca Cehenneme gitti. Stevens onun peşindeydi, ama tam olarak taşların el değiştirip değiştirilmediğini belirleyemedik. Varesco oradan ayrılırken onu gözaltına aldık, ama taşlar üzerinde değildi. Kulüpte arama yaptık, ama orası da boştu. Ne taşlar bulundu, ne de uyuşturucu."

"Yani gerçek anlamda bir fiyasko."

Japp irkildi.

"Hem de nasıl! Bundan dolayı başım derde girebilirdi, ama yine de şansımız yaver gitti de orada Peverel'i (biliyorsun Battersea katilini) ele geçirdik. Büyük bir şanstı bu, adamın İskoçya'ya kaçtığı düşünülüyordu. Zeki, yeni polislerimizden biri onu fotoğraflarından tanımış. Neyse sonuç iyiydi, sorun çıkmadı, ama bu olay kulübe daha çok saygınlık ve inanılmaz bir şöhret kazandırdı. O zamandan beri eskisinden de daha fazla rağbet görüyor."

Poirot fikrini açıkladı.

"Ama uyuşturucu konusunda bir adım bile atılamamış oldu, değil mi? Belki de kulüp binasında gizli bir yer vardır?"

"Olmalı da. Ama bulamıyoruz işte. Bütün binayı didik didik araştırdık. Aramızda kalsın, ama gayri resmi bir araştırma da yaptık." Göz kırptı. "Tam anlamıyla haneye tecavüzdü bu! Kapıyı zorlayıp içeri daldık. Bunda da başarısız olduk. Üstelik bu gayri resmi araştırmayı yapan adamımız neredeyse kocaman bir köpeğin dişleri arasında paramparça oluyordu. Hayvan orada kalıyor."

"Ah, Kerberos!"

"Evet. Bir köpek için ne kadar tuhaf bir isim bu, insan nasıl bir köpeğe bir tuz çuvalının adını verir ki?"

"Kerberos," diye mırıldandı Poirot düşünceli.

"Bu konuya el atıp, şansınızı denemeye ne dersiniz, Poirot?" diye sordu Japp. "Büyük bir sorun ve inanın uğraşmaya da değer. Bu uyuşturucu işinden nefret ediyorum, insanların bedenlerini ve ruhlarını mahvediyor. Yani kelimenin tam anlamıyla dünyadaki Cehennem bu!"

Poirot düşüncelerine dalmış bir halde mırıldandı.

"Evet, bu konuyu çözebilirim. Hercule'ün son görevi neydi biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kerberos'un yakalanması. Benziyor, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilemiyorum dostum, ama şunu unutmayın: Köpek adamı yedi, her zaman gazeteler için iyi bir manşet olur." Ve Japp kahkahalar atarak arkasına yaslandı.

Poirot, "Sizinle hemen çok acil konuşmam gerekiyor," dedi.

Henüz çok erkendi, kulüp neredeyse boştu. Poirot ve kontes girişin hemen yakınındaki küçük bir masada oturuyorlardı.

Kontes, "Ama kendimi hiç de ciddi bir şeyler konuşacak kadar iyi hissetmiyorum, hiç havamda değilim," diye itiraz etti. "Küçük Alice, o her zaman ciddidir ve aramızda kalsın, onu son derece sıkıcı buluyorum. Zavallı Niki'm, ondan ne keyif alıyor olabilir ki? Hiç."

Poirot, "Size karşı büyük bir sempatim var," diye ısrar etti. "Ve sizi asla hapiste görmek istemiyorum."

"Ama bu söylediğiniz çok saçma. Burada işlerim yolunda, para içinde yüzüyoruz."

"Buranın sahibi siz misiniz?"

Kontes bir an için gözlerini kaçırdı.

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı.

"Ama bir ortağınız var, değil mi?"

"Size bunu kim söyledi?" diye sordu kontes sert bir ifadeyle.

"Ortağınız Paul Varesco mu?"

"Ah! Paul Varesco! Bu da nereden çıktı?"

"Adamın çok kötü bir geçmişi var, suç sicili açısından. Burada, kulübünüzde suçluların elini kolunu sallayarak dolaştığının farkında mısınız?"

Kontes kahkahalara boğuldu.

"Bon bourgeois (Tam bir burjuva, İyi vatandaş) konuşuyor! Elbette farkındayım! Peki, siz buranın asıl çekiciliğinin bundan kaynaklandığının farkında değil misiniz? Mayfair'li bu genç insanlar, West End'de sürekli aynı tip insanların arasında kalmaktan bıkmış durumdalar. Buraya geliyorlar, suçluları, hırsızları, şantajcıları, dolandırıcıları ve hatta katilleri, görmeye geliyorlar. Bu onları cezbediyor, burada gerçek yaşamı gördüklerini düşünüyorlar! Bütün bir hafta boyunca pantolon, gömlek, çorap satan varlıklı tüccar için

de durum aynı! Saygın yaşamı ve saygın dostlarından sonra bu onun için ne büyük bir değişiklik, düşünsenize! Ve sonra bir şey daha hemen bitişiğindeki masada, Scotland Yard'dan bir dedektifin oturup, bıyığını burması, hem de fraklı bir dedektifin!"

"Demek bunu biliyorsunuz?" dedi Poirot yumuşak bir sesle.

Gözleri karşılaşınca kontes gülümsedi.

"Mon cher ami, sandığınız kadar saf biri değilim."

"Peki, burada uyuşturucu da satıyor musunuz?"

"Ah, ça no! (Hayır)" Kontes kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. "Bu iğrenç bir şey!"

Poirot bir ya da iki dakika kadar kadını süzdükten sonra iç çekti.

"'Size inanıyorum," dedi. "Ama bu durumda bu kulübün gerçekte kime ait olduğunu bana söylemeniz çok daha önemli."

"Benim," dedi kadın ısrarla.

"Kâğıt üzerinde evet. Ama arkanızda biri olmalı."

"Biliyor musunuz ki, mon ami, sizi bazen gereğinden fazla meraklı buluyorum. Bu kadar merak fazla, değil mi, Dou dou?"

Bu son sözcükleri söylerken ses tonu bir kuş cıvıltısı gibi çıkmıştı. Tabağındaki bir ördek kemiğini alarak büyük siyah köpeğe doğru fırlattı. Hayvan kemiği büyük ağzıyla bir hamlede yuttu.

"Hayvana ne diye seslendiniz?" diye sordu Poirot başını çevirerek.

"C'est mon petit (O Benim küçüğüm) Dou dou!"

"Bu çok tuhaf, böyle bir isim!"

"Ama o çok sevimli bir hayvan. Gerçek bir polis köpeği. Her şeyi yapabilir. Bakın!"

Kontes ayağa kalktı, etrafına bakındı ve birden yakındaki bir masadaki büyük, az pişmiş bir bifteği kaptı. Mermer nişe giderek tabağı hayvanın önüne koydu ve ona Rusça bazı komutlar verdi.

Kerberos sanki biftek önünde değilmişçesine dimdik, kaskatı bir halde ileri bakıyordu.

"Gördünüz mü? Üstelik bu anlık bir olay da değil. Gerekirse saatler boyu böyle kalabilir."

Sonra bir kelime mırıldandı. Kerberos yıldırım hızıyla uzun boynunu uzattı ve biftek göz açıp kapayana dek ortadan kayboldu.

Vera Rossakoff kollarını köpeğin boynuna doladı ve parmak uçlarına kalkıp, hayvana sevgiyle sarılıp, okşadı.

"Bakın o çok yumuşak ve sevimli de olabiliyor!" diye bağırdı. "Bana karşı, Alice'e karşı, dostlarına karşı; sevdikleri ona istediklerini yapabilirler. Ama yine de bir tek sözcük bile, emin olun tek bir sözcük bile sizin şu dedektifi paramparça etmesi için yeterli! Evet, paramparça!"

Kahkahalara boğuldu.

"Yalnızca bir tek sözcüğüm bile..."

Poirot hızla kontesin sözünü kesti. Kontesin mizah anlayışına güvenmiyordu. Dedektif Stevens gerçek anlamda tehlikede olabilirdi.

Kontes, "Profesör Liskeard sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Profesör hemen kontesin yanı başında, sitemkâr bir havada duruyordu.

"Bifteğimi aldınız," dedi. "Neden bifteğimi aldınız ki? İyi bir biftekti."

Japp, "Perşembe gecesi, dostum," dedi. "Bomba o gün patlayacak... Tabii orayı Andrew'un ekibi basacak -narkotik bölümünden- siz de yardımcı olursanız minnettar oluruz. Hayır, teşekkürler, sizin o fantezi şuruplarınızdan almak istemiyorum. Midemi korumam gerek. Şuradaki viski mi? Bana çok daha uygun."

Bardağını doldururken ekledi.

"Sanırım problemi çözdük. Kulübün ikinci bir çıkışı daha var ve biz bunu bulduk."

"Nerede?"

"Ocağın arkasında. Ocağın bir kısmı dönüp arkaya açılıyor."

"Ama öyle olsaydı hiç kuşkusuz görülürdü."

"Hayır dostum. Baskın sırasında, ışıklar sönmüştü -ana sigortadan kapatılmıştı- ışıkları açmamız bir ya da iki dakika kadar sürdü. Bu sırada ön kapıdan kimse çıkmadı, bunu biliyoruz, çünkü gözetimimiz altındaydı. Ama birinin mallarla gizli kapıdan sıvıştığı kesin. Kulüp binasının arka kısmını inceledik ve böylece bu dalavereyi çözdük."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Japp göz kırptı.

"Her şey planlandı, polis göründüğü an ışıklar sönecek ve gizli kapının arka tarafında bekleyen birileri olacak. Bu kez onları kıskıvrak ele geçireceğiz."

"Neden perşembe?"

Japp yeniden göz kırptı.

"Artık Golconda'da neler olduğunu biliyoruz. Perşembe günü oradan mal çıkacak. Bayan Carrington'un zümrütleri."

Poirot, "Benim de birkaç ufak ayarlama yapmama izin verirsiniz, değil mi?" diye sordu.

Perşembe akşamı Poirot her zamanki gibi girişin yakınındaki küçük masasında oturmuş, etrafı inceliyordu. Her zamanki gibi Cehennem tıklım tıklımdı.

Kontes nedense çok daha fazla makyaj yapmıştı. O akşam tipik bir Rus görünümündeydi, el çırpıyor sürekli kahkaha atıyordu. Paul Varesco da gelmişti. Bazen son derece şık smokin ya da fraklar giyiyor bazen de o gece de olduğu gibi, sıradan giysiler içinde, boynuna kadar sımsıkı iliklenmiş dar bir tüvit ceket ve bir fularla geliyordu. Bu haliyle de çapkın ve çekici görünüyordu. Pırlantalar içindeki şişman, yaşlıca bir kadının yanından ayrılarak küçük bir masanın başına oturmuş, bir şeyler yazan Alice Cunningham'ın yanına gitti ve hafifçe eğilerek onu dansa davet etti. Şişman

kadın Alice'i kıskanç, kötü bakışlarla süzdükten sonra hayranlık dolu bakışlarını Varesco'ya yöneltti.

Bayan Cunningham'ın bakışlarında beğeni yoktu. Gözleri daha çok bilimsel bir ilgiyle parlıyordu ve Poirot onlar dans ederek yanından geçerken yine onlara kulak misafiri oldu. Alice mürebbiyeyi bırakmış Paul'un yatılı okulundaki müdürü hakkında bilgi alıyordu.

Müzik durduğunda Alice Poirot'nun yanına oturdu, mutlu ve heyecanlı görünüyordu.

"Çok ilginç," dedi. "Varesco kitabımdaki en önemli vakalardan biri olmayı kabul ediyor. Olayda sembolizm açıkça ortada. Örneğin gömleklerle ilgili sorunlarını ve yün abayı incelemek yeterli, durum apaçık ortaya çıkıyor. Kişinin suç eğilimi olan bir tip olup olmadığı hemen saptanabilir, ama tabii gerekli tedavi de uygulanarak."

"Suçluları, hovardaları yola getirmek kadınların her zaman en büyük hayalleri olmuştur," dedi Poirot.

Alice Cunningham onu soğuk bakışlarla süzdü.

"Bu kişisel bir durum değil, Mösyö Poirot."

"Hiçbir zaman olmaz zaten." Poirot gülümsedi. "Her zaman konu yalnızca tarafsız bir gözlemdir, ama nedense seçilen örnek daima karşı cinsten çekici bir tiptir. Örneğin benim hangi okullara gittiğim ya da okuldaki eğitmenlerimin bana karşı davranışları hiç ilginizi çekti mi?"

"Siz tipik bir potansiyel suçlu değilsiniz," dedi Bayan Cunningham.

"İlk bakışta potansiyel bir suçluyu ayırt edebilir misiniz?"

"Kesinlikle."

Profesör Liskeard da onlara katıldı. Poirot'nun yanına oturdu.

"Suçlulardan mı bahsediyordunuz? Bu konuda Hamurabi Yasaları'nı okumalısınız, Mösyö Poirot. Çok ilginç, örneğin, yangın sırasında hırsızlık yapan yangının içine atılmalı."

Mutlulukla tam karşısındaki ızgaraya baktı.

"Sonra bir de eski Sümer yasaları var. Eğer bir kadın kocasından nefret eder ve ona 'Sen benim kocam değilsin' derse, onu hemen nehre atıyorlardı. Boşanmaktan çok daha ucuz ve kesin bir çözüm. Ama eğer bir erkek aynı şeyi karısına söylerse, yalnızca belirli bir miktarda gümüş vermesi gerekiyordu. Onu kimse suya filan atmıyordu."

"Hep aynı hikâye," dedi Alice Cunningham. "Erkekler için farklı, kadınlar için farklı yasalar."

"Elbette kadınlar maddiyatın kıymetini bilme konusunda her zaman çok daha ileride olmuşlardır," diye ekledi profesör düşünceli. "Biliyor musunuz, burayı çok seviyorum. Hemen her akşam buraya geliyorum. Para ödemem gerekmiyor. Kontes bunu ayarladı, çok nazik bir davranış bu, dekorasyon konusunda ona yardımcı olmamın karşılığı olduğunu söylüyor. Aslında dekorasyonla hiçbir ilgim yok, bana onca soruyu neden sordu, hiç bilemiyorum, sanırım o ve birlikte çalıştığı dekoratör her şeyi tamamen yanlış anladılar. Umarım hiç kimse buradaki bu korkunç çalışmalarla uzaktan yakından bir ilgim olduğunu öğrenmez. Bunun altından kalkamam, ama o muhteşem bir kadın, onu aynen Babillilere benzetiyorum. Biliyor musunuz, Babilli kadınlar hep çok iyi iş kadınları olmuşlardır."

Profesörün konuşması birden koro halinde şiddetli bir bağrışma ile kesildi. "Polis!" çığlıkları duyuluyordu dörtbir yandan. Kadınlar ayağa kalktılar, birden olağanüstü bir kargaşa oldu. Işıklar söndü, büyük ocağın da ışıkları söndü.

Bu kargaşanın ortasında profesör, Hamurabi Yasaları'ndaki bölümleri anlatmaya devam ediyordu.

Işıklar yeniden yandığında Hercule Poirot dışarı çıkan geniş merdivenleri yarılamıştı. Kapıdaki polis memurları onu saygıyla selamladılar. Poirot dışarı çıkarak yolun köşesinden arka tarafa döndü. Tam köşede, duvarın dibinde, ufak tefek, kırmızı burunlu parfüm kokan biri vardı. Adam korku dolu, kısık bir sesle sordu.

"Buradayım efendim. Zaman geldi mi?"

"Haydi fırla!"

"Ama burada çok sayıda polis var."

"Ziyanı yok. Sizin varlığınızdan haberdarlar."

"Onların buna karışmayacaklarını umuyorum, tek isteğim bu."

"Karışmayacaklar. Sizden istenen şeyi yapabileceğinizden emin misiniz? Söz konusu olan hayvan, iri ve vahşi."

"Bana karşı vahşi davranmaz," dedi küçük adam kendinden emin bir havada. "Özellikle de yanımdaki bu şeyi görünce. Her köpek bunun için beni Cehenneme kadar bile izleyebilir."

"Bu durumda," diye mırıldandı Poirot. "Sizi cehennemden dışarı izlemesi gerekiyor."

Sabahın erken saatinde telefon çaldı. Poirot ahizeyi kaldırdı.

Telefonda duyulan Japp'in sesiydi.

"Benden sizi aramamı istemiştiniz."

"Evet, elbette. Eh bien”

"Uyuşturucu yok, yalnızca zümrütleri bulduk."

"Nerede?"

"Profesör Liskeard'ın cebinde."

"Liskeard mı?"

"Şaşırdınız, değil mi? Gerçekten ben de ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bir bebek kadar şaşkındı, zümrütlere bakakaldı, cebine nasıl girdiklerini bilmediğini iddia ediyor. Lanet olsun ki adamın doğru söylediğine kesinlikle inanıyorum! Varesco onları ışıklar söndüğü sırada adamın cebine bırakmış olmalı. Profesör Liskeard gibi yaşlı bir adamın bu gibi bir işe bulaşmış olabileceğini düşünemiyorum. Pek çok saygın bilim kuruluşunun üyesi, ayrıca British Museum'la da bağlantısı var. Tek para harcadığı şey kitapları, üstelik onların çoğu da ikinci el eski kitaplar. Hayır, bu onunla uyuşmuyor. Neredeyse bu konuda tamamen yanıldığımızı düşünmeye başlayacağım, kulüpte uyuşturucu ticareti yapılmadığına!"

"Hayır, dostum, dün akşam orada uyuşturucu vardı. Anlatın bana, dün akşam gizli kapıdan dışarı çıkan oldu mu?"

"Evet, Scandenberg Prensi Henry ve seyisi İngiltere'ye dün gelmişler. Vitamian Evans, bir bakan. (İşçi Partisi'nden bakan olmak

korkunç bir şey, hep tetikte hep dikkatli olmak zorundasınız. Hiç kimse muhafazakâr bir politikacının fazla para harcamasıyla ilgilenmez, çünkü vergi mükellefleri bunun onun kendi parası olduğunu düşünürler. Ama söz konusu olan İşçi Partisi'nden biriyse toplum her nedense harcananın kendi parası olduğu hissine kapılıyor! Aslında laf aramızda belki biraz öyle!) Bir de Bayan Beatrice Viner vardı, o da iki gün sonra şu ukala genç Leominster düküyle evlenecek. Bunlardan herhangi birinin bu işe karıştığını hiç sanmıyorum."

"Haklısınız. Her şeye rağmen dün gece kulüpte uyuşturucu vardı ve biri kulübün dışına çıkardı."

"Kim?"

"Ben, mon ami" dedi Poirot yumuşak bir sesle.

Ahizeyi yerine koydu ve çalan zille birlikte Japp'in sesini kesmiş oldu. Gidip ön kapıyı açtı. Kontes Rossakoff içeri girdi.

Kontes kapı açılınca, "Ne kadar yazık! Eğer artık çok yaşlı olmasaydık bu ne kadar büyük bir buluşma, ne heyecanlı bir randevu olabilirdi!" diye haykırdı. "Gördüğünüz gibi bana gönderdiğiniz notta anlattığınız gibi geldim. Sanırım peşimde bir polis memuru var ama o rahatlıkla sokakta kalabilir. Evet, dostum, ne vardı?"

Poirot nezaketle kadının tilki kürkünü aldı.

"Neden zümrütleri Profesör Liskeard'ın cebine koydunuz?" diye sordu Poirot dolambaçlı yollara sapmadan doğruca. "Ce ri est pas gentille, ce que vous avez fait la (Safsatayı bırakın, gerçekleri açıklayın"

Kontesin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Aslında zümrütleri sizin cebinize koymak istemiştim."

"Benim cebime mi?"

"Evet, doğruca sizin oturduğunuz masaya koştum, ama ışıklar sönünce yanılıp, zümrütleri profesörün cebine koydum."

"Peki, neden çalıntı zümrütleri benim cebime koymak istiyordunuz?"

"Bilmem, o an hızlı düşünmem gerekiyordu, biliyorsunuz, bana en iyi çözüm bu gibi göründü."

"Gerçekten de Vera, siz akıl almaz birisiniz."

"Ama sevgili dostum, düşünsenize! Polis geldi, ışıklar söndü (Başı dertte olan ya da mahcup konuklarımız için bizim tarafımızdan ayarlanmış bir düzenleme bu.) ve bir el, masanın üzerinden çantamı aldı. O anda çantamı kaptım, ama kadifenin içinde sert bir şeyler olduğunu hissettim. Elimi çantaya soktum, sezgilerim bana bunların mücevher olduklarını söyledi ve o anda onları oraya kimin koymuş olabileceğini anladım."

"Demek anladınız?"

"Elbette anladım. Şu salaud (Pis herif) kertenkele, o canavar, o ikiyüzlü, sinsi, pis solucan, adi herif, domuzun oğlu Paul Varesco."

"Yani Cehennemdeki ortağınız mı?"

"Evet, evet, oranın sahibi o, parayı o koydu. Şimdiye dek ona ihanet etmedim, ben söz verdim mi tutarım! Ama şimdi o beni

aldatıp, başımı polisle derde sokmaya kalkıştığına göre, ben de ağzımdan baklayı çıkarıp, onun ismini söyleyebilirim!"

"Sakin olun," dedi Poirot. "Benimle birlikte yan odaya gelir misiniz?"

Poirot kapıyı açtı. Burası küçücük bir odaydı ve o an için tek bir KÖPEK odayı doldurmuş gibiydi. Kerberos, Cehennemin geniş mekânında da olağanüstü büyük ve heybetli görünmekteydi, ama o anda Hercule Poirot'nun apartman dairesinin küçük yemek odasına, Kerberos'tan başka bir şey yokmuş gibi bir görüntü hâkimdi. Onun dışında bir de zayıf, parfüm kokan adam vardı.

"Plana uygun şekilde buraya geldik, efendim," dedi adam kısık bir şekilde.

"Dou dou," diye haykırdı kontes. "Meleğim benim, Dou dou."

Kerberos kuyruğunu yere vurdu, ama yerinden kımıldamadı.

Poirot, Kerberos'un kuyruğundan çıkan gürültüyü bastıracak şekilde, "Size William Higgs'i tanıştırayım!" diye bağırdı. "Mesleğinin en iyisi, bir uzman. Baskın gecesi Bay Higgs, Kerberos'a Cehennemden ayrılıp kendisini izlemesi talimatını verdi."

"Siz ona talimat mı verdiniz?" Kontes şaşkınlık içinde karşısındaki fare benzeri figürü süzüyordu. "Peki, ama nasıl? Nasıl?"

Bay Higgs utanarak gözlerini aşağı indirdi.

"Bunu bir bayanın önünde söylemekten utanırım. Ancak hiçbir köpeğin karşı koyamayacağı şeyler vardır. Eğer ben istersem her

köpek istediğim yere kadar peşimden gelir. Elbette bu dişi köpekler için geçerli değil, onlarda etkili olmuyor, hayır, bu farklı bir şey."

Kontes Rossakoff, Poirot'ya döndü.

"Peki, ama nedeni"

Poirot yavaşça anlatmaya başladı:

"Eğer bir köpeği bu amaçla eğitirseniz, ağzına verilen bir şeyi bırakması komutunu alıncaya dek ağzında tutacaktır. Şimdi artık köpeğinize ağzındaki bırakmasını söyler misiniz?"

Vera Rossakoff'un gözleri açıldı, arkasını döndü ve iki sert sözcük söyledi.

Kerberos'un büyük ağzı açıldı ve sonra yine o korkunç, ürkütücü görünüm ortaya çıktı, Kerberos'un dili neredeyse ağzından dışarı düşecekti...

Poirot ileri doğru bir adım attı. Yerden pembe kâğıda sarılmış küçük bir paket aldı. Paketi açtı. İçinde bir paket beyaz toz vardı.

"Bu da ne?" diye sordu kontes heyecanla.

Poirot yumuşak bir sesle açıkladı.

"Kokain. Gerçi çok ufak bir miktarmış gibi görünüyor, ama bunu isteyenlerin binlerce sterlin ödemeye hazır oldukları bir miktar... Birkaç yüz insanı mahvetmek ve bağımlı hale getirmek için yeterli bir miktar..."

Kontes soluk almaya çalıştı. Ve haykırdı.

"Siz benim de bu işin içinde olduğumu düşünüyorsunuz, hayır bu doğru değil! Yemin ederim doğru değil! Geçmişte mücevherlerle, küçük antikalarla filan eğlendim, bunlar insanın yaşamasına yardımcı oluyor, anlıyor musunuz? Ve bunları yaparken tek hissettiğim, neden benim de olmasın düşüncesiydi? Neden birinin diğerinden fazla şeyi olsun ki?"

Bay Higgs, "Ben de aynı şeyi köpekler konusunda hissediyorum," diye söze karıştı.

Poirot, kontese dönerek üzüntüyle, "Sizin iyi ile kötüyü ayırma yetiniz yok," dedi.

Kontes konuşmayı sürdürdü.

"Ama uyuşturucu, buna karşıyım! Çünkü bu insanı felakete, acıya, sefalete, yozlaşmaya sürükler. Sevgili, masum, şirin Cehennemimin böylesine kötü bir amaçla kullanıldığından haberim yoktu. Bu konuda en ufak bir bilgim bile olmadı."

"Uyuşturucu konusunda sizinle hemfikirim," dedi Bay Higgs. "Tazıların uyuşturulması, bu gerçekten berbat bir şey. Asla böyle bir şey yapmadım ve yapmam da."

"Lütfen bana inandığınızı söyleyin," diye yalvardı kontes.

"Tabii ki inanıyorum size. Bu uyuşturucu trafiğinin gerçek organizatörünü ortaya çıkarmak için zaman ve emek harcamadım mı? Hercule'ün on ikinci görevini tamamlayıp, olayı kanıtlaması için Kerberos'u Cehennemden çıkarmadım mı? Size söylemek istediğim bir şey var: Dostlarımın hapse gönderildiğini, ellerinin kelepçelendiğini görmek istemem, üstelik siz işler kötü gittiği takdirde

günah keçisi olarak seçilmiştiniz. Zümrütler sizin el çantanızda bulunacaktı ve eğer yeterince zeki biri (benim gibi) çıkar da köpeğin ağzının içindeki gizli yeri keşfederse eh bien, o da sizin köpeğinizdi, değil mi? Hatta o Alice'den komut almayı kabul ediyor olsa bile! Evet, artık gözlerinizi açın. İlk andan itibaren bilimsel üslubu ve büyük cepli kostümleriyle bu hanımdan hiç hoşlanmadım. Evet, cepleri Bir kadının görünümüne bu denli az özen göstermesi, bu kadar kibirli olması akıl alacak şey değil. Üstelik bana ne dedi biliyor musunuz önemli olan insanın içidir. Evet, içi yani derin olan neydi cepleri! Uyuşturucuyu taşıyabildiği ve mücevherleri saklayabildiği cepleri, psikolojik bir vaka olarak takdim ettiği ortağı ile dans ederken yapılan basit bir değiş tokuş! Ah nasıl bir göz boyama! Dürüst, tıp alanında doktorası olan, gözlüklü bir bilim kadını, bir psikolog! Kim ondan kuşkulanabilir ki? Uyuşturucuyu gümrükten geçirebilir, zengin hastalarının buna alışmasını sağlayabilir ve parasını bir gece kulübüne yatırabilir ve bunun, diyelim ki geçmişinde küçük de olsa bir leke olan birinin üzerinden yapılmasını organize edebilirdi. Ama Hercule Poirot'yu küçümsedi, onu mürebbiye öyküleri ve gömlek saçmalıklarıyla kandırabileceğini sandı. Eh bien, buna hazırlıklıydım. Işıklar söndü. Hemen masamdan kalktım ve Kerberos'un yanına gittim. Karanlıkta onun geldiğini duydum. Hayvanın ağzını açtı ve paketi yerleştirdi. Bu arada ben de ona fark ettirmeden küçük bir makasla elbisesinin kolundan bir parça kestim."

Tiyatral bir havada kumaş parçacığını gösterdi.

"Görüyorsunuz işte, aynı kareli tüvit kumaş. Bunu uyacağı yere yerleştirmesi, gerekli tutuklamaları yapması ve bir kez daha Scotland Yard'ın ne kadar başarılı olduğunu kanıtlaması için Japp'e teslim edeceğim."

Kontes Rossakoff, onu şaşkınlık içinde süzüyordu. Birden boğuk bir sesle hayıflanmaya başladı.

"Ama benim Niki'm, Niki'm! Bu onun için korkunç olacak!" Sustu. "Sizce de öyle değil mi?"

"Amerika'da daha çok kız var," dedi Hercule Poirot.

"Ama siz olmasaydınız, ben şimdi hapiste olacaktım; saçlarım kesilmiş, bir hücreye atılmış ve dezenfektan kokuları arasında oturuyor olacaktım. Ah, siz bir harikasınız , harikasınızl"

İleri doğru bir adım atarak Poirot'ya sarıldı ve onu Ruslara özgü hararetle öptü. Bay Higgs hayranlıkla bakıyordu. Kerberos da kuyruğunu yere vurmayı sürdürüyordu.

Bu sevinç sahnesinin ortasında kapının zili çalındı.

"Japp!" diye haykıran Poirot, kontesin kollarından sıynldı.

Kontes, "Ben diğer odaya geçsem iyi olacak," dedi. Ara kapıdan diğer odaya geçti. Bu arada Poirot da evin kapısına koştu.

"Şef," diye seslendi Higgs soluk soluğa korkuyla. "Önce aynaya bakın!"

Poirot bu uyarıyı dikkate alarak geri döndü. Yüzünün her tarafı ruj izleriyle doluydu.

Bay Higgs, "Eğer Bay Japp, Scotland Yard'dan ise, daima en kötüyü düşünecektir, bundan eminim!" dedi.

Poirot heyecanla bıyığındaki renkli yağları silmeye çabalarken zil yeniden çaldı.

Küçük adam, "Peki ben ne yapmalıyım?" diye sordu. "Ortadan mı kaybolayım? Ya bu Cehennem bekçisi köpek ne olacak?"

"Yanlış anımsamıyorsam," dedi Poirot. "Kerberos, Cehenneme geri dönüyor."

"Nasıl isterseniz," dedi Bay Higgs. "Aslında bir an ona şöyle bir alıcı gözle baktım da... O asla beslemek isteyeceğim bir yaratık olamaz, yani sürekli olarak; çok fazla dikkat çekiyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Düşünsenize başıma açacağı et maliyetini! Sanırım genç bir aslan kadar yiyordur!"

"Nemea Aslanı'ndan Kerberos'un tutuklanmasına," diye mırıldandı Poirot. "Görevler tamamlandı."

Bir hafta sonra Bayan Lemon patronuna bir fatura getirdi.

"Çok affedersiniz Mösyö Poirot. Acaba bu fatura ödemem için uygun mu? Leonora Çiçekçisi. Kırmızı güller. On bir sterlin, sekiz şilin ve altı peni. Gönderildiği yer: Kontes Vera Rossakoff, Cehennem, 13 End Caddesi, WC1."

Hercule Poirot'nun yanakları gönderilen güllerin rengini aldı. Saç diplerine kadar kızarmıştı.

"Kesinlikle uygun, Bayan Lemon. Küçük bir... şey... bir armağan. Bir nedenle gönderilmesi gerekiyordu da. Kontesin oğlu çok yakın zamanda bir fabrikatör patronunun kızıyla nişanlanacak, Amerika'da. Kırmızı güller, anımsıyorum da onun en sevdiği çiçek buydu."

"Doğru da," dedi Bayan Lemon. "Bunlar yılın bu mevsiminde çok pahalı."

Hercule Poirot ayağa kalktı.

"İnsanın cimrilik yapmayacağı zamanlar da vardır."

Basit bir melodi mırıldanarak kapıya doğru ilerledi. Yürüyüşü hafif ve enerjikti. Bayan Lemon arkasından bakakaldı. Dosyalama sistemini düşünmeyi bir an için unutmuştu. Tüm kadınsı içgüdüleri uyanmıştı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Acaba... gerçekten de! Bu yaşta?... Hayır bu olamaz!..."

SON